

BROJ 122

CENA 2 DINARA

NINJA

3,50 DM, 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

OSAM, DEVET, DESET – SMRT

DEREK FINEGAN

... OSAM, DEVET, DESET
— SMRT!

Derek Finegan
... OSAM, DEVET, DESET
— SMRT!

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Mlanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1994. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

... OSAM, DEVET, DESET — SMRT!

Dve hiljade ljudi u sali »Metropol« urlalo je, lupalo nogama o pod, zviždalo, aplaudiralo, zavijalo i psovalo. Od silne buke se nije čuo čak ni gong na kraju treće runde. A, tamo, na ringu, osvetljenom jarkim svetlima, Raul Astero je dizao obe ruke da pozdravi svoje malobrojne navijače, cereći se svima ostalima. Svon Tart, mladi crnac, domaći bokser, nada San Franciska i Kalifornije, izgledao je kao da je preko njegovog lica prešla kosilica za travu. Iz obe arkade su mu lili potoci krvi. Ogroman otok mu je gotovo zatvorio levo oko. Posekotina ispod desnog oka je bila otvorena gotovo čitav inč. . .

— Ne znam kako si nas samo nagovorio da dodemo ovamo?! — viknula je Sumiko u

uho Tabasko Pita, koji je sedeo sa njene leve strane. Sa desne strane je sedeo Leslie i takođe se nije osećao prijatno.

— Ali, ulaznice su bile besplatne — odgovorio je Tabasko Pit pravdajući se uz deččki izraz lica.

Sumiko mu je samo uputila jedan skoro tužan osmeh. Da je bila manja gužva verovatno bi još posle prve runde zamolila Leslija da izađu i odu kući. Ovo što su gledali nije bilo ni nalik na sportski duel dva ravnopravna boksera. To je više ličilo na klanicu.

U Tartovom uglu je vladala prilična gužva. Sekundanti i trener su pokušavali da zaustave krvarenje iz svih povreda, a Svon Tart je sedeo raširenih ruku, a celo telo mu

je podrhtavalo od iscrpljenosti. Uprkos prognozama, a naročito uprkos kladionici, Tart je gubio. I to kako gubio! Već u prvoj rundi je pao i digao se tek na »sedam«. U drugoj je režao, ali ne naročito uspešno, a u trećoi kao da je jednostavno stao i dozvolio Portorikancu da ga izubija!

— Bilo bi bolje da se ovo što pre završi — rekao je Leslie, iskoristivši trenutno smanjenje galame u pauzi između rundi. — Očekivao sam nešto drugo...

— Ali, prijatelji... — Pit je bio ucveljen. — Ja sam samo imao na umu... Mislio sam... Pa, ulaznice su bile besplatne.

— Ovo je samo dokaz da najlepše stvari u životu ipak nisu besplatne — rekao je Leslie želeći da uteši prijatelja. On svakako nije mogao biti kriv za ono što su, eto, morali da gledaju.

Čim je gong označio početak runde sala je ponovo proključala. Sumiko se trudila da ne gleda prema ringu, ali je zato bila primorana da gleda krvožedna lica navijača. Većina njih je iskreno navijala za Tarta i izgledalo je da im uopšte nije važno što je on po-

vredan i gotovo nemoćan u ovoj borbi. Oni su od njega psujući i urlajući zahtevali da se trgne, povрати izgubljenu snagu i počne da uzvraća udarce, pa čak i više od toga. Oni su od njega zahtevali pobedu.

— Proklet bio, crnjo! Up-latilo sam trista dolara na tvoju pobedu, vašljivo kopile! Bori se kao muškarac! Zamahni malo tim prokletim rukama! — drao se iz sveg glasa čovek koji je sedeo ispred Sumiko.

Na ringu, Tart se povlačio nesigurno, zaklanjajući glavu obema rukama, a Asterovi udarci su pljuštali kao kiša i malo koji je promašivao. Portorikanac je uspevao da pro-nađe prolaz između Tartovih rukavica i da ga pogodi i kroz blokadu. Jedva zakrpljene povrede su se ponovo otvorile i krv je oblivala lice mladog crnca, zaslepljući ga...

— Tart ništa ne vidi — reče Leslie glasom stručnjaka za sve vrste borbi. — Ovo neće trajati dugo. Hvala Bogu!

Sumiko ga nije slušala, a Pit je bio uistinu zbunjen i nije ni čuo šta je Leslie rekao. Bilo mu je krivo što je svima upropastio veče insistirajući da se ode na taj meč. Doduše, na

osnovu onoga što je čuo, Pit je verovao da će to biti pristojna predstava. Govorilo se da je Tart veoma talentovan, u vrhunskoj formi, mada pomalo neiskusn, ali zato fizički spremniji od Astera, koji je bio poznat kao bokser neujednačene forme, sklon slatkom životu, a ne treninzima, i svakako slabiji od Tarta u fizičkom smislu. Kladionica je bila potpuno na strani Tarta. Govorilo se da će Tart za koju godinu biti na vrhu i da je miljenik publike u San Francisku. Ali, nije to bilo ono što je privuklo Pita — pa čak ni besplatne ulaznice — već priča o tome da je Tart bokser-džentlmen, tehničar koji ne boksuje da bi protivnika unakazio ili onesvestio jednim udarcem, već da bi dokazao da je boks zaista »plemenita veština«.

Sada je taj tehničar glavinjao po ringu jedva izbegavajući nokaut i Pit nije mogao tome da se načudi.

Ponovo se od buke nije čuo gong na kraju četvrte runde. Sudija u ringu je morao da gura Astera u ugao, a zatim je morao i da pomogne Tartu da stigne do svog.

— Ovo nije trebalo da bude ovako — reče slomljenim glasom Tabasko Pit.

Sumiko zaklima nemoćno glavom gledajući u strop da ne bi morala da gleda na ring. Lesli prošara pogledom po sali. Sedeli su u osmom redu, malo iskosa, i mesto je bilo dobro za osmatranje svega što se dešava i na ringu i oko njega. A, Lesli je upravo to činio — osmatrao je. Iako nije bio zainteresovan kao Tabasko Pit, ipak je mnogo znao o meču kome su prisustvovali. I, znao je da ono što vidi ne može da se smatra normalnim. Tart je gubio. U stvari, on je dobijao teške batine. Astero ga je uništavao. Lesli je znao da se često mladim, talentovanim bokserima u usponu dešava da nalete na nemilosrdnog protivnika koji ih izubija tako da se više nikada ne oporave i — tu biva kraj njihove karijere. Činilo se da se nešto tako upravo događa Svonu Tartu.

Lesli je pažljivo gledao lice Svona Tarta dok je unakaženi borac sedeo u svom uglu. Oči su mu bile staklenaste i ukočene, što je samo moglo da znači da je već odavno grogi

i da se kreće samo po inerciji, po navici, po instinktu borca. Povremeno bi Tartovim telom prošao drhtaj nalik na grč. Lesli je poznavao te simptome — radilo se o potpunoj iscrpljenosti organizma traumiranog brojnim primljenim udarcima. U takvom stanju Tart uopšte nije mogao da pruži bilo kakav otpor. Mogao je da beži po ringu i to je i činio.

Sekundanti su panično pre-mazivali povrede i zaustavljali krvarenje, unapred svesni da to neće moći da pomogne Tartu. Bokser je izgledao kao da mu je sasvim svejedno šta se dešava sa njim. Ipak... U jednom trenutku je podigao glavu i kao da je pogledao prema prvim redovima, odmah ispod ringa. Lesli automatski pogleda u tom pravcu...

— Ovu neće izdržati — reče Tabasko Pit kada je odjeknuo gong za petu rundu. Izgledalo je kao da je to izrekao u nadi da će mu se ostvariti želja da se meč završi, pa da mogu da se izvuku iz gomile i odu kući, ne bi li što pre zaboravili ovu glupu borbu.

Runda je počela tako što je Astero sručio pravu salvu uda-

raca u glavu Tarta pre nego što je ovaj i mogao da dignе ruke u odbranu. Tart se zaneo, ustuknuvši, ali nije pao, mada su udarci bili veoma teški. To je mogao da izdrži samo zaista vrhunski fizički pripremljen borac. Zatim se Tart malo pribrao, napravio nekoliko koraka u stranu, uspeo da eskivira dva ili tri udarca, a onda je primio jedan žestok kroše, od kojeg mu se glava zaklatila unazad. Tart se naslonio na konopce zaklonivši glavu sa obe ruke, na šta ga je Portorikanac pogodio dva puta u pleksus, a onda prišao i počeo da mu prebira po rebrima kratkim, snažnim udarcima, sve dok crnac nije spustio ruke. Jedan snažan udarac u slepočnicu ga je naterao da poklekne. Drugi ga je pogodio u vrh brade i Tart bi sigurno pao na leđa da mu se nisu isprečili konopci. Sledeći udarac ga je naprosto obeznanio i on je pao na kolena. Astero je to iskoristio da ga udari još dva puta, pre nego što je sučija uspeo da priskoči i da stane između njih dvojice pokazujući Portorikancu neutralni ugao. Publika je urlala zahtevajući od Tarta da us-

tane i da nastavi borbu. Sudija je brojao, lagano, sporije nego što bi se moglo očekivati. Kao da je želeo da Tart ipak ustane, a mladi crnac je klatio glavom levo i desno oslonjen na kolena i ruke. Tek na osam je, upinjući se iz sve snage, uspeo da se podigne iz tog ponižavajućeg položaja. Obuhvatio je konopce kočeći vrat da bi izgledalo da glavu drži uspravno. Sudija mu se uneo u lice, a zatim ga uhvatio za ruke, obrisao rukavice o svoju belu košulju i pokazao da borba može da se nastavi. Rulja oko ringa je zvučala poput vulkana koji je upravo eksplodirao. Astero se stušiti prema nemoćnom protivniku, ali Tart nađe dovoljno snage da izbegne napad. No, Astero je bio neuporedivo brži. I, kada se spremao da dokrajči Tarta, ovaj iznenada zamahnu. Promašio je, doduše, ali i to je bilo dovoljno da mu pruži pola sekunde vremena. Zbunio je Astera, a onda mu je uleteo u klinč i čvrsto se uhvatio obeima rukama za mišićavo telo protivnika. Nekoliko sekundi su se rvali, a onda je sudija priskočio i razdvojio ih. Tart ponovi to isto još tri puta, a

onda Astero ustuknu korak unazad i stade, spuštajući ruke, kao da želi da se odmori, ili da pokaže publici da njihov miljenik više nije u stanju da se bori. Publika zareža, zahtevajući od Tarta da napadne. Tart to i učini, ali tako slabašno i mlako da je uspeo samo da dobije jedan vešt i brz kontraudarac koji ga nije oborio, ali ga je definitivno zaustavio.

— Zašto taj mladić ne pada? — upita Lesli sasvim glasno, ali ga od silne buke niko nije čuo

Posle još jedne serije snažnih udaraca u glavu Tarto Astero se ponovo odmače, iskežcn i nadmoćan, kao da očekuje da crnac jednostavno padne. No, Tart nije padao. Podigao je oči prema semaforu na kome je stajalo da je od runde ostalo još desetak sekundi. Tart zato zakorači hrabro i slepo napred, pokriven sa obe ruke. Portorikanac načini fintu kao da će udariti, a onda se ponovo odmače razmahujući rukama. Nešto je govorio isturajući bradu prema Tartovom uglu. Po gestovima Lesli je lako mogao da zaključiti da Astero govori Tartovim

sekundantima da je bolje da svog pulena odvedu, pre nego što se dogodi neko zlo.

Gong se opet nije čuo, ali su svi znali da je i ta runda gotova po tome što je sudija uskočio između dva boksera, pokazujući prema uglovima. Astero je nezadovoljno odmahivao rukama. Tart se jedva dovuče do male stolice koju mu je podmetnuo sekundant. U času kada je seo ponovo je okrenuo glavu prema prvim redovima, tražeći pogledom nekoga. Jedan od sekundanata mu je izvadio iz usta zaštitnu gumu. . .

U tom trenutku Svon Tart izgovori nešto iscepanim usnama. Lesli je vrlo pažljivo pratio pokrete njegovih usana, a zatim i njegov pogled. Sada je tačno znao koga gleda mladi crnac. Znao je i šta je izgovorio. Čitanje sa usana je bila samo jedna od manje važnih veština koju je Lesli odavno usvojio. Potom sekundanti zakloniše lice gubitnika. Lesli se okrete ka Sumiko, koja je ponovo gledala prema stropu i potraži njenu ruku. . .

Za bilo koga ko bi u toj gužvi obratio pažnju na Leslija i Sumiko izgledalo bi kao da

on nju prosto drži za ruku. Međutim, to uopšte nije bilo samo to. Držeći Sumiko za ruku Lesli je prstima po njenom dlanu otkucavao poruku, služeći se starim, dobrim Morzeom i njegovom azbukom. Sumiko naglo spusti pogled sa stropa i pogleda u Leslija. On klimnu glavom. Ona pogleda prema ringu. Sledeća poruka je naterala da pogleda ka prvom redu sedišta, odmah ispod ringa. Sada je ona klimnula glavom.

— Pite! Moramo napolje! Odmah! — viknuo je Lesli Tabasko Pitu čas pre nego što je ponovo odjeknuo gong.

Pit se malo zbunio, ali to što mu je doviknuo Lesli bilo je izgovoreno sa takvom ozbiljnošću da nije bilo nikakve sumnje da je stvar i hitna i važna. Tabasko Pit stoga spremno ustade i sa svih svojih dvesta funti težine se zari u gotovo podivljalu gomilu navijača razmičući je poput ledolomca. Iza njega je nastupala sićušna Sumiko, a iza Leslija se gomila opet sklapala nastavljajući da grmi. Svi su bili toliko obuzeti onim što se dešavalo na ringu da nisu imali ni volje ni vremena da se

prepiru sa trojkom koja ih je uznemiravala probijajući se kroz redove.

I, mada nije bilo lako, Pit, Sumiko i Lesli se probiše do izlaza iz sale. Pit se tada okrenu i reče kroz zadovoljan osmeh:

— Mislio sam da je nemoguće izaći oдавде, ali ti si, ortak, zvučao tako ozbiljno da sam pomislio da je u pitanju požar!

— Požar možda baš ne — reče Lesli — Ali, bojim se da dima već ima i to sasvim dovoljno.

Lesli je žurno koračao hodnikom koji je vodio ka onom delu velike zgrade u kojem su se nalazile svlačionice. Pit nije znao čemu tolika žurba. Zato upita:

— O čemu ti to uopšte govoriš?

— Jesi li se i ti kladio na Tarta? — upita Sumiko koja je brzo kaskala za njima.

— Nisam — odgovorio je Pit. — Nisam ovog puta. U stvari, zakasnio sam. Kladionica je bila zatvorena kada sam hteo.

— Službena kladionica? Na nju misliš? — upita Sumiko.

— Pa da — reče Pit. — Ja

se nikada ne kladim kod »divljaka«! Zašto me to pitaš?

— Sigurno znaš kako funkcioniše »divlja« kladionica, zar ne? — reče Sumiko gotovo trčeći za Leslijem.

— Ama, uspori malo, Les! Zašto moramo ovoliko da žurimo?! — doviknu Pit Lesliju, a onda odgovori na postavljeno pitanje: — Naravno da znam sve o kladenju. Na običnoj, službenoj kladionici se kladi na pobedu jednog boksera. »Divljaci« primaju opklade isključivo na rundu u kojoj će se borba završiti. Recimo... Šta znam... Recimo, da će Tart pasti u šestoj!

— Ne u šestoj — reče Lesli usporavajući, jer već behu stigli do velikih vrata na kojima je pisalo »Službeni ulaz«.

— Pašće u osmoj!

— Kako znaš? — upita Tabasko Pit iznenađeno.

— Tako je rekao — reče tiho Lesli, jer je pored njih prolazio neki čovek u radnom odelu. — Rekao je: »Ne bojte se, izdržaću do osme!«

— Kome je rekao? — upita Pit. — Tebi?

— Ne meni — objasni Lesli. — Rekao je jednoj ženi koja je sedela u prvom redu. U

svim pauzama su izmenjivali poglede, a sada joj je to i rekao. Naravno, ona ga nije mogla čuti od buke, ali čak i da ne zna da čita sa usana mogla je pretpostaviti šta on želi da joj kaže.

— Blagi Bože! — uzviknu Tabasko Pit. — Pa to je onda... Ovo je nameštena borba!

— Tako nekako — reče Lesli.

— Ko je ta žena? — upita Tabasko Pit.

— Ne znam — reče Lesli. — Ali, saznaću već. Sada ćemo Sumiko i ja ući unutra, u svlačionicu. Sreća da sa sobom uvek nosim novinarsku legitimaciju. Ti ostani ovde i otvori dobro i oči i uši. Meč će biti gotov za desetak minuta, a onda će prema svlačionici pohrliti stampedo, kao što to već obično biva. Možda ćeš u toj gužvi moći da čuješ nešto važno.

— Okej! — reče kratko Pit. Već je bio navikao na takve situacije i znao je tačno šta Lesli očekuje od njega.

Čuvar na »službenom ulazu« je u čudu gledao u visokog, ali snažnog muškarca lepog lica i marinski kratko podšišane

kose u društvu sa Japankom prelepog lica i neverovatno skladnog, malog tela. Čuvar je zaustio da ih pita šta traže, ali je i pre toga dobio odgovor, kada mu je visoki muškarac pokazao novinarsku legitimaciju. Čuvar se samo malo uklonio da propusti taj čudni i, morao je priznati, lepi par da uđu u službene prostorije.

Lesli i Sumiko nisu žurili da pronađu svlačionicu Svona Tarta. Šetkali su se naokolo osmatrajući i osluškujući, mada nije bilo mnogo toga da se vidi, ni da se čuje, jer se najvažniji događaj večeri odigravao u sali, na ringu i oko njege. U hodnicima oko svlačionice bilo je samo nekoliko nevažnih osoba, čistača, čuvara i dokonih fotoreportera, koji su čekali trenutak kada će moći da snime naduvena, izranavljena i unakažena lica borača — takve fotografije su urednici voleli više od fotografija pre meča, kada su lica boksera još uvek čitava.

Ispred vrata Tartove svlačionice stajao je krupni momak, niskog čela i odavno polomljenog nosa. Pušio je dugu i debelu cigaru i sumnji-

čavo odmeravao Leslija i Sumiko. Nije stigao pošteno da povuče ni desetak dimova kada je u hodnik utrčao jedan od dečaka koji su prodavali kokice. Trčao je ravno prema Tartovoj svlačionici vičući:

— Pao je u osmoj! Svon je popio nokaut u osmoj! Ne mogu da ga povrate! Tart je pao u osmoj! Astero skače kao majmun po ringu! Svon je pao u osmoj!

Lesli i Sumiko su se samo pogledali značajno. Ona se uhvati čvršće za njegovu ruku, očekujući gužvu. Tada su prišli samoj svlačionici. Lesli je mahao svojom novinarskom legitimacijom momku niskog čela ispred očiju.

— Kako bi bilo da me pustiš unutra malo, momak? Za jednu ekskluzivnu izjavu poraženog boksera spreman sam da platim stotku!

Momak je žmirkao nekoliko trenutaka pre nego što je shvatio šta se od njega očekuje. Onda je promuklim glasom upitao:

— Iz kog si lista, bačo?

— Iz onog koji može da plati stotku da uđe u svlačionicu — odgovori Lesli i zameni mahanje legitimacijom razmahi-

vanjem sa dve novčanice od po pedeset dolara. — Možeš da kažeš da smo tvoji ortaci ili nešto slično. Niko i ne mora da zna da smo novinari.

— Ko to »mi«?!? — momak nabra ono malo čela što je imao.

— Ja i moja asistentkinja — Lesli pokaza bradom na Sumiko, koja se spremno osmehnula momku. — Dakle?! Vredi li za stotku?

Momak hitro pogleda oko sebe, pa kada se uverio da u blizini nema nikoga ko bi mu zamerio što nepoznate ljude pušta u svlačionicu, maši se rukom za novac. Lesli povuče ruku.

— Tek kada budemo unutra, momče — reče Lesli. — Jednom sam tako dao novac, pa popio aperkat!

— Okej! — reče momak i brzim pokretom otvori vrata svlačionice.

Lesli i Sumiko ukliznuše unutra, zapahnuti teškim, otužnim mirisom znoja. Tek kada su bili unutra Lesli je dao momku obe novčanice. Iza njih se zatvoriše vrata.

— Šta misliš da postigneš ovim? — upita Sumiko. — Si-

gurno nisi ni za šta dao sto dolara ovom orangutanu?

— Zanima me ko će sve biti ovde — odgovori Lesli. — Dobro pamti svako lice, svako ime, sve što možeš! Sve će nam to trebati...

Nije stigao da objasni do kraja šta želi. Vrata svlačionice se naglo otvriše i gomila jurnu unutra. Sekundanti, trener, menadžer, menadžerov pomoćnik i — bolničari koji su unosili nosila na kojima je ležao Svon Tart!

Nisu imali vremena da pitaju šta Lesli i Sumiko rade tu. Bili su suviše zauzeti — trebalo je Tarta vratiti svesti...

Poslednji je u svlačionicu ušao službeni lekar, koji hitro priđe nosilima. Zagledao je Tartove zenice, osluškivao puls, pipao mu nabrekle žile na vratu. Ostali su nešto nerazumljivo žamorili, ali kada je progovorio krupni čovek u besprekornom odelu svi su spremno začutali...

— Šta je, do đavola, sa njim?
— upitao je krupni čovek.

— Bojim se da nije dobro — odgovorio je lekar odmahujući glavom. — Bojim se da zaista nije dobro, gospodine Rejmond. Biće bolje da ga od-

mah prevezemo u bolnicu! Ovakvo težak oblik potresa mozga nisam nikada do sada video u ovim prostorijama!

Na tren su svi zanemeli, gledajući naizmenice u nepomičnog Tarta, pa u gospodina Rejmonda. Konačno, gospodin Rejmond presudi kratko:

— Neka ga onda vode što pre! Ne želim da umre ovde, pa da posle svi budemo krivi!

Bolničari se spremno mašiše nosila...

U tom trenutku se otvoriše vrata i u njih stade žena bujne, veoma plave kose, pravilnog, mada pomalo prenatlaženog lica, širokih ramena, čvrstih, ispupčenih grudi, vitkog struka, oble, utegnute zadnjice i dugih nogu, obučena u neobično tesne farmerice najbolje marke i poluprovidnu svilenu košulju. Ona se osmehnu, ukloni lepom, negovanom rukom nestašan pramen sa čela i upita:

— Da li je došao sebi?

Lesli lako dodirnu Sumiko, želeći da joj stavi do znanja da je to žena sa kojom je Tart za vreme meča razmenjivao poglede. Tada progovori gospodin Rejmond:

— Gospođice Raskals, mislim da vama ovde nije mesto!

— Raskals! — izgovorio je Tabasko Pit. — Da. To ime sam čuo nekoliko puta tamo. Pominjali su je sa nekim čuđnim poštovanjem.

Sedeli su u čekaonici bolnice Sent Džordž. Naokolo je bilo mnogo novinara i foto-reportera. Lesli je pažljivo pratio šta se dešava oko prijemnog odeljenja, gde je vladala najveća gužva. Svi su hteli da znaju šta se dogodilo sa Svonom Tartom, koji je u bolnicu bio prebačen odmah posle meča. Niko se nije zanimao šta je sa pobednikom — Asterom. Ali, nigde u blizini nije bilo nikoga od menadžera i trenera mladog i nesrećnog crnca.

— Znam ko je ona — reče Sumkio. Ona je bila prilično bleđa, još uvek pod utiskom tragedije mladog boksera. — Za razliku od vas ja čitam ženske časopise, a Džoana Raskals se tamo pominje iz broja u broj.

— I meni je ime bilo poznato, ali nisam mogao da se setim odakle — reče Tabasko Pit.

— Džoana Raskals je naslednica modne imperije »Imperial«. Od smrti njenog oca ona je preuzela firmu koja godišnje obrće nekoliko stotina miliona dolara. Ali, gospođica Raskals nije zadužena za te milione. Izgleda da više voli da se bavi skandalima. Počela je vezama sa nekim mladićima, potencijalnim muževima, iz engleske kraljevske kuće. Jedno vreme se zuckalo da će se udati za jednog iz porodice Fejsal. Onda... Ta njena čudna i burna veza sa Brantom Junghansom, multimilionerom iz Švajcarske. Njegova žena je, preko svojih advokata, optužila mladog Džoanu da je naručila ubistvo...

— Izgleda da gospođica Raskals izigrava fatalnu ženu — osmehnuo se Lesli.

— Više od toga — reče Sumkio. — Treba samo videti listu njenih prijatelja. Ljudi iz porodice Kenedi, neke od najvećih filmskih zvezda današnjice, polovina svih rokenrol top-lista na svetu, industrijalci iz svih krajeva sveta, slika-

ri i književnici, političari... Naročito političari i kriminalci!

— To se baš slaže jedno sa drugim — reče Tabasko Pit.

— Grešiš, ortak — dodao je Leslie. — To se odlično slaže jedno sa drugim. Nastavi, Sumiko!

— Jedno vreme se sasvim ozbiljno smatralo da održava lezbejske veze sa jednom teniskom zvezdom u usponu, kojoj je čak i isposlovala da dobije američko državljanstvo, budući da ta teniserka dolazi iz Poljske. Zatim, najnoviji trač... Džoana Raskals je u toku jedne iste večeri viđena na dva prilično bliska mesta sa jednim admiralom američke mornarice i jednim pukovnikom, članom neke vojne misije iz Moskve! Čak je i Pentagon morao zvanično da demantuje te glasine. Ali, ostao je utisak da tu ima nešto.

— Nestašna mlada dama — zaključio je Leslie.

— Šta ona traži u svlačionici jednog boksera? — upitao se glasno Pit. — Tart jeste bio zanimljiv, barem za ljubitelje boksa, ali nije svakako osoba formata te gospođice Raskals, čini mi se.

— Ipak, siguran sam da je Tart kontaktirao sa njom za vreme meča — reče tiho Leslie. — Uostalom, ona je odmah dotrčala da vidi šta se sa njim dešava.

— Bojim se da od Tarta nećemo moći da saznamo u kakvoj su vezi — reče Tabasko Pit. — Video sam kako izgleda. Ako i preživi sve ovo ne verujem da će svi točkići u njegovoj glavi biti na svom mestu!

— Mislim da ćemo sada saznati nešto više — reče Leslie i pokaza samo pogledom prema prijemnom odeljenju, gde se žamor povećao, a fotoreporter i priskočili sa podignutim kamerama.

Jer, u tom trenutku su se pojavila dva lekara. Već po njihovom ponašanju, pomalo zbunjenom, pomalo službenom, moglo se oceniti da su oni tu da bi saopštili šta je sa Tartom. Izgledali su kao da izlaze na važnu konferenciju za štampu. U stvari, to i jeste bilo to. Lekari nisu bili navikli na ovakve situacije i pomalo smeteno su čekali da se svi zainteresovani okupe, ne znajući kako da počnu. Leslie dade znak Sumiko da ona i Pit osta-

nu gde su, a sam se uputi u gužvu. Budući da je bio dovoljno visok da može da vidi preko glava ostalih iz gomile, nije se probijao u prve redove.

Odnekle se pojavile dva uniformisana predstavnika službe obezbeđenja bolnice i stadoše tako kao da žele da ograde lekare od novinara i foto-reportera. No, gomila se nije utišala, sve dok se jedan od lekara nije setio da podigne ruke kao da želi da umiri to razgražano društvo. Potom reče:

— Gospodo, ja sam doktor Gilijan, a ovo je moj kolega, doktor Zabriski. Mi smo ovde da vas obavestimo o stanju Svona Tarta.

— To možemo da pretpostavimo — doviknuo je jedan od foto-reportera. — Možemo li da uđemo u sobu da ga fotografiramo?

— Bojim se da je to nemoguće — odgovorio je što je mogao mirnije doktor Gilijan. — Svon Tart se nalazi u veoma teškom stanju i trenutno se nalazi u pripreмној sobi. Naši asistenti ga pripremaju za operaciju.

— Hoće li momak preživeti? — upita jedan novinar.

— Nezahvalno je davati prognoze u ovakvim slučajevima — odgovorio je doktor Zabriski. — Svon Tart ima težak prelom lobanje, nekoliko ugrušaka u centralnim krvnim sudovima u mozgu, i jako unutrašnje krvarenje u prostoru čeonog sklopa. Primio je suviše teških udaraca. Sve što smo mi u takvim okolnostima u stanju da učinimo je da pokušamo da zaustavimo krvarenje i da nastojimo da smanjimo dalje zgrušavanje krvi. Sledi operacija, a posle nje će pacijent biti u kritičnom stanju najmanje četrdeset osam časova.

— Smatrate li da su povrede Svona Tarta posledica neregularnosti borbe? — doviknuo je jedan od novinara.

— To nije na nama da procenimo — odgovorio je doktor Gilijan. — Naše je da pokušamo da izlečimo pacijenta. Ipak, moram da kažem da povrede kakve ima Tart nisu mogle da nastanu kao posledica ravnopravne bokserske utakmice. U nesrećnom meču u kome je zadobio ovakve povrede Svon Tart se nije mogao smatrati ravnopravnim protivnikom. Rekli su nam da je

izdržao osam rundi. To je gotovo dvadeset pet minuta teških udaraca. Rekli su nam takođe da je on bio potpuno spreman za ovaj meč. Prema onome što smo moj kolega i ja ustanovili skoro je nemoguće da jedan bokser u formi može da doživi ovakvo nešto.

— Smatrate li Tartovog protivnika krivim? — zapita neko.

— Ne verujem da se pobednik u ovom slučaju može smatrati krivim — odgovori doktor Gilijan. — Mada ni kolega ni ja nismo gledali meč, možemo sa sigurnošću da kažemo da su svi udarci, od kojih je Tart dobio povrede, bili sa sportske tačke gledišta, ispravni. Ne verujem ni da je Tartov protivnik imao nameru da mu nanese takve povrede. Ali, svakako smo na staništu da se čitav meč mora ispitati od za to nadležne komisije bokserske federacije.

Potom zapljuje pitanja, ali Leslie ih više nije slušao. Ono što je čuo bilo je dovoljno. Vratio se do Sumiko i Pita i dao im znak da mogu da krenu...

— Ovo je dovoljno — rekao je. — Tart je u komi i, prema onome što lekari pre-

ćutkuju, pitanje je časa kada će izdahnuti, mada će oni pokušati da zaustave to unutrašnje krvarenje na mozgu. Koliko se ja razumem u to, operacija će se svesti na otvaranje lobanje da bi nagomilana krv jednostavno iscurela napolje i prestala da vrši pritisak na osetljive delove mozga. To ništa ne garantuje, osim, možda, nekoliko časova borbe za život duže.

— Blagi Bože! — uzdahnu Sumiko. — Ono što smo tamo gledali bilo je ubistvo na ringu!

— Zaista se nisam nadao da će biti tako — Tabasko Pit je ponovo pokušao da se oporavda.

— Ne krivi sebe, Pite — reče Leslie. — Jeste bilo neprijatno, ali ti za to zaista nisi mogao biti kriv.

U automobilu, sve do kuće, nisu progovorili ni reči. Sumiko je bila uistinu potištena. Pit je bio veoma ljut na samog sebe i prilično zbunjen, jer mu nije bilo jasno zašto se sve to dogodilo, a on je pretpostavljao da će se dogoditi nešto sasvim drugo. Gledao je mnogo bokserskih mečeva u životu. U nekima se događalo da

jedan od protivnika bude slabiji, ali ovakav masakr u meču dvaju, kako su najavljivali, ravnopravnih protivnika nije ni sanjao.

Lesli je sabirao, oduzimao i delio, pa ponovo sastavljao detalje čitavog događaja. I, stalno se vraćao na one razmene pogleda između Svona Tarta i te tajanstvene gospođice Raskals, za vreme samog meča. Uzimao je u obzir i mogućnost da je moguće da je Tart bio drogiran, pa se zbog toga nije mogao braniti, kao što je bilo moguće i da je Astero bio drogiran, pa je zato tako besomučno udarao u protivnika koji se, kako je izgledalo, sasvim nevesto i bezvoljno branio. Ali, prema onome što je video, Lesli je bio skloniji da veruje da je Tart sa jasnom, vrlo određenom namerom — dobio batine od kojih će možda i umreti!

— Mene ostavite kod hotela »Pacifik« — reče Tabasko Pit, kada su bili u blizini tog mesta. — Obećao sam da ću svratiti...

— Razumljivo — rekao je Lesli pokušavajući da zvuči vedro, mada mu to nije uspevalo.

— Okej! Obećao sam jednoj dami — reče Pit namrštivši se. — Nisam rekao da ću ostati celu noć. U stvari, posle svega ovoga hoću samo da se izvinim toj dami i da odem kući. Nisam baš za društvo!

— Da te sačekamo? — upita Sumiko.

Pit odmahnu glavom izlazeći iz automobila. Lesli je gledao za njim. Pitova duga, plava kosa se vijorila na noćnom povetarcu, ali je on ipak izgledao vrlo neraspoloženo. Lesli pomisli: »Nikada ranije ga nisam video u ovako lošem raspoloženju...«

Dvadeset minuta kasnije Sumiko i Pit su već bili kod kuće. Ništa ne pitajući Sumiko je prišla baru i napunila dve čaše konjakom. Lesli prihvati čašu gotovo sa olakšanjem. Piće će mu baš prijati. Bio mu je potreban i razgovor, ali se bojao da je Sumiko suviše potresena i nije hteo da ga započinja. Međutim, izgleda da je na tren zaboravio da su suviše bliski i da Sumiko može sa priličnom tačnošću da pogodi njegove misli.

— Hajde! Reci! — izgovori ona smeštajući se u fotelju i skupljajući noge, baš kao što

je uvek činila kada bi dugo razgovarali o važnim stvarima.

Lesli uzdahnu. Otpio je malo konjaka i seo na drugu fotelju pokušavajući da se opusti.

— Ne znam — rekao je. — Golica me.

— To sam već osetila — reče tiho Sumiko.

— Momak će bez sumnje umreti — reče Lesli. — Biće pravo čudo ako preživi.

— Bojim se da je tako — reče tužno Sumiko. — Znaš, dok smo stajali tamo, u svlačionici, kada su ga unosili, osetila sam jezu, hladnoću, dah nečega ledenog... Poput smrti... Ne verujem da će preživeti iako bih dala sve na svetu da se to nije dogodilo pred našim očima.

— Mnogo toga sam preturio preko glave — reče Lesli. — Video sam mnogo umiranja, ali ovo je bilo nešto sasvim drugo. Na trenutke mi se činilo da Tart namerno prima sve te udarce.

— Priznajem da sam se trudila da ne gledam — zgrozila se Sumiko. — Ipak, i ono malo što sam videla ličilo mi je... Ne znam! Možda će ti zvučati čudno... Ličilo mi je na samo-

ubistvo! Tartovo samoubistvo.

— U svakom slučaju, to ima neke veze sa Džoanom Raskals — rekao je Lesli. — Tart i ona su se u pauzama između rundi stalno gledali, davali jedno drugom neke znake... Ja sam ih protumačio na svoj način, mada to ne mora biti tako. U stvari, činilo mi se kao da ga ona hrabri, a on je umiruje zbog nečega. Konačno, potpuno sam siguran da joj je rekao kako će izdržati do osme runde! Zašto?!

— To i mene zbunjuje — uzdahnu Sumiko.

Nekoliko minuta su ćutke ispijali svoje piće gledajući se u oči, prodirući pogledom i mislima jedno drugom u dubinu duše. To je, u stvari, bio pravi način komunikacije između njih dvoje, između dva bića među kojima nikada nije postojalo nerazumevanje. Njih dvoje su mogli da se razumeju samo pogledima, pa čak i da su zatvorili oči oboje bi znali da taj čarobni kontakt između njih nastavlja da postoji.

— Znam — šapnula je Sumiko posle izvesnog vremena. — Krenućes nekim tragom, zar ne?

— Hoću — klimnuo je glavom Lesli. — Volim mirno da spavam.

— Razumem te, mili — osmehnu se ona i dajući mu tim osmehom podršku. — Hoćeš li posetiti tu groznu ženu?

— Moraću — reče Lesli.

— Ne budi previše nežan sa njom — reče Sumiko.

— Samo onoliko koliko budem morao — reče Lesli.

Ona dovrši svoj konjak i podiže se iz fotelje. Prišla je Lesliju i sela mu u krilo, objerlivši ga obema rukama. Sklupčala se u njegovom zagrljaju zauzimajući zaista čudesno malo mesta i na tren ličeći na mačku koja traži malo topline uz telo svog gospodara.

— Mogu li ti pomoći u svemu tome? — upitala je šapatom od kojeg se Lesli veoma prijatno naježio.

— Možeš — rekao je on...

Sagnuo se i spustio svoje usne na njene. Činilo se da je između usana vrcnula varnica kada su se dotakle...

Za čoveka poput Leslija El-dridža nije bilo teško dospeti

do Raula Astera. Dovoljno je bilo pokazati novinarsku legitimaciju i pri tom rečito ubediti Asterovog agenta za štampu da novinar stoji na stepeništu da Astero nije kriv za ono što se dogodilo Tartu. Lesli je čak agentu raspleo bajku o tome kako želi od Astera da čuje da li je on, Astero, primetio kako je Tart bio drogiran. Uz to, agent je dobio i uveravanja u Leslijevu blagonaklonost u obliku tri novčanice od sto dolara i sve je bilo završeno. Agent je lično odveo Leslija u bokzerski kamp u kome je Astero slavio pobjedu.

Raul Astero je možda bio upečatljiv, ili bar atraktivan na ringu. Van njega je bio samo velika, mišićava lutka sa nešto malo, sasvim malo mozga ispod nezamislivo čvrste lobanje. Lesli se raspitao o njemu kod bokzerskih stručnjaka pre nego što je došao. Ono što je saznao nije govorilo o velikom bokseru. Od dvadesetak mečeva Astero je otprilike polovinu dobio, drugu polovinu izgubio. Bio je razbijač, jedan od onih koji znaju dobro da udaraju, a mnogo slabije da se brane. U njegovim mečevi-

ma nije bilo sredine — ili je gubio, premlativši protivnika, ili je gubio dobijajući batine. Ipak, nikada nije bio u nokdaunu, još manje nokautiran.

Raul Astero je sedeo za malim stolom na rasklapanje i gutao ogroman biftek kada je Lesli stigao. Agent je nešto dugo šaputao Asteru, koji je samo glupo gledao ispred sebe i žvakao meso. A, onda, kao da se probudio, bokser se iscerio prema Lesliju i mahnuo mu rukom da priđe:

— Hodi, daso, sedi! Hajde da pričamo, pa da nastavim! Nemam baš mnogo vremena.

— Neću ti oduzeti više od deset minuta. — reče mirno Lesli i sede na platnenu stolicu preko puta Astera.

— Pitaj šta te zanima — reče bokser.

Agent je još uvek stajao iza njih sa znatiželjnim izrazom na licu. Lesli ga pogleda prodorno. Međutim, agent nije reagovao.

— Imaš li ti obaveza na drugom mestu? — upita Lesli agenta.

— Ne... — reče prebrzo agent, a onda se ispravi. — Ah! Da! Imam neka posla...

Izgubio se nekakvim poskakujućim koracima, osvrćući se prema Asteru i Lesliju. Tek kada se dobro udaljio Lesli se okrete bokseru koji ga je gledao ne razumevajući.

— Je l' te on nervira? — upita Astero pokazujući rukom u kojoj je držao viljušku prema odlazećem agentu. — Nemoj da te nervira. On mi sređuje sve sa štampom. Dobar je momak.

— Verujem — Lesli klimnu glavom. — Ali, ne volim da mi se u posao mešaju agenti za štampu. Oni su otpadnici novinarstva.

— Šta? Otpadnici?! — Raul Astero zatrepta ne razumevajući o čemu se radi. — Dobro. Neka ti bude. Hajde, pitaj!

— Znaš li šta se događa sa Tartom? — upita tiho Lesli. Glas mu je vibrirao, kao da želi da općini Astera. Ipak, Lesli je osnovano sumnjao da Astero ne raspolaže dovoljnom inteligencijom, a za ozbiljnu hipnozu su takve osobe najteže. Zato i nije pokušavao da ga hipnotiše.

— Šta je sa Tartom? — Astero podiže obrve. — Dobio je batine. Gadne batine. Nisam hteo tako da ga udesim. Oz-

biljno nisam. Ali, on je od prve runde naleteo. Nikad ranije nisam tako lako dobio meč.

— To ti verujem. Bio sam samo — reče Lesli. — Reci mi, šta ti misliš, da li je moguće da je Tart bio drogiran?

— O čemu ti to pričaš, daso? — iskezi se Astero. — O dopingu?

— Manje-više, to je poznata priča, zar ne? — reče Lesli. — Nemoj mi reći da ti ne koristiš anabolike i te stvari...

— Nemam pojma šta je to — reče Portorikanac, a zenice mu se suziše. — Ja žderem šnicle i gutam živa jaja. Teglim terete i to je tajna mog uspeha.

Zvučao je kao čovek koji želi druge da ubedi u svoju nevinnost, koja je i njemu samom bila sumnjiva. Ipak, Lesli je mogao lako da zaključi da je Astero suviše glup da bi mogao da učestvuje u nečemu suviše očiglednom.

— U stvari, meni se činilo da je Tart nekako omamljen. A tebi? — upita Lesli mirno, kao da uopšte nije registrovao Asterovo grčevito odbijanje svake aluzije na doping.

— Šta ja znam! Ja vodim računa o sebi — reče Raul As-

tero. — Vidiš, daso, ja sam iz siromašne porodice i ponikao sam u bedi. A sada odlično zarađujem tukući se. Gubim i dobijam, ali zarađujem i hranim dvadeset članova porodice tim novcem. Bilo bi glupo da se upuštam u bilo šta nezakonito.

— Potpuno te razumem — reče Lesli. — Kako onda objašnjavaš to što ti je Tart, kako kažeš, naleteo?

— Frajer se pretrenirao — odgovori Astero. — To je moje objašnjenje. Znaš ono, borac trenira, ubija se od treninga, a kada izađe na ring onda su mu mišići ukočeni i nedovoljno elastični. Onda se ponaša kao drvena lutka. Ne može da eskivira kao čovek, a ne može ni da udari onako kako hoće. Ja tako mislim. Uostalom, šta se dešava sa njim?

— Po svoj prilici, ako uopšte preživi, ostaće invalid — reče Lesli, pomno prateći Asterovu reakciju.

— Proklet bio! — uzviknu Astero, ali to nije bio uzvik iznenađenja, i nikako uzvik sažaljenja. — Šmokljan baš nije pazio šta radi.

— Dakle, ti misliš da je on kriv? — upita Lesli.

— Ja sigurno nisam! Ja sam se borio najbolje što znam. Daso, tamo u ringu nema popuštanja! Ili daješ ili dobijaš batine! Trećeg nema! — reče Astero gotovo ponosno. — Ovo je muški sport! Ponekad i ja pomislim, kada ulazim u ring, da će se naći neki tabadžija da me slisti i zauvek obogalji, ali to je rizik profesije. Razumeš?!

— Valjda razumem — klimnu glavom mirno Leslie. — Reci mi još... da li se ponekad kladiš? Na sebe. Ili, možda, na protivnike?

— Ti si baš uvrnut! — Astero se zasmeha prostodušno, ali promuklo. — Nećeš u ringu naći nijednog frajera koji se kladi, daso. Oni koji se klade i onda uđu u ring obavezno gube, ili pobeđuju na čaroban način, ako su se kladi li protiv sebe. Bokseri se nikada ne klade na svoje borbe, a ni na tuđe. To je protiv naše religije!

— Znam da ćeš me slagati ako te pitam jesi li ikada namerno izgubio borbu — reče Leslie skoro veselo. — Lažiranje je takođe protiv religije boksa, zar ne?!

Raul Astero se isceri pomalo lukavo. Odmahnuo je glavom i nije ništa rekao, računajući, verovatno, da je bolje ćutati o nečemu o čemu se dosta zna i mnogo toga nagađa. Iz njegovog pogleda je Leslie lako pročitao odgovor. Taj odgovor se mogao protumačiti kao: »Svi mi pomalo lažiramo, na ovaj ili onaj način, ali se o tome ništa ne zna!«

— Okej! Hvala ti — reče Leslie i ustade. — Mnogo si mi pomogao.

— Samo ti dođi, ako ti nešto treba — osmehnu se Astero spremno. Bio je to poseban osmeh, namenjen novinari. — Ja uvek imam dobre odnose sa štampom. I, ako budeš išao kod Tarta, poželi mu brz oporavak!

— Svakako ću to učiniti — reče neveselo Leslie. Znao je da Astero nikada ne bi shvatio to da se Tartu uopšte ne može bilo šta poželeti, osim brze smrti.

Vraćajući se prema gradu Leslie je razmišljao o Tartu. Mladić je imao jedva dvadeset tri godine. Ako preživi zaista će biti samo bespomoćni bogalj, osuđen na tuđu pomoć, verovatno bez ikakvih sredsta-

va za žnvot. Njegov menadžer se neće setiti da je ikada imao borca poput Tarta, čim prođe gužva sa novinarima, i zaboraviće, brže nego što trenutno pomišlja, da mu pošalje ček sa izvesnom pomoći. Tako će mladi bokser moći, ako čak i to bude u stanju, da se samo seća svojih slavnih dana i sasvim je verovatno da će do kraja života stalno iznova preživljavati meč sa Raulom Asterom, a gorčina će ga puniti, lagano ali sigurno, sve dok ga ne ubije. Zato je Leslie mislio da je za Svona Tarta bolja brza i tiha smrt.

Skrećući prema Aveniji Džekson Leslie pomisli na Tabasko Pita. Pitao se kako on napreduje u istrazi. Jer, Pitov zadatak je bio da dozna kako su stajale kladionice za meč Astero — Tart...

— Eh! Pite, odavno te nisam video — rekao je hromi Jan, trafikant sa ugla Hjuron i Algokin ulice. — Nešto ne navraćáš u naš kraj više.

— Navraćam u sve krajeve — osmehnu se Tabasko Pit. —

Samo što ovo susedstvo odavno nije bilo na redu.

— Znam ja i zašto — zama-hao je trafikant glavom. — Ovde više ne stanuje ona crvenokosa devojčica koju si u staro vreme opsedao.

— Kad sve znaš, šta da ti pričam! — reče Pit veselo. — Pa, kako ide posao?

— Ne više kao nekad — reče Jan — ali, to je izgleda zato što ja starim.

— Šta govoriš?! Ti nikada nećeš moći da ostariš, i to samo zato što si se star rodio! Ja te ne znam mladog — Pit pljesnu starca po ramenu, ali ne suviše jako. — Klade li se šmokljani iz susedstva? Guliš li ih, a?

— Vidi se da odavno nisi bio ovde, Pite — odvrati Jan. — I to se izmenilo.

— Nabolje ili nagore? — upita Pit.

— Ne znam — odgovori iskreno trafikant. — Sa jedne strane je bolje, jer je lova veća, a sa druge strane... Nisam siguran. Sada to više nije moj mali, privatni posao. Ušao sam u mašinu. Morao sam. Krem kupi organizacija, u stvari. Ipak, dosta toga zapadne i meni. Sada samo primam opkla-

de, ali se lično ne kladim kao pre.

— Žališ za starim, dobrim vremenima, Jane, a?

— Šta znam? Ponekad mi se čini da je onda bilo bolje — odgovori Jan. — Bila su to vremena ljubitelja, i boksa i kladjenja. Sada je sve to nekako profesionalizovano, ako me razumeš...

— Svakako da te razumem, ortak — reče Pit. — Ali, nisam siguran da znam kako uopšte ta kladionica funkcioniše...

— Jednostavno — odgovori Jan. Pit je bio stari i mnogo puta provereni prijatelj, koji nikada nije šurovao sa policijom, i starac mu je bezrezervno verovao. — U utorak mi čovek javi koje su borbe na kladionici. Onda ja to saopštim mojim mušterijama. Mušterije su stalne. Novi se primaju na preporuku. Zbog zakaona znaš... Onda, ja primam opklade, beležim sve, skupljam lovu i takve stvari, do petka. U petak dolaze ljudi iz centralne organizacije da to uzmu od mene. Uveče, u petak, dobijem listu sa prognozama. Kladioničari vole da znaju kako ko stoji, i tako to... On-

da, posle mečeva, u nedelju, momci donose lovu, ako je kod mene neko dobio, i ja uzimam procenat od svega i onda ponovo, sve ukруг. Skoro kao državna lutrija.

— Nije loše, nije loše — reče Pit. — Nego, nisam slučajno navratio...

— Tabasko Pit uvek ima razlog, zar ne?! Tako si nekako govorio nekada — osmehnu se Jan. — Da nije opet neka crvenokosa u pitanju?

— Nešto crveno jeste, ali nije žensko — reče Pit uozbiljivši se. — Krv je u pitanju. Jesi li čuo šta se dogodilo sa Tartom?

— Užasno! Svi smo potišteni zbog toga. Bio je dobar momak i mnogo je obećavao.

— Takvi prođu najgore — reče Pit. — Bio sam na tom meču, ali nisam se kladio i ne znam kako je stajao.

— Uf! Pa, mogu ti reći da je mnogo ljudi izgubilo dosta love kladeći se na Tarta — reče trafikant. — Bio je apsolutni favorit. Na legalnim kladionicama nije stajao lošije od 12:1 za njega, a čuo sam da su u Berkliju davali i 30:1 na Tarta. Astero nije bio u kombinaciji da dobije. To nikako!

— Kako je stajao kod tebe? — upita Pit.

— Pa... Ovako! Većina se kladila da će Tart sigurno dobiti na poene. Jedan manji deo je »rušio« Astera u desetoj, a samo njih nekoliko je Asteru davalo do šeste runde. Govorilo se da je Tart suviše brz i vešt za Portorikanca.

— Svašta se govorilo — reče Pit. — I ja sam se nagutao raznih priča o tome kako Astero nije ni do kolena Tartu. Da li se uopšte neko kladio na Astera?

— Kod mene nije — odgovorio je Jan — ali, čuo sam da je bilo nekoliko zagriženih kockara koji su računali na iznenađenje. Ne znam kakva im je bila prognoza, ali znam da su mogli da zgrnu bogatstvo... I, naravno, zgrnuli su ga!

— Šteta što je momak to platio tako visokom cenom — reče Pit.

— Čuo sam da se neće izvući — reče Jan.

— A, ja sam čuo da će se ipak izvući — reče Pit. — To se neće znati još neko vreme. Operaciju je preživio, ali je još u kritičnom stanju.

— Voleo bih da se izvuče — reče trafikant.

— Ne znam koliko to može biti dobro za njega — zakli-ma Pit glavom, pa onda skrete razgovor na sasvim drugu stranu. — Reci mi, po tvojoj proceni, koliko se moglo zaraditi da je čovek, recimo, uplatio hiljadarku na »rušenje« Tarta u osmoj?

— Hiljadarku?! — Jan nabra obrve računajući. — Čekaj... Ovako... Mogao je da dobije sigurno više od sedamdeset hiljada dolara! Ali, čak i kod mene dolaze mušterije koje ulažu i po deset, pa i dvadeset hiljadarki. Ako je neko prognozirao Tartov pad u osmoj i stavio na to, recimo, deset hiljada, onda... Izračunaj sam!

— Neću! Pregoreće mi osigurač! — isceri se Tabasko Pit. — Kako bih mogao doznati gde je to uplaćeno?

— Šta?!? — zbuni se načas trafikant. — Misliš, ta opklada na »rušenje« Tarta u osmoj?!

— Upravo ta! — potvrdi Pit. — Teško... To bi moglo biti veoma teško — Jan iskrivi usne u neverici. — Ali, ako me lepo zamoliš i platiš mi pivo

ili dva, onda je sve moguće! Uostalom, zar nismo stari prijatelji? Za tebe bih učinio i više!

— Nemaš pojma koliko mi to znači — reče Pit. — Bio bih tvoj dužnik kada bi uspeo da mi to doznaš!

— Pokušaću, Pite, ne brini — osmehnu se starac. — Ali, zašto ti to treba?

— Kako zašto?! — Pit načini iznenađeno lice. — Pa, zato da i ja na istom mestu pokušam isto. Red je da i ja je-dnom dobijem, zar ne?!

— Foliraš me, Pite... — zaškilji Jan.

— Naravno da te foliram, ortak! — isceri se Tabasko Pit. — Ali, znam da ćeš mi to oprostiti. Hajde, sad, idemo na to pivo! Ima li u blizini nekakav lokal u kome toče australijsko?

— Pit Nepopravljivi! Tako su te zvali, sećaš li se? — osmehnu se starac. — Možeš li još uvek da popiješ trideset konzervi tog australijskog bučkuriša?!

— Ne više — reče Pit. — Sad mogu četrdeset!

Problem sa parkiranjem u delu grada u kome se nalazila kancelarija Vilsona Rejmonda nije bio mali. Splet uličica u starom delu San Franciska nije dozvoljavao čak ni normalnu vožnju, a gusti redovi parkiranih vozila sa obe strane značili su za Leslija samo to da će morati da obilazi nekoliko blokova ne bi li pronašao nešto malo prostora za parkiranje. Ali, on nije imao baš mnogo vremena...

Zato je iz kasete u svom »poršeu« izvukao nalepnicu sa oznakom hitne medicinske službe, zakačio je hitro na prednje staklo i — ostavio kola na trotoaru. Nadao se da će razgovor sa Tartovim menadžerom obaviti brže nego što saobraćajci mogu da pronađu njegov »porše«. Ipak, mesto na kome je ostavio automobil bilo je prilično udaljeno od zgrade u koju se uputio.

Morao je da prođe dobar deo ulice peške. I, upravo je bio pored izloga prodavnice sportske opreme, u kome je zapeo veliki poster sa natpisom

»Imperijal«, kada je ugledao — Džoanu Raskals!

Izlazila je iz zgrade u kojoj se nalazila kancelarija Vilsona Rejmunda! To je moglo biti slučajno, ali Lesli nije mogao da poveruje u slučajnost. Uostalom, odavno je naučio staru japansku izreku koja kaže: »Slučajno se samo začinjemo, sve ostalo ima svoju svrhu i teži skladu!« Lesli nije vero- vao da gospođica Raskals mo- že da teži bilo kakvom skla- du. Ne sa glasinama koje su je pratile, ali to što je vidi u tolikoj blizini Rejmondove ka- ncelarije ni u kom slučaju ni- je moglo biti samo slučajno.

Zastao je pored izloga, gle- dajući na velikom staklu, kao u ogledalu, šta se dešava iza njegovih leđa...

Džoana Raskals je, razmahu- jući svojom dugom, plavom ko- som, prešla ulicu. Tamo ju je čekao »rols rojs«, ogromna sr- ebrnasta limuzina pored koje je stajao šofer u propisnoj u- niformi. Šofer je bio širok, o- nizak čovek više nego pristo- jnih godina, ali sa odlučnim, oštrim licem kakvo valjda, po- sle mnogo godina službe, ste- knu svi telohranitelji i njima slični ljudi. Spremno je otvo-

rio zadnja vrata Džoani Raska- ls i ona je ušla, na tren otkri- vajući svoje duge, savršene no- ge slučajnim prolaznicima. Šo- fer je onda bez žurbe zauzeo svoje mesto za upravljačem i srebrni »rols« je kliznuo tiho niz ulicu. To je bilo sve. Ipak, Lesli je, po navici, zapamtio registarski broj automobila. Znao je da će Sumiko, uz po- moć kompjutera, lako sazna- ti adresu čudne i tajanstvene gospođice Raskals...

Ulazeći u deo zgrade koji je krio kancelariju Tartovog me- nadžera, Vilsona Rejmunda, Lesli ugleda na zidovima duge redove fotografija sa kojih su ga gledali bivši bokserski ša- mpioni. Gordon Lajman, Piter »Olio« Retbon, Judžin Zeks, Sajmon »Derbi« Nevil... Le- sli im možda svima nije znao imena, ali je većini pozna- vao lik, koji se redovno pojavlji- vao u novinama, i pre i sada. Neki od tih ljudi su odavno bili samo bivši šampioni, neki su još uvek harali ringovima. Lesli pomisli: »Koliko li je sa- mo novaca Rejmond uzeo tim ljudima, za njihovu muku, zn- oj i sve te udarce?!«

Vrata Rejmondove kancela- rije je čuvala krupna, namr-

gođena žena širokog, odlučnog lica i piskutavog glasa, kojim je gotovo uvređeno rekla:

— Gospodin Rejmond ne želi više da razgovara sa novinarima. Žalim, zakasnili ste.

Zvučala je kao da izriče presudu. Lesli je poznavao takav tip ljudi. Ta žena se nije mogla podmititi, niti nagovoriti, pa čak ni pretnjama privoleti da učini nešto što ona odlučila da ne uradi. Ovog puta je učinio nešto sasvim različito. Seo je, neponuđen, na jednu od slobodnih stolica i osmehnuo se oštrokonđi, rekavši:

— Sačekaću dok gospodin Rejmond ne odluči da ponovo razgovara sa novinarima.

Ona je zaustila nešto da kaže, ali kada je videla da Lesli gleda u brojčanic zidnog časovnika sve joj je bilo jasno. Ta žena nije bila glupa — videla je, kao i Lesli, da je blizu jedan, a to je vreme kada zaposlen svet u San Francisku odlazi na ručak. Vilson Rejmond je morao, i to vrlo uskoro, da izađe iz svoje kancelarije, a onda Leslija čak ni ta gruba žena nije mogla spriječiti da mu priđe. Lesliju se čak učinilo da vidi i nekakav skriveni osmeh na njenom li-

cu, što je bio znak da je ona shvatila njegovo malo lukavstvo.

Iako je navikao na hladnoću poslovnog sveta, Lesli je bio pomalo začuđen tihom atmosferom u Rejmondovim prostorijama. Ipak, njegov štićenik i svakako izvor dobrog dela zarade, Svon Tart, umirao je lagano u bolnici, a ovde, u kancelariji, sve je bilo savršeno mirno. Rejmondova sekretarica je vredno ispisivala nekakav spisak, a ni telefon nije bio baš usijan od poziva.

— Imate li vesti o vašem čoveku Tartu, gospođice? — upita Lesli praveći se da tim razgovorom želi samo da prekрати vreme.

— Našim čovekom?! Gospođice?! — turobna žena postade još turobnija. — Nisam gospođice, ako ste pomislili da me to može omekšati, a Tart je bio naš klijent, ali ne i naš čovek. Naši ljudi su samo oni koji rade za gospodina Rejmonda.

— Razumem — reče Lesli. Ona je tačno odgovarala onome što je na prvi pogled pomislio. Bila je odana firmi za koju radi, i svi koji nisu svakog petka primali platu od go-

spodina Rejmonda za nju su bili ili posetioci ili klijenti i ništa drugo. — Ipak, jeste li čuli nešto o njemu? Izgleda da je u prilično lošem stanju. . .

— Preživeće — reče suvo žena.

— Ko kaže da će preživeti? — upita Lesli. — JA sam se, ako baš hoćete da znate, kladio sa prijateljima da neće. Nemojte me razočarati. Ne želim da izgubim dvadeset dolara.

— Gospodin Rejmond kaže da će Tart preživeti. On zna šta govori — reče žena i frknu stavljajući do znanja da joj takav razgovor ne prija.

— Moji čitaoci bi više voleli da im lekari kažu da li će Tart preživeti ili neće — reče Lesli, igrajući do kraja ulogu novinara.

— Onda je trebalo da odete u bolnicu, gospodine. . . Niste rekli kako se zovete? — upita žena.

— Nisam, zaista — reče Lesli i ponovo pogleda na časovnik. Bilo je jedan i tri minuta.

U tom trenutku se otvoriše vrata i Vilson Rejmond izađe iz svojih prostorija. Okrznuo je Leslija samo krajičkom pogleda, kao čovek koji je navikao

da gleda lica ljudi koji ne mogu da ga zainteresuju. Obratio se sekretarici:

— Neću se više vraćati, Debora. Pripremi poštu za sutra, pa si i ti slobodna. Aha. . . I, proveri račun u »Metropolitan« banci!

— Svakako, gospodine Rejmond — reče spremno žena. Nije imala nameru da pomene Leslija.

Lesli ustade i stade namereno između vrata i Rejmonda, tako da menadžer nije mogao da prođe. Kada je menadžer zakoračio, morao je da se suoči sa nevinim izrazom na licu čoveka koji je bio malo suviše visok za novinara, malo suviše privlačan za novinara i malo suviše čvrstih očiju za novinara. Ipak, njegova novinarska legitimacija je izgledala uverljivo, i drsko, baš kao da je prava.

— Bojim se da ste uzalud dolazili — reče Rejmond službeno hladnim glasom. — Ne želim da razgovaram ni sa kakvim novinarima danas. Dođite sutra, ako vam nije kasno!

— Već mi je kasno, gospodine Rejmond — reče pitomim glasom Lesli. — Neću vam oduzeti više od dva minuta. Uo-

stalom, možemo razgovarati u sput, do vaših kola...

Rejmond još jednom odme-ri Leslija. Zatim mu se pogled spusti ponovo na još uvek otvorenu legitimaciju u Leslijevoj ruci...

— Eldridž! — reče Rejmond. — Za koji list radite?

— Za sve pomalo — odgovori spremno Lesli. — Ja sam slobodnjak!

— U prošlom veku takve su zvali lovcima na ucene. Slobodnjaci vašeg zanata uglavnom služe za skidanje glava — isceri se Rejmond. — Ipak, sviđate mi se. Šta želite da doznate od mene? Da li sam namerno gurnuo Tarta da izgubi, i meč i zdravlje, protiv Aster-rala?! To su me već pitali ju-tros.

— Pa, šta ste odgovorili, gospodine Rejmond? — upita Lesli. Izlazili su u hodnik, praćeni namrgodenim pogledom Rejmondove sekretarice Debore.

— Već mi je dosadno da po-navljam kako sam i lično ve-rovao da je Tart spremniji nego što je ikada u životu bio — reče Rejmond. — Lajel me je uveravao da je mali u vrhun-skoj formi. Nemam pojma šta mu se moglo dogoditi.

— Lajel? Mislite na trenera? — upita Lesli.

— On nije loš momak, ali mi se čini da sve uzima suviše k srcu — reče kao za sebe Vilson Rejmond.

— Zna li kako su stajale opklade na ilegalnoj, kladionici? — upita Lesli.

— Ja se ne kladim — reče suvo Rejmond. — Ja uvek igram na sigurno. Kada se čovek kladi može mu se dogoditi i da izgubi novac. To nije moj način preživljavanja!

— To vam sasvim verujem — reče Lesli. Behu već izašli iz zgrade. Sada su stajali i gledali jedan drugog u oči.

— Mislio sam da ćete me pitati nešto originalno! Razočarali ste me, iako ste mi se sviđeli — kazao je Vilson Rejmond.

— Novinari su dosadna vrsta ljudi — reče Lesli. — U svakom slučaju, ne pada mi na pamet da se izvinjavam.

— To ne mogu da očekujem — reče Rejmond. — Zbogom, gospodine Eldridž!

— Pamтите imena, izgleda — osmehnu se Lesli.

— I lica — reče Rejmond. — Vi ste bili u svlačionici kada su doneli malog sa ringa.

Bili ste u društvu sa nekom Kineskinjom, čini mi se. To može da znači samo jedno... Ili radite za novine koje priznaju troškove podmićivanja, ili ste izuzetno sposobni!

Lesli se još jednom osmehnu, ali taj osmeh je već pogodio samo Rejmondova leđa. No, Lesli nije bio uvređen što mu je menadžer tako okrenuo leđa. Znao je od kakve vrste je Rejmond, a podozrevao je da je baš Vilson Rejmond jedan od najortodoksnijih igrača u igri — »zgrabi dolar gde god ga vidiš!«...

Gledajući kako Rejmond ulazi u svoj »kontinental« i odvozi se niz ulicu, Lesli je razmišljao o njegovoj vezi sa Džoanom Raskals. Veza je svakako morala da postoji. Kao i veza između Tarta i te čudne gospođice. Na Lesliju je bilo da otkrije čemu su sve te veze mogle poslužiti, osim što je negde između stradao jedan mladi crnac.

Ali, da bi mogao da dozna više od toga Lesli je morao da sačeka noć...

Mesto gde se Džoana Raskals krila od sveta nije bilo ni u užem centru grada, ni u dalekom predgrađu. Ona nije imala poverenja u telohranitelje, mada ih je plaćala nekoliko, i to sa više novca nego neko drugi njenog renomea. Gospođica Raskals je verovala u tajnost. Kuća se nalazila u Berkliju, nedaleko od univerziteta, i spolja je izgledala kao stara, oronula zgrada sa mnogo stanara. U stvari, čitava jedna polovina kuće je i bila ispunjena stanarima, uglavnom penzionerima i starijim studentima. Njih je od druge polovine kuće delio debeo zid. Iza tog zida se, na četiri sprata prostirao stan Džoane Raskals. Ali, u taj deo zgrade se nije moglo ući kroz ulazna vrata, koja behu ne samo zaključana, već solidno zavarena i iznutra ojačana čeličnim šipkama. Isti slučaj je bio i sa prozorima u prizemlju. Onaj ko bi pozeleo da uđe u taj deo stare zgrade morao bi biti vrhunski alpinista ili volšebnik sposoban da se dematerijalizuje.

Pravi ulaz je bio — iz pod-

zemlja! Kratki hodnik sa troja vrata, od kojih je ključeve imala samo Džoana Raskals, delio je podzemnu garažu u Ulici Polok od podruma stare zgrade. Garažu su čuvali telohranitelji Džoane Raskals, ali čim bi se prošao hodnik više nije bilo telohranitelja, nije bilo ni prijatelja, nikoga ko bi sa Džoanom mogao da deli tajnu. Ona nije volela da deli tajne. Ona je volela da uživa u samoći ogromnog stana. Samo tu se osećala slobodna i neugrožena. Samo tu nije osećala pritiske i opasnosti koje joj je donosio njen način života. Imala je još četiri stana u San Francisku, i dve velike kuće u okolini, ali ih je retko koristila. U zgradi koju je nazivala »tvrđavom« bila je, ipak, najsigurnija i najsrećnija.

U stanu nije bilo mnogo nameštaja. Nije bilo ničega mnogo. Ali, Džoana Raskals je mogla, neprimećena i neometana ni od koga, da se svuče gola i da korača po stanu, pušeci malo marihuane, slušajući klasičnu muziku, jedući kavijar i pijući mineralnu vodu. Mogla je i da pravi planove, a ona je to znala i uživala je u tome. Njeni planovi su bili veliki, sve-

obuhvatni, komplikovani. Džoana Raskals je pravila kombinacije koje bi se drugim ljudima činile smešne ili nemoguće. Ipak, ona je uspevala, planirajući i provodeći svoje planove u delo, da zgrne gomile dolara. Jer, jedina stvar koju je Džoana Raskals neizmerno i nesebično volela — bio je novac!

Odrasla u bogatoj porodici, ali sve do punoletstva bez dođira sa novcem kojim je imperija Raskals radila, Džoana je izgradila u sebi neobuzdanu potrebu da zgrće novac. Kada joj je umro otac i kada je ona postala naslednica modne kuće »Imperijal«, shvatila je da čitava firma stoji na staklenim nogama. Uprkos ogromnoj količini novca koja se oko »Imperijala« obrtala, uvek se sve svodilo na nešto malo gotovine i nešto više nekretnina. »Imperijal« je bila firma koja se morala boriti za svoje mesto na velikom modnom tržištu sa drugim, jačim firmama, i to je bila svakodnevna, ogorčena borba kojoj Džoana nije bila dorasla. Ona je bila sasvim svesna toga.

Ali, bila je dorasla nečemu drugom — intrigama i skanda-

lima. Shvatala je da svojim burnim poznavcima sa moćnim, bogatim i suviše poznatim ljudima može sebi da pribavi velike koristi. Bila je veoma svesna da je to nemoralno, drsko, licemerno i, u većini slučajeva, nezakonito. Ali, čim je novac stečen na taj način počeo da pritiče, i to u takvim količinama da je čak i njoj zastajao dah, rešila je da zaboravi na moral i zakon...

Za nju nikakva veza sa muškarcem nije bila samo veza — o ljubavi se nije moglo ni govoriti — već način da se izvuče materijalna korist. Jedna noć sa nekim naftnim magnatom iz Teksasa za nju je bio način da dođe do informacije o tome kako se kreću akcije velikih kompanija. Ručak sa nekom filmskom zvezdom za Džoanu je značio samo izvor saznanja o tome da li вреди planirati kupovinu nekog filmskog studija koji se spremaju da progutaju ajkule filmske industrije. Ona je podvodila manekenke »Imperijala« političarima i beskrupulozno čačkala po privatnim tajnama generala iz Pentagona. Ona je objavljivala svoje veridbe i raskidanja tih ve-

ridbi, uvlačeći u svoje zamršene igre ljude koji nisu imali pojma zašto im lepa, moćna i bogata Džoana Raskals dozvoljava da je pred foto-reporterima drže za ruku.

Jedina veza sa svetom iz tog ogromnog, četvorospratnog stana bilo je nekoliko telefonskih linija i jedan veliki televizor u Džoaninoj spavaćoj sobi, na trećem spratu. Tim telefonima je ona mogla ono što drugi, no manje moćniji ljudi, nisu mogli ni ličnim kontaktima. Televizor joj je služio da bi se informisala o svemu što se događa u svetu — tačnije, u onom delu sveta koji je počivao na novcu i koji je mogao da stvori novac! Svakako da su emisije sa berzanskim izveštajima bile omiljeni program Džoane Raskals...

Bilo je nešto oko jedan posle ponoći i Džoana je, potpuno gola, sedela nekako raskrečeno i opušteno u velikoj fotelji, između četiri velika zvučnika odakle je dopirao klavirski koncert Čajkovskog. U ruci joj se dimila cigareta marihuane. Izgledala je kao umorna lepotica koja pokušava da povрати snagu. U stvari, iznutra, duboko u njoj, besnela je

oluja. Iz te oluje su se lagano kristalisali detalji jednog od planova. Jednog od mnogih planova koje je plela uporedo, neretko ih preplicući na tako vešt način da se nikada nije našla osoba koja je uspela da prozre makar i osnovne ciljeve njenih planova. Džoaana Raskals je samoj sebi ličila na pletilju čipki, onih najzamršenijih i najkomplikovanijih, onih kojima su se ljudi divili, ali nikako nisu mogli da otkriju na koji način su ispletene.

Najjednom, zazvonio je telefon u susednoj prostoriji. Džoaana je znala — bio je to telefon čiji su broj imali samo njeni advokati u inostranstvu.

— Halo! — javila se pošto je bez žurbe prišla aparatu, koji nije prestao da zvoni dok nije podigla slušalicu.

— Gospođice Raskals, ovde Žan Luj, iz Pariza — začula je poznati glas. Žan Luj je brinuo o njenim finansijama u Francuskoj, Belgiji, Švajcarskoj i Monaku. — Ne znam koliko je časova kod vas, ali sam morao da vas pozovem. U stvari, zovem već od sinoć...

— Nešto hitno, Žan Luj?! — upitala je Džoaana.

— Prilično hitno, gospođice Raskals — rekao je Žan Luj. Zvučao je pomalo usplahireno. — Radi se o telefaksu koji ste mi poslali pre tri dana... U vezi sa otkupom deonica one švajcarske banke...

— Nadam se da ste postupili kako sam naredila — reče Džoaana Raskals.

— Nameravao sam, gospođice Raskals — reče Francuz. — Ali, prvo su na berzi bile blokirane sve kupovine zbog nekakvog preseka stanja, što se događa ovde jednom u tri meseca, a onda su mi iz Ženeve javili da imaju problema sa registracijom...

— Žan Luj! — prekinula ga je oštro Džoaana. — Čini mi se da sam bila jasna, kao i uvek. Naredila sam da se u tu banku uloži tri miliona dolara i to u roku od dvadeset četiri časa. Računala sam da je to obavljeno... A, vi mi sada, tri dana posle toga saopštavate da niste to učinili! Moraćete imati dobro objašnjenje!

— Gospođice Raskals, to je bilo van mojih mogućnosti — rekao je Žan Luj. — Odbor banke je, nakon svih teškoća, hteo da zna poreklo novca!

— Šta?! Kako se usuđuju?!

— uzviknula je gospođica Raskals. — Zar nisam savršeno jasno navela da će uplata biti izvršena preko »Metropoliten« banke u San Francisku?! Zar nisam navela imena na koja treba da glase ugovori?! Šta su još hteli?!?

— Rekao sam već... Hteli su da znaju poreklo novca! — zavapi advokat iz Pariza. — Oni su pod nekom istragom, u vezi sa pranjem narko-dolara iz Kolumbije, i ne žele da rizikuju previše...

— To su gluposti, Žan Luj — reče Džoana Raskals, a onda se seti da Žan Luj ne može da zna ono što je ona znala. A, znala je da će baš ta banka biti izuzeta iz potrage za dolarima iz Kolumbije, koju je spremala vlada Sjedinjenih država u saradnji sa vladom Francuske. Džoana je dobila pouzdane informacije da će, baš ta banka moći da dobije i veliki investicioni posao u Kuvajtu, a to će značiti da će akcije baš te banke biti na velikoj ceni. U jednom trenutku je gotovo poževela da to sve objasni Žan Luj, ali je umesto toga rekla: — Dozvoljavam vam da izdvojite jednu manju sumu na moje ime, i recite tim

ljudima da ja garantujem za sva ostala imena. Ako budu zatezali, podmitite nekoga, Žan Luj! Valjda to možete?

— To će biti teško, gospođice Raskals — reče Francuz.

— Žan Luj... — otegnula je gotovo mazno visoka plavuša, umalo ne liznuvši telefonsku slušalicu. — Koliko zarađujete godišnje vodeći moje poslove?

— Ne razumem baš najbolje vaše pitanje, gospođice Raskals — pokušao je da se odbrani Žan Luj.

— Ne izigravajte glupaka, Žan Luj — preseče ga oštro Džoana Raskals. — Ja znam tačno da ste prošle godine zaradili, zastupajući mene i »Imperijal«, nešto više od dvesta hiljada dolara! Želite li da ostanete bez toga, Žan Luj?

— Svakako ne, gospođice Raskals — reče advokat.

— Onda kupite te akcije pre nego što prođe dragoceno vreme — reče ona. — U svakom slučaju, očekujem da mi javite, kako god znate, da ste transakciju obavili do kraja sledećeg dana. Prekosutra će već biti kasno. Ako to bude moralo da sačeka prekosutra, stopirajte trgovinu! Čim to uči-

nite odmah podnesite račun, da vas isplatim. Zauvek, Žan Luj! Jesmo li se razumeli?! Ako dobijem od vas vest da ste na vreme obavili posao, možda ću razmisliti i zadržati vas...

Poslednju rečenicu Džoana Raskals je izgovorila baš kao da razgovara sa ljubavnikom, kome obećava da će nastaviti vezu, ako bude dobar i sluša svoju veliku, lepu gospodariću. Francuz je nekoliko trenuta ćutao, a onda izgovori što je mogao čvršćim glasom:

— Potrudiću se da sve bude u redu, gospođice Raskals! Imajte poverenja!

— Ovde je sada noć, Žan Luj — reče ona. — Laku noć!

Spustila je slušalicu pre nego što je Francuz mogao da je pozdravi — Džoana Raskals je uvek prva spuštala slušalicu. To je uvek palilo, i uvek ostavljalo utisak njene sigurnosti i nadmoći. Ipak, nije bila sasvim spokojna...

Nije volela da se stvari otežu. Nije volela komplikacije koje nije mogla kontrolisati. Nije volela da ljudi budu sumnjičavi prema njenim planovima. Nije volela neizvesnost. Ono što joj je Žan Luj rekao

zvučalo je uznemirujuće.

Ali, Džoana Raskals je bila suviše iskusna da bi se prepustila brizi. Ona je uvek radije dopuštala da se drugi brinu za njene poslove. U ovom slučaju brinuće Žan Luj. Uostalom, morao je da brine i o svojoj zaradi, a Džoana je bila duboko ubeđena da se ljudi najlakše i najčvršće vezuju za novac...

Osim toga naivka Svona, naravno. Još uvek Džoana nije mogla a da se glasno ne nasmeje načinu na koji je mladi crnac ušao u njen život i postao deo jednog plana koji se još uvek ostvaruje. Pitala se šta je sa njim. U svlačionici zaista nije očekivala da će ga zateći u tako lošem stanju, a do sada nije imala vremena ni da misli na njega, a kamoli da se raspita da li se oporavlja...

Krenula je na prvi sprat. Tamo joj se nalazio telefonski imenik. Jedan od onih elektronskih, koji su se mogli priključiti na svaki komjuterizovani telefon i programirati da sami biraju brojeve. U njemu je bio umemorisan broj bolnice u koju su odvezli Svona Tarta.

Prolazeći stepeništem Džoa-
na zastade kraj velikog ogle-
dala, ne znajući ni sama zašto
to čini. Nikada nije volela da
sebe gleda u ogledalu. Ipak,
zastala je i pogledala svoje mo-
ćno, skladno, izazovno telo. A,
onda — učini joj se da u og-
ledalu vidi nekakvu tamnu se-
nku. Okrenula se brzo — na
mestu gde je ugledala tu sen-
ku, ili gde joj se samo učini-
lo da ju je ugledala nije bilo
ničega, osim jedne antikne ko-
mode i otvorenih vrata veli-
kog kupatila. Odmahnula je
rukom i krenula niz stepenice
čudeći se samoj sebi. Nije bi-
lo u njenoj prirodi da strahu-
je i nikada nije bila nesigur-
na i sklona nepoverenju u sa-
mu sebe. A za Džoanu Raskals
najveći znak nepoverenja u sa-
mu sebe bio je strah od nepo-
znatog.

Pomislila je: »Senka?! Ka-
kva senka! U moju tvrđavu ne
može niko sem mene da uđe...«
Sa tom mislju je prestala sva-
ka njena briga. Više nije ni
pomislila na nekakvu senku za
koju joj se učinilo da je bila
u vratima kupatila...

Izvukavši telefonski imenik
iz torbice priključila ga je br-
zim i vešt看 pokretima za je-

dan od kompjuterizovanih te-
leфона, programirajući ga da
okreće broj bolnice u kojoj je
ležao miadi bokser. Znala je
da mora da bude strpljiva jer
bolničko osoblje voli da odu-
govlači sa dizanjem slušalice.
Konačno, veza je uspostavlje-
na...

— Halo! Kod vas leži Svon
Tart, ako se ne varam — re-
kla je Džoana Raskals.

— Čekajte da proverim —
začuo se pospani glas dežur-
ne sestre sa druge strane žice.
Posle nekoliko trenutaka ses-
tra reče: — Da. Imamo Tarta.
Soba 303.

— Mogu li da znam kako se
cseća? — upita Džoana.

— Stanje je stabilno — od-
govori dežurna sestra.

— Šta to znači? — upita
Džoana.

— To znači da nema pogor-
šanja — reče sestra. — Ali,
takođe nema ni poboljšanja.
U stvari, on je u vrlo teškom
stanju. To valjda znate. Pri-
mio je transfuziju, a ujutru
će primiti još jednu.

— Zvučite kao da mu je ži-
vot u opasnosti — reče Džoa-
na prilično vedro.

— U opasnosti?! — dežur-
na sestra zazvuča iznenađeno.

— Ko ste vi, uopšte?! Tart je tako loše da će biti čudo ako preživi. Ja nisam od juče u ovoj bolnici i mogu vam reći da mi je prilično jasno da će on živeti samo ako preživi sledeća tri dana. Prema onome što piše u zdravstvenom kartonu koji držim ispred sebe za tako nešto su male šanse.

— Oh! — uzdahnu lako Džoana Raskals. — Ima li on svu potrebnu negu?

— Sve što se može učiniti već je učinjeno — reče sestra. — Ali, ko ste vi?

— To nije važno — reče Džoana Raskals bez naglaska i prekide vezu.

Neko vreme je gledala u telefon, nepomično. Nije razmišljala o Tartu. On je za nju bio samo figura u šahovskoj partiji koju je dobijala, ali ta figura joj više nije bila potrebna za završnicu. Kada se pokrenula učinila je to samo da bi hitro i vešto reprogramirala telefonski imenik, brišući broj bolnice u kojoj je ležao Svon Tart.

Ostavila je imenik na stolu i izašla iz porstoriije, penjući se na sprat. Zastala je na vrhu stepenica i pogledala prema vratima kupatila. Kao i sva

vrata u stanu i ta su bila stalno otvorena. Prišla im je i pogledala u unutrašnjost. Pomislila je: »Bože! Šta ja to radim? Proveravam da li ima nekog osim mene u stanu?! Smešno!«. Zabacila je kosu i čvrstim koracima krenula prema spavaćoj sobi...

Nekoliko trenutaka kasnije ispod stepenica je izronila velika, vitka, snažna senka. Bio je to čovek obučen u crno svilen odelo čudnog kroja. Odeća mu je prekrivala svaki deo tela, isključujući oči, koje su čelično blistale na slabom svetlu kroz uske proreze...

Bio je to ninda!

»Ninda otvara brave pogledom!« — takva izreka je, za običnog čoveka, naizgled preterana. Ipak, da je Džoana Raskals znala da je zaista još neko osim nje u stanu, verovatno bi morala da pomisli da je taj neko otvorio brave na čudesan način. Međutim, nikakvog čuda nije bilo. Ninda se samo poslužio zdravim razumom.

Ništa na svetu nije savršeno, pa čak ni sistem obezbeđenja jedne zgrade. Kada se uspeo na krov kuće pored te stare zgrade u kojoj se nalazio

stan Džoane Raskals ninda je morao dobro da osmotri i razmisli. Jednostavna logika stvari je govorila da zgrada mora da ima slabu tačku i — ninda je tu tačku pronašao.

Deo zgrade u kome su stanovali stanari imao je veliki, široki dimnjak, namenjen kaminima i velikim kaljevim pećima — takve stvari su nekad bile uobičajene u San Francisku. Bilo je sasvim malo verovatno da široki dimnjak nema bar jedan odvojak prema onom delu zgrade u kome se nalazio stan Džoane Raskals. Ninda je pokušao i — uspeo! Doduše, morao je da kopa kroz zid, jer je odvojak bio zazidan, i to nije bilo lako. Međutim, ninda je uz sebe imao moćno, čelično oružje. Oštrice koje su mogle saseći čoveka ovog puta su poslužile da se načini u zidu otvor, ne veći od dve stope u prečniku, kroz koji je ninda prvo ušao u prostor ispod stepenica u prizemlju, a odatle... Odatle je mogao da stigne u sve delove stana.

Bio je iznenađen što u stanu zaista nema nikoga osim Džoane Raskals. Bio je takođe veoma oprezan, jer se ona

kretala nepredvidivo kroz stan i moglo se dogoditi da ga primeti. U jednom trenutku se čak činilo da ga je primetila — dok se krio u kupatilu, a ona silazila niz stepenice. Ugledala je njegov lik u ogledalu! Ali, izgleda da ona nije pažljivo gledala... Ninda je zaključio da je Džoana Raskals ipak suviše sigurna u sebe...

Osluškiavao je, prateći sluhom kako mlada žena odlazi na počinak. Zatim je, nečujno poput pauka, sišao u prostoriju u kojoj je Džoana ostavila telefonski imenik. Nindi nije bilo teško da shvati koga je to zvala Džoana, iako taj razgovor, za razliku od onog prvog, sa Žan Lujem, nije čuo. Iako je ona izbrisala broj iz memorije imenika, nije ga izbrisala iz memorije samog telefonskog aparata...

Bilo je to sve što je mogao da sazna za tu noć. I sve što je i imao nameru. Bar dok ne dozna više na drugim stranama. Činilo mu se da ipak ima izvestan trag vredan praćenja...

Taj trag se nije nalazio u bolnici, iako mu je bilo jasno da je Džoana Raskals telefonom zvala bolnicu. Onu u kojoj je ležao Svon Tart.

I, ninda nestade poput pramena dima, ne ostavljajući za sobom čak ni sopstveni dah!

Sumiko je bila budna kada je Leslie stigao. Sedela je u postelji držeći na golim butinama prenosivi kompjuter, povezan sa personalnim računarom, kojim se inače služila, i koji je stajao u dnevnoj sobi. Ponekad bi radila i u postelji, kao sad...

Ona je uputila Lesliju brižan pogled kada je ušao. Nije ništa pitala. Njih dvoje su mogli da se razumeju bez reči. Ipak, Leslie reče:

— Bojim se da sam doznao manje nego što sam očekivao.

— Bio si sa njom? — upita oprezno Sumiko.

— Ne bi se tako moglo reći — odvrati Leslie svlačeći se.

— Bio sam u njenom stanu. Čudno mesto. Ako se o ljudima može suditi prema njihovim kućama, onda je Džoana Raskals najčudnija osoba koju sam imao prilike da sretnem.

Gledala ga je kako skida sa sebe sve, do poslednjeg dela

odeće. Iako joj lice nije govorilo ništa, srce joj je ubrzalo ritam. Volela je tog visokog, mišićavog čoveka i njegovo telo je moglo uvek iznova da je uzbudi. Gledala je kako korača prema kupatilu i u njegovim pokretima prepoznavala kretanje mlade zveri koja nije svesna svoje gipkosti i snage. Kada se Leslie vratio iz kupatila sa peškirom oko kukova ona se osmehnula na poseban način. Iz tog njenog osmeha kao da je izvirao mekotni povetarac. Pomislila je: »Uvek se obrađujem kada ga ponovo vidim!«

— Šta si radila večeras? — upita Leslie sedajući na postelju pored nje. Nije ni bacio pogled na ekran kompjutera, svestan da neće moći na prvi pogled da shvati o čemu se radi.

— Prvo sam bila u bolnici — reče Sumiko. — Tart je sve gore. Ako si i pomislio da razgovaraš sa njim, čini mi se da to nećeš moći. Razgovarala sam sa jednim starim lekarom. Jednim od one vrste lekara koji više veruju svom iskustvu nego knjigama i rutinskom znanju. Rekao je da je pravo čudo što je mladić još

uvek živ. Rekao je i da će biti čudo ako mu organizam izdrži još dva dana.

— Drugim rečima... Tart umire! — reče neveselo Lesli.

— Plašim se da u to ne treba sumnjati — reče Sumiko.

— Uopšte nije dolazio svesti.

— Nadam se da će Astero uvek ostati glup kao što jeste — reče Lesli. — Hoću da kažem, on je toliko glup da uopšte ne oseća nikakvu grižu savest, iako je, praktično, on bio oružje jednog ubistva.

— Pit je telefonirao — reče Sumiko. — Govorio je nešto o opkladama, ali ga nisam sasvim razumela. Rekao je da će pokušati da pronađe onoga ko je uplatio opkladu na Tartov nokaut u osmoj rundi. Navodno, taj je mogao da dobije i nekoliko miliona dolara, pod uslovom da je uložio u tu opkladu, recimo, nekoliko desetina hiljada. Mislim da je reč o ilegalnim kladionicama.

— A ti? Šta si ti doznala? — upita nešto vedrije Lesli. — Znam da se ne igraš kompjuterom u krevetu tek tako!

— Paa... — Sumiko se pravila tajanstvena. — Ja sam, izgleda, uspeła da pronađem put do kompjutera glavne kladio-

nice u San Francisku. Doduše, to je legalna kladionica i sumnjam da ćemo tu naći nekoga ko je baš ogromne pare mogao da dobije kladeći se. Ali, i tu ima ponešto zanimljivo.

— Mogu li da čujem šta je zanimljivo? — upita Lesli i leže na leđa, zabacujući ruke iza glave. Sasvim se opustio u trenu, kao što je samo on umeo.

— U zadnje dve godine se sedam puta na ringovima dešavalo da apsolutni favoriti izgube — reče Sumiko spremno. — Pri tome su odnosi na kladionici išli od dva prema dvadeset devet do jedan prema šezdeset. Budući da su ulozi ograničeni, čak i pod uslovom da je stalno jedan kladioničar igrao na tu kartu... Znaš, ja se ne razumem puno u klađenje, ali kompjuter se razume.

— Znam — osmehnu se blago Lesli. — Nastavi!

— Pa, po nekakvom zakonu verovatnoće, taj igrač bi na klađenju protiv favorita mogao da zgrne gotovo osam stotina hiljada dolara kladeći se samo u tih sedam mečeva. Budući da su ulozi na ilegalnim kladionicama neograničeni, pr-

etpostavljam da se lako moglo dogoditi da neko zaradi milione!

— Neko?! Ali, ko?! — upita Lesli ni sebe ni Sumiko.

— Možda Vilson Rejmond?! Tartov menadžer — reče Sumiko. — Jer, od tih sedam mečeva, on je bio menadžer gubitnicima četiri puta. Poslednji put Tartu!

Lesli podiže glavu i osmehnu se. Bio je to podatak vredan pažnje. Sumiko mu je uzvratila osmeh osećajući da je uspela da mu pomogne na pravi način.

— Ti si zaista sjajna! — reče Lesli. — Međutim, bojim se da bi se teško moglo dokazati da se Rejmond kladio protiv svojih boksera. Ako je to i činio, morao je da udesi da se drugi klade u njegovo ime. Osim toga, verovatnije je da se kladio na ilegalnim kladionicama. Sumnjam da bi žrtvovalao svoje boksera za relativno neznatan dobitak. Čovek mora biti očajan da bi pokušao tako nešto.

— Možda se kladila tajanstvena gospođica Raskals? — izgovori Sumiko.

— U tom slučaju bi dobitak morao da bude zaista mi-

lionski — odvrati Lesli. — Ta žena možda i ne zna koliko miliona dolara ima. Da ona čini tako nešto... Morala bi biti zaista psihički poremećena ili bar nezajažljivo pohlepna! Ali, mislim da postoji način da doznamo da li su njih dvoje umešani u to!

— Postoji?! — Sumiko se začudila, mada ne previše.

— I u tome mi treba tvoja pomoć — reče Lesli. — U »Metropolitan« banci postoji, gotovo sigurno, račun na ime Vilsona Rejmonda, a možda i poreklo tih uplata! Možeš li da provališ u njihovu banku podataka?

— Ništa lakše, Les — osmehnula se Sumiko. — To ću učiniti već sutra. Radije ću praviti kompjuterska krivična dela, nego dozvoliti da se muvaš oko prelepe gospođice Raskals!

— Zar misliš da je ona prelepa? — upita Lesli sa nestašnim osmehom na licu. Znao je da Sumiko nije ljubomoran, već da se samo igra.

— Zar ti ne misliš? — uzvratila mu je ona pitanjem.

Lesli je samo odmahnuo glavom i laganim pokretima uklonio kompjuter sa njenih nogu. Spustio ga je pored poste-

lje. Dlanom je prešao preko meke, glatke kože iznad njenih kolena. Osetio je kako se ona ježi.

— Gledao sam jednu lepu ženu kako sama i gola korača kroz jedan čudan stan — reče Lesli tiho. — Ne poznajem mnogo druge muškarce ni njihov način razmišljanja, ali se bojim da bi većina njih poželela da ima tu ženu. Ja je nisam poželeo. Ne bih mogao da je poželim. I ti znaš zbog čega. Ali, kada bismo sada vodili ljubav, i meni i tebi bi se činilo kao da to činimo da se i ti i ja ne bismo osetili uskraćenim za jedan deo pažnje koji smo, i ti i ja, posvetili nečemu drugom. Jesam li u pravu?

— Nisi — šapnula je Sumiko. — Džoana Raskals nema veze sa onim što ja želim da činimo.

— Znam da nema veze — reče Lesli. — Ali, jedan deo mene će razmišljati o njoj dok te budem grlio. Zar to neće biti kao da nas je više od dvoje u ovoj postelji?

Ona se nasmeja zvonko i to zazvuča kao prosipanje biseri po mermernom podu. Lesli, kao i uvek kada sluša njen

smeh, oseti ushićenost njenom čistom vedrinom.

— Dobri moj — reče Sumiko. — Sećaš li se mumonkana o dva propovednika-putnika?!

— Pomalo — reče Lesli. — Podseti me!

— Dva propovednika-putnika su išla kroz šumu. I, naiđoše na reku. . . Tako kaže ta stara, mala priča — poče Sumiko držeći ga za ruku. — Na obali reke je stajala prostitutka plaćući gorko što ne može da pređe vodu. Propovednici su bili zavetovani da ne smeju ni da pogledaju žene koje se prodaju, a kamoli nešto više. Žena ih zamoli da joj pomognu, a jedan od propovednika poče da joj objašnjava kakav je njihov zavet. Na to drugi, ne govoreći ništa, izuje sandale, popne ženu na leđa i prenese je na drugu stranu. Potom njih dvojica odu svojim putem. Posle nekoliko časova hoda onaj koji je prostitutki objašnjavao zavet reče: »Zašto si preneo ženu, brate?« A, drugi propovednik zastade, zamisli se, pa odgovori: »Ja sam je preneo, brate, ali ti je još uvek nosiš!«

— Divan mumonkan — osmehnula se nežno Lesli.

— Hajde, onda, da ne nosimo više Džoanu Raskals — predloži Sumiko.

— Koga? — upita Lesli.

Ona se ponovo nasmeja i privuče ga sebi, zagrlivši ga veoma nežno obema rukama. On nasloni lice na njene grudi i ostade tako, dugo, dugo, sve dok nije... zaspao!

Mesto se zvalo »Barakuda« i predstavljalo je ružnu mešavinu restorana, kockarnice i igračnice bilijara. Već pri samom ulazu Tabasko Pit se osetio čudno. Nije se začudio svom osećaju, jer — bio je jedina osoba u prostoriji koja nije imala kose oči i izbočene jagodice lica! Svi ostali su bili Kinezi. Za mesto koje se nalazilo na kraju Avenije Grant to nije bilo nikakvo čudo. Bilo je to srce Kineske četvrti.

Pogledi koji su ga dopratili do šanka bili su toliko hladni da je Pit pomislio da ne bi bilo čudno kada bi inje počelo da se hvata na njegove obrve. No, izdržao je sve to sa osmehom za koji je mislio da može da liči na osmeh turista

koji je zalutao na jedno takvo mesto. Nadao se samo da ti pogledi ne mogu da mu pročitaju misli.

Za »Barakudu« je doznao njuškajući tragom ilegalnih kladionica. To ga je koštalo već oko tri stotine dolara. Koštalo bi ga i više, ali je neke važne informacije dobio tako što je svojim dužnicima oprostio stare dugove, a Pit je uvek bio spreman da se zadužuje znajući da uvek dolazi vreme vraćanja dugova. Za neke od dužnika njegovo raspitivanje o kladionicama bilo je upravo takvo vreme. Konačno, doznao je da se sve skupljene opklade skupljaju, u tom delu grada, u »Barakudi«. Znao je da se mesto nalazi u Kineskoj četvrti, i zato se začudio kada su mu rekli da tamo o svemu vezanom za klađenje može da se raspita kod čoveka po imenu Džon Rasel. Ime mu uopšte nije zvučalo kineski.

Naslonivši se na šank Pit ljubazno klimnu glavom Kinezu sa druge strane koji je još uvek bio zabezeknut hrabrošću jednog belca.

— Točite li vi ovde, možda, neku vrstu australijskog pita? — upita Tabasko Pit glasom

naivnog dečaka koji traži potkove u apoteci.

— Bojim se da ste pogrešili lokal — hladno odgovori barmen. — Mogu li da vam savetujem da potražite drugo mesto?

— Zašto?! — Pit se osvrnuo oko sebe, ali ne da bi pogledao mesto, već ljude u njemu. Svi su, naravno, bili Kinezi, i to Kinezi koji su ga gledali prilično neprijateljski. — Ovde mi se baš sviđa. Odiše atmosferom.

— Onda žalim — reče barmen. — Pivo ne točimo.

— Niste me razumeli — reče Pit govoreći nešto tiše, ali još uvek i naivno i ljubazno. — Tražim pivo marke »Rasel«. To sigurno imate.

Barmen samo tiho škljocnu zubina, a oči mu se još više suziše. Okrenuo se i otišao, bez mnogo žurbe, na drugi kraj šanka. Pit sleže ramenima. U tom trenutku mu se na jedno od njih spusti nečija ruka. Ta ruka ga je dodirnula gotovo nežno. Okrenuvši glavu Tabasko ugleda lice slično barmenstvu, samo mlađe i, ako je to moglo tako izgledati, pristojnije.

— Prijatelju, mislim da vam treba pomoć — reče mladi Kinez. — Moje ime je Vu. Džordž Vu. Zadužen sam za bezbednost u ovom lokalu. Možete se na mene osloniti.

— Ali, ja ne tražim oslonac — osmehnu se Pit. — Ja tražim pivo.

— Na žalost, ovde ga neće naći — reče Vu. — Ja sam nekako ubeđen da ste vi zalutali. Ako želite dobar restoran za turiste, mogu vas uputiti na jedan u blizini. A, ako želite zaista samo pivo, samo tri bloka dalje ima jedna originalna točionica piva. Nešto u stilu Divljeg zapada...

— Ne, ne! — odmahnu Tabasko Pit glavom. — Neću ništa u stilu Divljeg zapada. Tražim pivo veoma posebne marke...

— Mislim da sam vas čuo kada ste pomenuli Rasela — izgovori Džordž Vu, a lice mu promeni izraz. Sada je izgledao oštro i hladno. — Još uvek imate vremena da napustite ovo mesto bez velikih problema...

— Mladiću, cenim sve što ste rekli — osmehnu se Pit još jednom. Bio je savršeno svestan da momak ima ozbiljnu

nameru da ga izbaci. — U stvari, vi ste veoma ljubazan mlad čovek...

Nije nastavio. U tome ga je prekinuo stisak Vuove ruke na ramenu. Taj stisak je bio toliko snažan da bi svaki običan čovek zajaukao od bola, a verovatno i pokušao da se izmakne. Međutim, Pit je samo prešao da govori gluposti koje je bio spremio usput... Bilo je vreme za otvorene razgovore, mada je osećao da će i to imati svoju cenu.

— Htedoh reći... — Pit je snizio glas toliko da ga je samo Džordž Vu mogao čuti. — Vi ste veoma ljubazan mlad čovek, ali ako ne prestanete da mi stežete rame moraću da vam polomim ruku! I, ako sam pomenuo Rasela, onda je to iz prostog razloga što sam došao ovamo da ga sretnem!

— Šta?! — zausti Džordž Vu. Učinilo mu se da nije dobro čuo. U stvari, jednostavno nije mogao da poveruje da neko može tako hladno da izgovori to što je izgovorio taj krupni, dugokosi belac!

— Voleo bih da sve ovo prođe bez gužve, ali... ako je baš neophodno... — šapnuo je Pit.

Naravno da nije moglo da prođe bez gužve i to je Tabasko Pit odlično ocenio. Zato je reagovao prvi. Nije smeo da dopusti da ga Kinezi zaskoče. Više od nekoliko puta je morao da se suoči sa Kinezima i znao je da oni u tuči koriste trikove za koje drugi ne znaju. Još jednom se osmehnulo Džordžu Vu, a onda...

Onda ga je tresnuo glavom u čelo!

Vu izdrža udarac, ali je i to bilo dovoljno da ga zbuni i uspori. Pit je imao vremena da ustukne za pola koraka, uzmahne i raspali mladog Kineza pesnicom ravno u zube! Bio je to snažan udarac da je Džordž Vu bio bukvalno odbačen na šank, a zatim, odbivši se od njega ponovo je naleteo na Pitovu pesnicu, koja ga ovog puta pogodi u slepočnicu...

Džordž Vu ispusti nešto nalik na mukli uzdah i pade licem na pod, ostajući u smešnoj pozi. Bio je klasično nokautiran!

Tri ili četiri sekunde u »Barakudi« nastade grobna tišina kroz koju se čulo samo zujanje klima-uređaja. Sve oči behu uprte u Pita i on je to znao, ali se nije osećao mno-

go ponosan. I, iako je u sali bilo bar dvadesetak ljudi sposobnih da jurnu na njega, on je oštroumno procenio da mu najveća sledeća opasnost preti od — barmena!

Okrenuo se prema barmenu upravo u času kada je ovaj izvlačio »ingram« ispod šanka!

— Aaaaa, ne! Nećemo se igrati vatrenim oružjem danas! — zarežao je Tabasko Pit i brže nego što je barmen uopšte mogao da reaguje uhvatio ga za vrat potežući ga toliko snažno da ga je u jednom jedinom pokretu preneo preko šanka.

»Ingram« je ostao ispod šanka, ali je zato barmen tresnuo glavom u pod ispod šanka i pridružio se Džordžu Vuu...

Tada jurnuše — osmorica. Pit ih je registrovao brzinom kojom vilinski konjic sustiže muvu u letu. Dvojica su mu dolazila sa desna, trojica sprema i trojica sa leva. To je bio broj koji mu nikako nije odgovarao. Naročito stoga što je bio više nego uveren da ti Kinezi moraju biti vični tuči.

Bila mu je potrebna pomoć. Zato je, na tren pre nego što su stigli do njega, dograbio visoku barsku stolicu, prvu iz

reda stolica pored šanka, i na-prosto je istrgao iz poda za koju je bila pričvršćena. Istim pokretom je, produživši kretanje stolice, pogodio onu dvojicu sa desne strane u grudi. Budući da su bili u skoku, udarac ih je oborio lakše nego što je čak i Pit pomislio.

Jedan od onih koji su mu dolazili sprema skoči sa nogom napred, spreman da mu zada udarac kojim bi ga oborio!

Pit pokleknu na levo koleno i podiže barsku stolicu iznad glave kao što bi podigao katana da se odbrani od udarca odozgo. To je bilo dovoljno da napadač naleti raskrečenim nogama na metalnu šipku stolice. Udarac u mošnice prasnu, a čovek izgubi ravnotežu, zakači nogom za ivicu šanka i tresnu glavom u pod!

Sledeći je već bio preblizu da bi ga Pit mogao pogoditi stolicom. Zato on odbaci stolicu i dočeka napadača još uvek na jednom kolenu, blokirajući levom rukom udarac, a desnom hvatajući Kineza za ivicu pantalona. Kada je potezao, i to iz sve snage, zabezknuti protivnik je mogao samo da čvrsto zažmuri pre ne-

go što je temenom pogodio pod. Pit hitro ustade da dočeka preostalu četvoricu, koji zastadoše, zapanjeni brzinom i snagom tog belca.

— Obično više volim ples udvoje — isceri se Tabasko Pit. — Ali, ako insistirate...

Nije čekao da ga prvi napadnu. Skočio je prema najbližem od njih četvorice i zamahnuo kao da će udariti pesnicom, a kada je Kinez spremno blokirao u kung-fu stilu, Pit se hitro okrete na peti i, tresnuvši protivnika nogom u rebra, izbacila ga iz dalje borbe. Jednostavno je osetio kako rebra pucaju, a oštri rubovi na mestima loma se zabadaju u pluća nesrećnika.

Sledeći protivnik ustuknu hitro kada Pit zakorači prema njemu, a dvojica preostalih iznenada izvukoše revolvere grčevito ih držeći ispred sebe, neodlučni da li da pucaju ili da se povlače. Osetili su sasvim jasno da ne bi vredelo da pokušavaju da se samo rukama i nogama suprotstave velikom, dugokosom belcu.

— Ne volim komade sa pucanjem! — izgovori Pit tako siktavo da je zazvučalo kao direktna opomena. — Ako već

nešto puca, onda volim da to budu glave, vilice, kosti... Slazete li se, momci?

Kinezi ne odgovoriše. U stvari, bili su bez daha. I sami su bili borci, razbijači, ljudi vični svakoj gužvi, ali nikada ranije nisu videli čoveka koji se bori sa takvom lakoćom i takvom snagom, i sa takvom rešenošću da pobedi. Koliko su bili iznenađeni, pa čak i uplašeni, toliko su osećali i poštovanje prema tom borcu. Bio je ne samo vešt, ne samo odvažan i snažan već i drzak do krajnosti. Uči u »Barakudu« i započeti tuču protiv devet Raselovih telohranitelja — to je mogao samo ludak ili samo izuzetno moćan čovek. Pit im ipak nije ličio na ludaka...

— Kako bi bilo da spustite te revolverčine, pa da nastavimo igranku, momci? — iskezi se Pit. — Ili da razbijam glave uz pucjavu?

Oni su ga samo držali na nišanu, ukočeni, i samo su nesigurni pokreti očnih jabučica govorili da su još uvek, koliko-toliko, prisebni.

— Upozoravam vas da ćete morati da pucate, jer ja neću odustati — reče tiho Tabasko Pit i zakorači prema njima.

Ne volim kada mirnog građanina pokušavaju da nauče pameti protuve kao što ste vi, a najviše mrzim kada takva đubrad drže lekcije uz pomoć vatrenog oružja. Ako već ne možete da izađete nakraj sa mnom poštenom borbom, onda radije odustanite. Ja sigurno neću pucati za vama. Ali, bojim se da biste vi pucali za mnom da odustanem... U tome je stvar. Sada, birajte!

Imao je sasvim ozbiljnu namjeru da im polupa glave, ako ne spuste revolvere, mada je znao da bi pri tom verovatno i zaradio koje zrno. Ali, nije smeo ni za živu glavu da ustukne. Nalazio se usred osinjeg gnezda i svaka slabost bi mu se pripisala u kukavičluk, a ose takve vrste obično ubijaju kukavice!

— Dakle? — upita Pit.

Tada prasnu glasan, istrzan smeh, koji se razli prostorom kao da želi da razbije napetost. Revolveraši pogledaše hitro prema mestu odakle se čuo smeh...

— Dosta je, momci! Idite! — reče čovek koji se smejao.

Pit prvo otrpati ljude sa revolverima, koji se izgubiše tiho, vraćajući revolvere u fut-

role zakačene za pojas na leđima, a onda iskosa pogleda u naredbodavca. Bio je to ne naročito krupan Kinez neverovatno duge kose, širokog, rošavog lica i uskih, vrlo uskih, vatrenih očiju. U zubima je držao muštiklu sa zapaljenom cigaretom koja se očigledno dimila u prazno, jer čovek nije povlačio dimove...

— Pustite gospodina na miru — reče čovek obraćajući se svima, a naročito onima koji su lagano dolazili svesti. — Koliko sam ja video, on je jedan savršeno miroljubiv džentlmen. Nije bilo razloga za gužvu.

Tabasko Pit nije nikada smatrao da poseduje moći kakve je imao Lesli, pa čak i Sumiko, ali je ovog puta bio više nego siguran da je pronašao nekoga od koga može dobiti odgovore po koje je došao. Jedino što ga je zbunjivalo bilo je što je čovek sa muštiklom Kinez, a on je tražio čoveka koji po imenu, Džon Rasel, to nije mogao biti... Ili je možda ipak mogao?!

— Pominjali ste nekoga po imenu Rasel, gospodine!? — reče čovek sa muštiklom. — Znete li kako taj Rasel izgleda?

Pit se osmehnu, hladeći svoje nerve i svoje mišiće. Sada više nije bilo vreme za akciju, nego za kocku. Uložio je sve na jednu kartu — rekao je:

— Sad znam!

Čovek sa muštiklom se ponovo zasmejao, pri čemu mu se muštikla nije pomerila ni za delić milimetra. Neki ljudi iz sale prihvatiše smeh, ali umuknuše čim je čovek sa muštiklom prestao.

— Okej! Ja sam Rasel — reče dugokosi. — A ko si ti?

— Pa... Ja ne volim mnogo publicitet — reče Pit prilično vedro.

— Razumem — reče Rasel. — Moja kancelarija je ovamo...

Pokazao je rukom u dno sale, prema metalnim vratima bez natpisa. Tek kada mu je Pit prišao, svestan da prava kockarska igra tek počinje, video je da iza njegovih leđa stoje dva krupna mladića, tačke Kinezi, sa »ingramovim« mašinskim puškama u rukama. Pitu nije promaklo položaj kočnice na oružju. »Ingrami« su bili spremni da bljuju smrtonosnu vatru.

— Zasluguješ piće posle ovakve predstave, ma ko da si — rekao je Rasel, propuštajući

Pita ispred sebe. — Čini mi se da si me tražio zbog nečega važnog?

Tabasko Pit je odgovorio tek kada su se metalna vrata zatvorila iza njih. Začudo, Raselovi telohranitelji ostadoše sa one strane i njih dvojica sedošu u udobne fotelje, sasvim sami, ljubazno se osmehujući jedan drugom. No, oči im se nisu osmehivale. I Pit i Rasel su oštrim pogledima ispitivali jedan drugog.

— Mene interesuje kladenje, gospodine Rasel — reče Pit. Malo je razmislio pre nego što je dodao: — Bogami, čudno ime za jednog Kineza...

— Ovo je slobodna zemlja. Čovek može da se zove kako god hoće, zar ne?! — uzvрати Rasel. — Kako je, na primer, tvoje ime?

Kada mu je Pit rekao Rasel se ponovo grohotom nasmejao:

— Vidite šta sam mislio.

Pit prihvati čašu sa šampanjcem, iako ga nije voleo. Pogledao je oko sebe. Nalazio se u prostoriji koja je bila opremljena kao najuglednija prodavnica savremenog nameštaja. Ni jedan jedini detalj nije mogao ni izdaleka da pod-

seti na kinesko poreklo vlasnika.

— Dakle? Kladenje?! To te zanima? Možeš li da mi objasniš?

— Nisam od ljudi koji se kladi na sitniš — reče Pit oprezno. — Mene zanima veliki ulog i veliki dobitak. Rekoše mi da to kod tebe mogu pronaći!

— A ko ti je to rekao? — upita Rasel ukosivši oči na tren.

— Prijatelj prijateljevog prijatelja — osmehnu se zagonešno Tabasko Pit. — Frisko je mali grad. Palanka, tako reći. Mnogo ljudi mnogo zna, mada ne znaju svi sve. Dugo mi je trebalo da doznam kome treba da se obratim. U stvari, morao sam da sastavljam neku vrstu mozaika. Mogao sam i da pogrešim, zar ne?!

— Čini mi se da hoćeš da kažeš da si nagađao — reče Rasel. — Kockao si se sa samim sobom i pomalo sa mnom. Zar si tako dobar kockar?

— U poslednje vreme sam samo zardaš — isceri se Pit. — Nema više velikih igara u ovom gradu. Ni u nekom drugom ih nema, na žalost. Ili mi se samo tako čini?

— I misliš da kod mene ima neka velika igra? — upita Rasel.

— Osim tvojih momaka na ulazu... Pa, rekao bih da si u stanju da me prijatno iznenađiš — reče Pit i pronicljivo pogleda domaćina.

Rasel se uozbilji. Izvadio je muštiklu iz usta i dugo petljao oko nje vadeći cigaretu, gaseći je u pepeljari, zatim stavljajući novu, paleći je i pažljivo odbijajući nekoliko dimova, posle čega je jednostavno prestao da puši. Potom mu se lice ponovo izmeni i on reče **pitomo**:

— Lekari su mi zabranili da pušim. Eto, ja ne mogu da odustanem od te glupe i smrdljive navike.

— Svi mi imamo svoje mane — osmehnu se Pit.

Potom su ponovo čitali neko vreme. Džon Rasel je pri tom razmišljao o tome ko je, u stvari, Tabasko Pit, i šta, u stvari, traži. Rasel je po prirodi i po zanatu bio sumnjičav. Pit je, istovremeno razmišljao o tome da li će Rasel nasteti na scenario koji je napisao Lesli...

— Recimo da si me ubedio da hoćeš da se kladiš u veli-

koj igri — progovori konačno Rasel. — Ja ponešto znam o tome i mogao bih ti pomoći. Ali, treba da mi kažeš koliko nula ima tvoja dobra namera.

— Mnogo — odgovori Pit izgovarajući tu reč veoma sporo, kao da okleva. — Najmanje šest!

Rasel nije pokazivao da je zapanjen time. U stvari, Pit je bio ubeđen da njegov domaćin pokušava da odigra ulogu čoveka koji je suviše hladnokrvan da bi uopšte bilo kako reagovao na pomen sume od milion dolara.

— Nema takvih igara — reče oprezno Rasel. — Možda bi ih i bilo kad bi bilo takvih igrača. Ali... nema takvih igrača!

— Ima — Pit klimnu ubeđeno glavom, nadajući se da dobro igra svoju ulogu. — Ja sam jedan od tih.

— Ljudi se ne klade u takve sume zato što vole da gube, niti zato što vole uzbuđenje koje igra pruža — reče Rasel. — Teško mi je da ti poverujem...

— Onda ništa — uzdahnu Pit. — Popićemo piće, ti ćeš platiti negu za one momke sa kojima sam plesao tamo, na-

polju, i ostaćemo jedan drugom u lepoj uspomeni.

— Aha! — reče neodređeno Rasel gledajući u stranu. — Vešt si u tuči. Gde si to naučio?

— Čovek pokupi mnogo znanja, ako je voljan da uči — osmehnu se Pit ispijajući svoj šampanjac do kraja. — Hteo je da pokaže kako nije čovek koji voli odugovlačenja i kako mu je takvog, neodređenog razgovora dosta.

— Veći novac bi zaradio boreći se nego kladeći se — reče Rasel.

— Ne verujem — odvrati Pit mirno. — Morao bih da se kladim na sebe, a to nije zdravo. Čovek omekša ako njegov dobitak zavisi od njega samog. Uostalom, ti se baviš tim zatom i znaš.

— Možda bih mogao da zainteresujem nekoga da stane protiv tvoje opklade, ali pod uslovom da se ti boriš — osmehnu se lukavo Rasel.

— To neće moći — odmahnula glavom Tabasko Pit. — Mogu da prebijem desetak tvojih gorila, ali samo iz čiste zabave. Nikada se nisam borio za novac i voleo bih da ostane tako. Ali...

— Zvučiš kao da imaš neki predlog? — Rasel podiže bocu sa šampanjcem, ali Pit odmahnu rukom.

— Nije baš predlog... — otegnuo je Pit. — U stvari, voleo bih kada bi borba u koju bih uložio novac bila nešto sasvim posebno. Nadam se da me razumeš?!

— Posebno?!

— Vrlo posebno — reče Pit. — Nešto u šta vredi uložiti veliki ulog. Mislim, smatram da je blesavo da ljudi ulažu stotine hiljada dolara u nekakav drugorazredni boksterski meč, pa čak i ako u tom meču neko strada. To je slučajnost!

— O čemu ti to govoriš? — upita Rasel, a oči mu zablistale na tren.

— Bio sam na meču između Astera i Tarta — reče nemarno Tabasko Pit. — Govori se da su uložili bili veliki. Ali, Tart je ipak stradao sasvim slučajno. Novine pišu da će se ipak izvući...

Kinez po imenu Džon Rasel je gledao u stranu. Pit je sada već znao da je to poza i da ispod te nezainteresovanosti postoji nešto mnogo značajnije. Očekivao je reakciju, ali ne tako burnu...

Jer, dok je Pit očekivao da će mu Rasel nešto reći, Kinez nije uopšte imao nameru da govori. U svakom slučaju ne pre nego što se osigura. A, njegovo osiguranje je bio — »magnum«, koji Rasel izvuče brzinom na kojoj bi mu pozavideo i legendarni Vajat Erp. Pit je bio zatečen. Čak nije uspeo ni da vidi odakle je Rasel izvukao revolver. Uglavnom gledao je u otvor cevi...

Tabasko Pit iskrivi usne u osmeh prepun prezira. Izgovorio je vrlo polako:

— Ja ne razumem taj jezik!

— Nije važno — reče hladno Rasel. — Ali, pre nego što počnemo da govorimo jezikom koji razumeš hoću da mi kažeš ima li ljudi kojima bismo obojica mogli poverovati. Znaš šta hoću?

— Ja sam obično usamljenik. Ne volim da delim ni uzbuđenja ni dobit sa bilo kime — odvratilo ga vrlo smireno Pit. — Shvatam da od mene očekuješ preporuke sa visokih mesta. Ne znam da li mogu da udovoljim tvojoj znatiželji...

— Ušao si ovde, i verovatno te niko nije video, niti će iko ikada moći da posvedoči da si ušao — glas Džona Ra-

sela je zvučao kao da ga izgovara preko ledene sante. — Moglo bi se, slučajno, dogoditi da nikada odavde i ne izađeš!

— Ne sumnjam u to — reče mirno Pit. — U tom slučaju ti bi mogao ostati bez profita. Koliko sam shvatio, ti uzimaš procenat od opklada, zar ne? Kada bi pronašao igrače koji bi u jednu igru uložili, recimo, tri, četiri, pet ili više miliona dolara... A ja verujem da bi se, osim mene, našlo još takvih... Koliki bi bio tvoj procenat? Pola miliona?!? Više?!? Rekao bih više...

— Pričaš gluposti! — isceri se Rasel. Ipak, spustio je revolver. — Nema igre u koju bi i najzagriženiji igrači uložili toliko!

— Ja sam čuo da ima — osmehnu se Pit.

— Reci mi! — Rasel ukoči oči tako da mu se zenice uopšte nisu videle. — Ja nisam čuo...

— Ovako... — započe Pit. Sačekao je da Rasel zagriže. Po načinu na koji je Kinez gledao u stranu, znao je da može da servira glavno jelo. — Znaš li kako to rade u Rio de Žaneiru?! Pronađu dva razbi-

jača, dobra borca, a nalaze ih lako... Njihove favele su pune sirotinje koja ne zna ništa drugo nego da se bori po ulicama... Onda glavni čovek organizuje borbu, na tajnovitom mestu, za vrlo mali broj igrača! A, ulozi su, za njih, astronomski. Za nas to nije ništa strašno... Tri stotine, četiri stotine hiljada dolara... Primaju se samo opklade na pobednika. Nije bitna runda, ni bilo šta drugo. Oni to zovu »konačna opklada«. Pobednici dele sve! Pobeđuju oni koji pogode koji će borac...

Pit je namerno zastao. Rasel je gledao nekuda prema stropu. Pit je imao osećaj da Kinez zna tačno šta će čuti, ali je čekao još malo. Onda reče: — Preživeti!

Kinez nije ni trepnuo. Samo je prestao da gleda u stranu i sada je gledao ravno u Pitove oči, koje ostadoše hladne. U stvari, Pit natera sebe da ne misli ni na šta i da ukočeno gleda u Raselove užarene zenice. Nadao se da će to ostaviti utisak. No, do trenutka kada je mogao saznati da li je uspeo morao je da sačeka prilično dugo...

Konačno, Džon Rasel lagano raširi usne u osmeh koji je govorio više od reči. Pit zaključio da je položio ispit.

— Kako možeš da mi garantuješ toliki ulog? — upita Rasel.

— Lako — Pit uzvрати osmeh i maši se za džep na košulji. Načas je oklevao, tek da bi čitavom prizoru dodao malo dramatičnosti, a onda izvuče ček.

— Dvesta hiljada dolara bi moglo biti dovoljna garancija, zar ne?! — reče Tabasko Pit. Ono što je prećutao bilo je da je ček bio čist, mada izuzetno vešt falsifikat. Lesli ga je načinio za ovu priliku.

— Ček?! Za koga me ti smatraš?! Ja ne poslujem sa čekovima! — isceri se Kinez. — Ti zaista mora da si pogrešio adresu.

Pit nije odgovorio. Ustao je, prišao Raselu i pokazao mu šta piše na čeku. Bio je to ček na donosioca. Ček »Metropolitan« banke na kome je bila rubrika garanta isplate. Garant isplate bila je firma »Imperial«, a tu je bio čak i potpis vlasnice te firme... Potpis Džoane Raskals!

Tabasko Pitu nije promakao munjevit tik ispod levog oka Džona Rasela kada je sve to pročitao.

— Siguran sam da ćeš ovaj ček primiti — reče blago Pit. — Znaš i sam da ovaj grad nije baš od najbezbednijih. Nije preporučljivo nositi toliku gotovinu bez oružane pratnje.

Kinez spusti »magnum« na sto ispred sebe i istom rukom uze ček. Rekao je:

— Ko će uopšte organizovati takvu borbu? Ja se bavim samo opkladama.

— Znam čoveka koji to može — odvrati Pit gotovo srećno.

*
* *
.

Sumiko je slušala vrlo pažljivo gledajući prodorno u Leslijeve oči. Njen pogled mu je govorio da se ona uopšte ne slaže sa planom. Ali, Sumiko bi bila poslednja osoba na svetu koja bi, zbog svojih strahova, pokušala da izmeni Leslijeve planove. Verovala je u njega toliko da nije sumnjala da će plan uspeti, čak i ako

podrazumeva nešto tako užasno...

— Rejmond se neće lično pojaviti. Sasvim sam siguran u to — rekao je Leslie. — Te večeri ima konferenciju za štampu pred meč jednog od njegovih glavnih boksera, i to u Portlandu. A, on jedini može da me prepozna.

— Čekaj, polako... Da ponovim svoj deo — reče Pit. — Ja treba da predam još jedan ček tom Kinezu Raselu veče pred meč. Sumiko će biti u kompjuterskoj vezi sa tom bankom i pratiti kuda sve ček odlazi i kako se sve to odvija sa pranjem te love. Javiće mi se onog časa kada banka dozna da su čekovi lažni. Tada treba da nestanem. To je suviše lako. Mislim, uloga je suviše laka za mene. Ono što sam morao da preživim u »Barakudi« je bilo mnogo teže.

— Pokušaj da se obuzdaš — reče mu Leslie mirno. — Moraš do kraja da ostaneš igrač i ništa više. Tvoje je samo da zapamtiš sva imena koja nose ljudi u lancu kladionica. Rasel svakako nije glavni tip. On je samo posrednik. Prema onome što je snimio moj prisluškivač koji sam ostavio u Raj-

mondovoj kancelariji, nije on bio taj koji je javio za taj sudbini meč. Bio je ženski glas. Nije se predstavio, što je sasvim normalno. Ko bi se predstavio kada se radi o ilegalnoj borbi na život i smrt?!

— Meni se to ne sviđa — reče tiho Sumiko. — Ne sviđa mi se što ti učestvuješ u tome, Les!

Leslie dodirnu vrhovima prstiju njenu malu, savršenu usnu školjku. Taj dodir je bio nešto sasvim posebno. Kao da je neka čudna toplina prešla sa njegovih prstiju na njeno lepo uho, i ta toplina je sobom nosila nekakav čudan spokoj. Ona sklopi oči. Rekla je nešto sigurnije i nešto vedrije:

— Znam. Razumem! Čak je i moje poverenje u tebe sasvim netaknuto. Ali, toliki novac! Ljudi koji će uložiti toliki novac ne mogu biti bezazleni, a suviše ih je da bi mogao kontrolisati njihove emocije...

— Les zna šta radi — reče Pit blago. Hteo je da malo opusti Sumiko.

— Okej, okej... Izvinjavam se — reče Sumiko. — Zaista mi je žao ako svojim strepnjama nešto kvarim. Nastavite!

— Rejmond je čitavu stvar predao u ruke Džejsu Vebu, jednom od Tartovih sekundata. On, naravno, nije nikav sekundant. To mu je samo paravan. Malo sam pronjuškao po njegovom dosijeu u policiji. Veb je bivši mafijaš koji je pronašao lakši način da dođe do još lakše zarade. Pojavljuje se svuda gde se ne pojavljuje Rejmond. Veb voli da rizikuje, ili je naprosto na to navikao, a Rejmondu odgovara da neko radi prljave poslove za njega. Idealan par!

— Nastojaću da još večeras provalim kod Kineza ime prvog borca — upade Pit, sledeći glasno svoj tok misli. — Ne znam šta da radim ako oni već imaju dvojicu?

— To je moja briga — reče mirno Lesli. — Ušao sam u trag Vebu i posetiću ga danas posle podne. Sumiko... Vrlo pažljivo prati sve transakcije u toj banci. Zabeleži sva imena vezana za Rejmonda ili Raskalovu. Bojim se da čak ni Džoana Raskals nije vrh piramide... Imam takav osećaj da se iza svega toga nalazi nešto užasno veliko. Nešto što za sada ne mogu čak ni da naslućim.

— O tome pokušavam da govorim sa tobom — reče brižno Sumiko. — I ja imam takav osećaj.

— Ah! Haragei... — frknu Pit na smešan način.

— Nije samo to u pitanju — reče Sumiko. — Od trenutka kada sam provalila u bankin kompjuter imam osećaj da sam ušla u lavirint iz kojeg nema izlaza. Svi ti poslovi Džoane Raskals i Vilsona Rejmonda... Na njihove račune se sliva ogroman novac. Nezamislivo ogroman! Milijarde dolara je prošlo kroz te račune za poslednjih nekoliko dana. Naravno, taj novac se ne zadržava, ili se bar ne zadržava sav. Rejmond dobija neki sitniš od toga. Džoana Raskals mnogo više... Ali, ipak imam snažan osećaj da sve to prevazilazi moju moć logičnog razmišljanja.

— Meni se samo čini da se kroz njihove račune novac »pere« za račun nekoga ko je u stanju da zaista zarađuje toliko — reče Lesli. — Ne mogu ni da pogađam o kome se radi, ali... Sumiko je u pravu. To liči na lavirint. Ja jedino verujem da jedan deo tog novca dolazi od opklada, a mi smo,

za sada, u stanju da pratimo samo taj trag. I pratićemo ga.

— Zar nema boljeg načina da se taj trag prati od te borbe, Les? — upita Sumiko.

— Možda postoji bolji način, ali ne i brži — reče Lesli. — Veruj mi! Znam šta govorim!

— Naravno, mili — reče Sumiko nežno. Posle toga više nije govorila. Nije htela da mu kaže da bi bar volela da bude u blizini kada ta borba bude u toku. Nije htela da mu kaže da se boji da će ta borba ličiti na ono što je videla, nehotice, u meču Tart—Astero.

— Ne razumem kakvu ulogu u svemu ovome ima ta Džoana Raskals? — upita Tabasko Pit. — Prema onome što si pokušao da mi objasniš, ona je samo deo mašinerije. Ali, ona je suviše poznata, suviše bogata i suviše lepa da bi se bavila organizovanim kriminalom.

— Možda to i nije organizovani kriminal — reče Lesli. — Uostalom, ako bi pitao bilo koga od tih ljudi čime se bave, svi bi odgovorili... Biznis! To je biznis, već i samo zbog toga što donosi novac. U tom svetu moral je prilično iskri-

vljen. Njima ljudski životi ne znače mnogo.

— To sam već imao prilike da vidim — reče Pit. — Kako ćeš da izađeš na kraj sa Vebom?

— Ne verujem da ću imati poteškoća sa njim — osmehnu se Lesli. Imao je prilično mnogo razloga da veruje u sebe.

*
* *

Džejms Veb je bio bivši bokser velter kategorije, koji je na vreme okačio rukavice o klin. Nije bio mnogo uspešan, osim u nameštenim mečevima. U stvari, vrlo rano je otkrio da mnogo uspešnije organizuje lažirane mečeve nego što se bori. Posvetio se organizaciji lažiranja, proširujući posao sa ringa na košarkaške i bezbol utakmice. Vrlo brzo se proćuo. Ipak, ostajući u čvrstoj poslovnoj vezi sa Vilsonom Rejmondnom, zadržao je mesto sekundanta, što mu je bio samo paravan pred policijom i poreskim vlastima. Vodio je veoma skroman život — deset meseci godišnje! Onda bi se izgubio iz Friska na dva mese-

ca i to vreme uživao na malom pacifičkom ostrvu u arhipelagu Bora Bora. To ostrvo i je dno malo ribarsko selo na njemu, i minijaturnu plantažu južnog voća i sve druge divote koje su se na ostrvu nalazile Veb je kupio pre nekoliko godina, planirajući da se tu stalno nastani, kada zaradi svoj deseti milion... Nije bio daleko od toga.

Te večeri se osećao čudno. Stalno je imao osećaj da je prespavao popodne, mada su znaci po kući — izgledalo je kao da je imao neku poslovnu posetu — govorili da nije. Glava mu je bila nekako teška, a udovi ukočeni. Pri tom mu se u mislima stalno vrzmalo jednno ime, adresa i namera da ode na tu adresu, potraži čoveka po tom imenu i da ga uključi u taj meč koji je trebalo da organizuje. . .

Kada mu je telefonirala Šejla Norman znao je da će biti posla za njega. Ali, kada mu je rekla šta treba da uradi, osetio je, u stvari namirisao, da će lova pljuštati sa neba ako uspe, iako je odmah shvatio da će biti đavolski teško pronaći dva razbijača koji bi pristali da se bore do smrti! Ipak,

sumnje nije bilo. Šejla je prenosila Rejmondovu zapovest. Kako je uopšte takva borba pala na pamet Rejmondu — to Vebu nije bilo važno.

Mislio je: »Mora da su u pitanju užasno visoke opklade! Možda i više miliona! To bi moglo značiti da ću se omasiti sa nekoliko stotina hiljada dolara... Možda i više, ako na vreme nanjušim ko je određen da izgubi«. Bio je uveren da Džoana Raskals ima svoje prste u svemu tome. Ona ne samo što je lako pronalazila načine kako da ubedi borce da izgube baš kad njoj odgovara već voli i novac. . . Džejms Veb je znao da Džoana najviše na svetu voli novac! On je takođe znao i kako je Džoana smotala u svoju postelju, među svoje duge, divne, bele noge, jadnog mladog, neiskusnog i u tom pogledu savršeno nevinog crnca po imenu Svon Tart. Ona je to učinila da bi ga naterala da izgubi u osmoj. . .

»Tart je ispao gluplji nego što sam se nadao«, mislio je Veb. Shvatio je da mora da dopusti Asteru da ga rasturi, kako bi uverljivije izgledalo kada padne u osmoj. To će ga, izgleda, stajati glave! »Glupa

crnčina!« Veb je bio taj koji je obrađivao Tarta i — nije uspeo, pa je taj deo posla na sebe preuzela Džoana Raskals. Vebu je samo ostalo da oba-vesti Astera da pokuša da se uzdrži do osme runde... »I Astero je glup! Možda gluplji od Tarta«, mislio je Veb. »Tukao je jadnog Tarta sedam rundi nemilosrdno samo da bi ostavio utisak da Tartov poraz u osmoj nije slučajnost koju bi neki mogli pripisati lažiranju...« Veb zašišta kroz zube kao što je uvek činio kada bi okončao razmišljanje o stvarima koje su van domašaja njegovog posla. Nije ga se ticalo ni da li će Tart zaista umreti, ni da li se Astero oseća zbog toga krivim...

»Astero!« Veb zastade ponovivši u mislima to ime nekoliko puta. Procenjivao je Raula Astera, nabrajajući šta sve zna o njemu... »Da li će Astero možda pristati da se bori do smrti?!« Nije mu preostalo ništa drugo nego da to dozna razgovarajući sa Asterom.

U stvari, Veb je već imao spisak sa nekoliko imena. Sve su to bili ljudi koji bi se bez razmišljanja borili do smrti za dobru nagradu. Ali, sve su

to, takođe, bili loši borci. Neki od njih narkomani koji bi se za dobar špric borili protiv Kinga Konga. Ipak, Veb je bio suviše dobar profesionalac, suviše dobar organizator lažiranih borbi da ne pretpostavi da za ovu priliku mora da se potruži da obezbedi uistinu dobre borce.

Nije mogao da računa na prave bokkere, momke koji zaista znaju kako se boksuje. Oni su bili izvan svega toga. Nije mogao da računa ni na bezveznjakoviće koji ne bi prikazali ništa. Morao je da uloži mnogo mašte i sposobnosti da bi obezbedio dvojicu koji bi bili dovoljno dobri borci da borba bude, možda bar naizgled, ravnopravna, i da pri tome pokažu mnogo veštine i uzburkaju krv toj pokvarenoj, bogatoj i prebogatoj klijenteli koja dolazi da se kladi i da vidi krv i utrobu siromaha spremnih da poginu za njihovu zabavu.

Astero mu se učini pogodan. Imao je ime, bio je solidan borac, srčan do idiotizma, ponekad tvrdoglav, dovoljno vešt da se suprotstavi bilo kom bokseru... Istovremeno, Astero je uvek bio spreman da padne

kada mu se kaže, pod uslovom da mu se to dobro plati. Ako bi mu se platilo toliko da ne može da odbije — recimo toliko da već sledećeg dana ne bi morao ni da pomisli na boks — Veb je bio gotovo siguran da bi Astero pristao. Uostalom, zar ovo sa Tartom ne dokazuje da Astero nema savesti, a za borbu na smrt potreban je uvek neko ko nema ni trunke savesti...

Ali, dok je razmišljao o Asteru, stalno mu se u misli vraćalo to ime koje, bio je gotovo siguran, ranije nije znao. Odakle mu najednom — nije mogao da objasni. Nije bio siguran da je bilo šta sanjao, ako je uopšte spavao tog popodneva. Imao je samo nejasno sećanje da je razgovarao sa nekim visokim, mladim čovekom čudnih, čeličnoplavih očiju, ali nikako nije mogao da se seti ni kako se sreo sa tim čovekom, ni šta su razgovarali. Ipak, bio je prilično određen u saznanju da mu se ime koje je zapamtio, i adresa, javilo u mislima kao rezultat tog razgovora.

Seo je u svoj »krajzler« i odvezao se u centar grada. Imao je nameru da poseti Tel-

mu. Samo da je poseti. Nije imao vremena za gubljenje. Nije imao vremena da provede noć sa njom, mada je znao da je ona to želela. Već nekoliko nedelja nije proveo noć sa njom, i to iz jednog jedinog razloga — da joj ne pruži povoda da ponovo govori o braku. Telma je uvek govorila o braku, obrćući svaki, pa i najbezazleniji razgovor, u tom smeru. Veb nije imao ništa protiv Telme. Ona je bila prilično zgodna, na svoj način, i ne suviše glupa, ali nije imala pojma da je on sa njom samo da bi pred policijom ostavio utisak prosečnog, bezazlenog boksterskog sekundanta. Ona nije imala pojma o njegovim poslovima, nikada pred njom nije ni jednom rečju pomenuo lažiranje mečeva niti organizovanje ilegalnih borbi. Tako ona nije mogla da posluži kao svedok policiji, koja je već godinama, povremeno, otvarala istragu, ponekad danima prateći Veba, ponekad čak i prisluškujući njegov telefon. Na sreću, Rejmond je imao na svom platnom spisku neke ljude iz policije koji bi uvek na vreme obavestavali i Rejmonda i Veba o istragama. Veb je bio ube-

đen da policija nikada neće imati uspeha u tim istragama jer, naprosto, nema onoliko novca, koji je on, i Rejmond, i oni iznad Rejmonda, bio spreman da ulože ne bi li sprečili istragu.

Na jednom od semafora koji je dugo bio na »crvenom« Veb je još jednom pokušao da se seti odakle mu to ime i ta adresa. Nije uspeo. Samo je pomislio: »Ne razumem zašto sam toliko siguran da će taj Lesli Eldridž prihvatiti da se bori na smrt sa bilo kim?!«

Zamenik javnog tužioca za San Francisco, Hajram Gordon Meriveder bio je i privatno i javno poznat kao čovek koji se ponosi svojim nadimkom, a nadimak mu je bio — Kučkin Sin! Poreklom iz jedne od najuglednijih i najboljih porodica iz Pensilvanije, došao je u San Francisco kao mladić, sa cvetom u dujoj kosi i plućima prepunim marihuane. No, ubrzo se razočarao u hipi-pokret, završio prava i postao najozloglašeniји

advokat među kriminalcima. Jer, lukav, inteligentan, sa memorijom koju su upoređivali sa kompjuterima, Hajram Meriveder je uspeo da izgubi i najlakše slučajeve, u kojima je branio zločince, samo ako je bio ubeđen da je njegov branjenik — kriv! Advokatska komora nikada nije uspeła da dokaže da je on to radio namerno. Sa druge strane, ljudi u Javnom tužilaštvu su primetili da bi on bio korisniji sa ove strane zakona, nego kao branitelj ljudi sa one strane i ponudili su mu posao pre nego što je sasvim ostao bez njega, jer mu više niko, ili gotovo niko, nije nudio bilo šta sumnjivo, a samo sumnjive stvari su advokatima uvek donosile novac. Tako je Hajram Meriveder, vremenom, došao do mesta zamenika javnog tužioca.

Tek kada je dospao na visoku funkciju u sudstvu Hajram Meriveder je stekao nadimak Kučkin Sin. Jer, gonio je kriminalce svih formata i profila sa takvom revnošću, tako žestoko i tako uspešno da je vrlo brzo stekao hiljade neprijatelja. Oni su pokušavali da ga ucene, da ga podmite, da mu priprete, čak i da ga ubi-

ju, ali ga nisu odvratili od zadatka koji je on sam postavio sebi — da se do poslednjeg daha bori protiv svih vidova kriminala.

Sada je Kučkin Sin sedeo u svojoj skupoj kožnoj fotelji i žučkastim, neprijatnim očima gledao u poručnika Pola Širlija, jednog od onih policajaca u San Francisku kome je mogao bezrezervno da veruje. Upravo zbog toga mu je i poverio zadatak da stalno prati šta se događa u onom delu podzemlja velikog grada koji se bavi ilegalnim kladenjem. Na tom zadatku poručnik Širli je radio sam, i sve što bi doznao prenosio je isključivo Merivederu, i to samo usmeno. Obojica su s pravom verovali da bi svako proširenje istrage samo omogućilo određenim ličnostima u policiji i tužilaštvu da tu istragu spreče, jer su obojica znali da su mnoge od tih ličnosti podmićene.

— Nešto se kuva — reče poručnik Širli. — Nešto veoma, veoma krupno.

— Šta? — upita muklo Meriveder. Njemu su, kao i uvek, bile potrebne činjenice.

— »Divlja« borba za ekskluzivni krug kladioničara — reče Pol Širli. — Ne znam detalje. U stvari, ne znam tačno ni da li je to prava istina. Zvuči suviše fantastično. Ipak... Verujem da se to mora proveriti.

— Ne uvijaj! — izgovori Meriveder. — Hoću tačno da znam šta to zvuči toliko fantastično kad mi dolaziš nena-javljen!

— Govori se da će se na tom meču okupiti najkrupniji »igračići«, oni koji su spremni da u kladenje ulože i po milion dolara. Zucka se na ulicama da će se »na talonu« naći možda i deset miliona dolara! Za samo jednu ilegalnu borbu! To je zaista suviše fantastično!

— Kakva može biti ta borba? Kakvo može biti to kladenje? — pita Meriveder hladnokrvno. — Meni to zvuči kao ulična bajka...

— Bajka ili neslana šala, ali se bojim da ćemo morati pažljivo da proverimo sve to — reče Širli. — Naime, ono što se zucka po ulicama ne mora da bude tačno. Ljudi često samo ispiraju usta izmišljotinama. Ali... Upravo dok su mi došnici počeli donositi vesti o tom ilegalnom meču na jed-

nom od kompjutera u našem računskom centru je osvanula informacija o, navodno, nezakonitom poslovanju jedne banke. »Metropolitan« banke.

— Treba li to da ima veze sa tim glupim kladenjem? — upita mrzovoljno Meriveder.

— Ne znam — reče uz udah poručnik. — Ali, ta tajanstvena informacija je sadržavala gotovo potpun spisak svih imena koja se nalaze i u mojim dosijeima o ilegalnim kladionicama. Od Rejmonda, Veba i onog Kineza Rasela, pa do nekih ličnosti iz sveta krupnog biznisa za koje postoje indikacije da su u vezi sa ilegalnim kladenjem.

— Hoćeš da mi kažeš da ne znaš odakle ti ta kompjuterska informacija?! — Meriveder se izbulji u poručnika na neprijatan način.

— Bojim se da je upravo tako — reče mirno poručnik Širli. On je bio navikao na grubo ponašanje Hajrama Merivedera. — Niko ne zna odakle to na kompjuteru. Potruđio sam se da to odmah izbrišemo iz memorije. Za svaki slučaj. Mislim da sam uspeo da to učinim pre nego nekome

padne na pamet da prenese vesti o toj informaciji dalje.

— Aha! — reče Meriveder zamislivši se nakratko. — Dobro si učinio. A, da li možeš da doznaš kako je uopšte to dospelo u kompjuter?

— Pokušavam — odgovori poručnik Širli. — Mada nisam siguran da je to moguće. U stvari, angažovao sam jednog hakera, koji mi je dužan ponešto, i mislim da će se potruditi da mi taj dug vrati. On će još danas ubaciti u naš kompjuter nešto sasvim bezazleno, a onda ću moći da se obratim firmi koja servisira naše računare, i oni će »pronaći« odakle je taj tekst stigao u naš kompjuter. Hacker će učestvovati u toj operaciji, da bi doznao kako je uopšte moguće ući u trag tako nečemu. Potom će pokušati da, bez pomoći serviser, prati trag bilo koje informacije koja tajanstveno bude stigla.

— Misliš li da će biti još poruka vezanih za »Metropolitan« banku i kladenje? Šta ako takvih informacija više ne bude?

— Mislim da će ih biti — reče Širli. — Uostalom, kraj te informacije, koju sam izbri-

sao, nagovestio je da će biti još detalja o »Metropoliten« banci. No, treba mi nalog koji će mi opravdati prisluškivanje telefona. Hoćete li mi dati nalog?

— Koga misliš da prisluškuješ? — upita Meriveder sa izvesnom dosadom.

— Iste ljude kao i ranije — odvrati mirno Širli. — Rasela, Rejmonda i Veba... mada bih voleo da pokušam i sa Džoaanom Raskals.

— Raskals?! Zar to nije vlasnica modne imperije »Imperijal«?

— Radi se baš o njoj — odgovori poručnik.

— Ona je vruća. Prilično vruća, Širli — Meriveder pogleda značajno u poručnika. — Njene veze su suviše jake. Jesi li siguran da ćeš tim prisluškivanjem uspeti da dobiješ bilo šta što neće izazvati skandal? Bio bih budala da potpišem nalog, pa da me kasnije optuže kako sam uhodio nedužne ljude! Raskalsova je dovoljno moćna da me izbaci iz moje omiljene fotelje. Ove!

— Naravno — reče Širli osmehnuvši se nestašno. — Mogao bih da je prisluškujem i bez naloga...

— Onda učini tako — reče Meriveder. — Budeš li protiv nje imao bilo šta opipljivo, odmah ću potpisati nalog. Za ostale ćeš dobiti papir bez problema, ali samo na određeni rok. Recimo... da li ti je dovoljno šest dana?

— Sasvim dovoljno — reče obradovano Širli. — I... Gospodine Meriveder, nekako osećam da ćemo ih ovog puta zakucati!

— Aha! — Meriveder se ponovo zamisli. — Hoćemo li ih zakucati mi ili taj neko ko ti ubacuje poverljive informacije u kompjuter?

Poručnik Širli se počea po glavi. Osmehnuo se. Bio je prilično zadovoljan što ga Meriveder razume. Jer, uopšte nije bilo važno kako će dospeti do tih ljudi. Bilo mu je mnogo važnije što će uspeti da, posle mnogo godina, okonča slučaj ilegalnih kladionica. Pa, makar i uz pomoć nekoga ko se krije iza kompjutera.

— Uz malo sreće, pronaći ćemo, usput, i tajanstvenog pomagača, gospodine — reče Širli veselo.

Meriveder je samo iskrivio usne. Izvukao je iz fioke for-

mulare za nalog o prisluškivanju i počeo da ih potpisuje.

Veliko parkiralište u luci je bilo gotovo potpuno prazno, izuzimajući nekoliko odavno zaboravljenih kamiona. Na sredini parkirališta je bio parkiran ulubljeni »ford« neprepoznatljive godine proizvodnje. Lesli ga je kupio za sto dolara kod jednog trgovca polovnim vozilima. Automobil je koštao samo pedeset dolara, ali je Lesli podigao cenu, pod uslovom da trgovac izbegne izdavanje papira. Tako je »ford«, u stvari, bio fantomsko vozilo. Nikakva policija mu nije mogla ući u trag.

Sedeći za upravljačem Lesli je ponavljao u sebi razgovor sa Džeјmsom Vebom...

— Neko hoće da te upozna — rekao je Veb dok su sedeli u bašti nekakvog kafea na Aveniji Trinidad. Pri tome je Veb izgledao kao čovek koji uporno i uzaludno pokušava da se seti gde je video Leslija pre nego što ga je angažovao kao borca za taj ljudi meč. — Jedna dama. Ujedno, ona je i kladioničar. Hoće da se uveri

da će svoj novac uložiti unosno. Pristaješ li?

— Zar nije dogovor bio da kladioničari ne smeju da vide borce pre meča? — uzvratio je Lesli pitanjem.

— Ama, sve na ovom svetu ima izuzetaka — odmahnuo je Veb. — Uostalom, niko ne mora da zna da ćete se sresti. Mogu ti samo reći da nećeš zažaliti. Već sâm pogled na to stvorenje je pravi praznik. Mnogi muškarci bi dali ne znam šta samo da je vide.

— Okej! — složio se Lesli, mada je odlično znao o kome to Veb govori. U sebi se smejao, jer se pitao šta bi Veb rekao kad bi znao da je on, Lesli, imao priliku da gotovo čitav čas posmatra Džoanu Raskals, i to bez trunke odeće na njoj, u njenom tajnom stanu.

Trik sa fantomskim automobilom je, u stvari, predložio Veb, objašnjavajući kako bi trebalo zadržati u tajnosti taj susret, a Lesli je to iskoristio da ga isproba. Pri tome je mislio: »Od kriminalaca se čovek može nečemu i naučiti!« I, sada je čekao.

Lako se osmehnulo kada se, tačno u zakazano vreme, poja-

vio veliki, beli »bentli«. Predo-
sećao je da će se Raskalsova
pojaviti na vreme. Ljudi koji
vole novac obično nikada ne
kasne. »Bentli« je klizio pus-
tim parkiralištem i prišao sa-
svim blizu. Leslie je primetio
da je za upravljačem žena, ali
to nije bila Džoana Raskals.
Vozačica nije isključila motor.
Tada su se otvorila zadnja vra-
ta i iz kola je izašla Džoana.

Bila je od grla do članaka
na nogama obučena u beli, sve-
tlucavi streč. Činilo se da je
tkanina preuzela odraz njene
kože. Svaka oblina, svako is-
pupčenje, svaki i nehotični na-
bor kože se video jasnije nego
kada je bila gola. Bila je za-
ista lepotica i Leslie se iskreno
upita šta to nagoni tako lepu,
pametnu i bogatu ženu da se
bavi nečim tako prokletu sum-
njivim kao što je kladenje na
nameštene borbe.

Koraćala je na način na ko-
ji to čine plemenite ženke di-
vljih zveri — svesna svog iz-
gleda, svog bogatstva i svoje
moći. Polovinu lica su joj pre-
krivale tamne naočari. Na no-
gama je imala jednostavne ko-
žne sandale koje su otkrivale
savršenstvo njenih negovanih
stopala. Prišla je ne naročito

žurno Lesliejevom starom »for-
du« i sagnula se da vidi ko se-
di iza upravljača.

Budući da je Džoana imala
priliku da ga vidi, zajedno sa
Sumiko, u svlačionici Svona
Tarta, one večeri kada je mla-
dić stradao, Leslie se potrudio
da malo izmeni svoj lični opis.
Imao je mnogo gušće obrve,
bokserski »polomljen« nos, ta-
nje usne i izvesne dodatke na
jagodičnim kostima. Sam sebi
se tako nije sviđao. Međutim,
kada ga je dobro osmotrila,
Džoana Raskals mu uputi je-
dan osmeh koji se nije mogao
drugačije opisati nego — po-
hotan!

— Eldridž, zar ne?! — upi-
tala je ona.

Leslie umesto odgovora ot-
vori vrata automobila i ona
se uvuče na sedište pored vo-
začevog izvijajući svoje savr-
šeno telo na neverovatno po-
žudan način. Kada je sela ski-
nula je tamne naočari i još
jednom se osmehnula.

— Hvala ti što si pristao na
ovaj susret — rekla je glasom
žene koja uživa u pogledu na
dobro građenog mušjaka. Leslie
zaključio da će ona na svaki
način pokušati da ostavi uti-
sak kako je došla da proveri

da li je on dovoljno dobar za njen krevet, ako je već rešen da se bori na život i smrt.

— Ja nemam ništa protiv žena, naročito ako izgledaju tako kao ti — uzvratila Leslie.

— Bila sam tako uzbuđena kada mi je Džejms rekao da ćeš doći — reče ona glasom iz kojeg je izbijala strast. Leslie je, međutim, znao da to nije bila strast prema muškarcu, ma kako on izgledao, već strast prema novcu koji se može zaraditi uz pomoć tog muškarca.

— Zašto si htela da me vidiš?! — upita Leslie praveći se da ne pogađa.

— Oh! Pa, ja sam neka vrsta kolekcionara, Leslie — osmehnu se Džoana Raskals. — Volim žestoke ljude, a Džejms mi je rekao da si ti tako žestok da pristaješ da se boriš do smrti. To me uzbuđuje!

— I mene — reče Leslie divići se načinu na koji je glumila. Ili, možda, i nije glumila?!

— Možemo da podelimo to uzbuđenje — ponudi otvoreno Džoana Raskals. — Naravno, pod uslovom da niko ništa ne dozna.

— Ako preživim prekosutra — Leslie se iscerila.

— Ne vidim zašto ne bi preživio — reče ona.

— Ne znam protiv koga se borim — reče Leslie. — Nisam ga video, niti ću ga videti do borbe. Možda je bolji od mene? Možda će me zaista ubiti?!

— Ako budeš pametan, neće! — izgovori ubeđeno Džoana Raskals.

Neko vreme su ćutali. U stvari, ona je čekala Lesliejevu reakciju, a on je namerno ćutao znajući da svako odugovlačenje može samo da učini nervoznom tu užasnu ženu predi vnog tela i najcrnijih misli. Ona zaista nije imala vremena za prazne razgovore. Zato je tako brzo i ponudila svoje telo, i zato je tako brzo pomenula »dogovor«...

— Šta znači to »ako budem pametan«? — upita Leslie pogledavši je sumnjičavo.

— Recimo da to ne zavisi od tebe, lepotane — ona ga dodirnu dlanom po ramenu, na način na koji ponosni vlasnici dodiruju svoje rasne konje. — U pitanju je trgovina. A ja sam trgovac. Znaš, uložiću u ovu borbu veliki novac. Ne bih htela da mi propadne.

— Nisam toliko glup — reče Lesli. — Naslućujem li da se sprema lažiranje?

— Ne govori gluposti! — ona se osmehnu nestašno. — Kakvo lažiranje?! To je ružna reč. Nazovi to osiguranje investicije.

— U čemu je igra? — upita Lesli. — Mislim, šta bih trebalo ja da uradim? I koliko ću moći da računam da ću dobiti više od dogovorene sume?

— Postavljaš suviše pitanja odjednom — reče Džoana Raskals. — Ali, moja investicija je toliko da bih mogla da ti ponudim sto hiljada dolara...

— Za šta? — upita tvrdo Lesli.

— Ti si čovek koji voli opasnosti, zar ne?! — uzvрати pitanjem Džoana Raskals.

— Recimo da sam čovek koji nekako preživljava — odvrati Lesli.

— Preživljavanje je prepuno rizika, zar ne?! — reče ona.

— Nema preživljavanja bez rizika! — potvrdi Lesli, rešen da od nje izmami što brže to što je nameravala da zatraži od njega.

— Da li bi hteo da, za sto hiljada, rizikuješ malo i pre-

živiš u meću koji ti može, u protivnom, biti poslednji u životu?

— Voleo bih da znam da li je tako nešto moguće — reče Lesli.

— Sve je moguće — ona pređe dlanom preko njegovih grudi, zavlazeći prste kroz otvor na košulji. Na tren Lesliju se učini da pored sebe nema jednu uglednu i bogatu, moćnu i mudru ženu, već kurvu za sto dolara koja pokušava da ga ubedi da je on, Lesli, kupi.

— Znači, treba da izgubim borbu i da ostanem živ, pa ću zaraditi tih sto hiljada dolara? Jesam li dobro razumeo?

— Ti si bistar dečko — mahnito izgovori Džoana Raskals i bez zazora zavuče ruku u Leslijevu košulju.

— Dogovor je... Borba do smrti! Ja sam mislio da prekosutra treba da ubijem protivnika, pre nego što on ubije mene — reče Lesli. — To što mi ti govoriš se ne slaže sa dogovorom.

— Oh! I te kako se slaže — reče ona. — Sa našim dogovorom! Dogovorićemo se ti i ja, zar ne?

Lesli ostade sasvim miran, iako je ona dodirima pokuša-

vala da ga natera bar da se naježi. Istina, njeni pokreti su bili vešti, možda isuviše, ali u njima nije bilo osećanja i Leslie ostade sasvim miran. Njegovo telo jednostavno nije moglo da reaguje na takve dodire, a nije hteo da glumi. Radije je ostao uzdržan da bi pokazao kako iza njegove sumnjivosti stoji želja za novcem — samo takav jezik je mogla da razume Džoana Raskals. Istovremeno, hteo je da joj pokaže da on nije poput Svona Tarta, čovek koji bi se lako prodao za jednu ili dve noći sirove strasti u zagrljaju nesumnjivo lepe žene. Dopuštao joj je da ga dodiruje, da mu raskopča pantalone i zavuče ruku u šlic... Ali, nije reagovalao. Uostalom, nije ni mogao. U dubini srca je imao osećaj da ga to dodiruje neka mašina, nešto bez života i bez osećanja. Poverovao je da bi srce Džoane Raskals sigurno jače zakucalo ako bi joj pokazao kakvu krupnu novčanicu...

Ovako, prosto je bio u stanju da čuje kako njeno srce kuca sporo i hladno.

— Šta mi predlažeš? — upitao je Leslie.

— Predlažem ti da izdržiš desetak rundi, i da pomalo puštaš — reče žena polako. — Sigurno je da znaš kako se to radi. Ne moraš da prepustiš protivniku da te uništava ili tako nešto...

— Kao što je to uradio Tart?! — Leslie nije izdržao da joj to ne pomene.

— Tart je budala — iskrivi ona lice u nekakav čudan osmeh. — Bio je suviše glup da bi čitavu stvar izveo do kraja.

— Umreće, zar ne?! — reče neumoljivo Leslie pokušavajući da iz Džoane Raskals iscedi bar jednu kap osećanja.

— Možda — reče ona tako hladnokrvno da Leslie pomisli da uzalud pokušava. — Međutim, mi ovde govorimo o našem dogovoru, a ne o Tartu.

— Nastavi — reče Leslie. To se nije odnosilo na njena milovanje, ali je ona i tu nastavila, pokušavajući da uzbudi Leslija.

— U početku se potrudila da ostaviš dobar utisak. U stvari, ja mislim da si ti u stanju da pobediš... Ali... To se meni ne bi isplatilo — reče ona. — Ni tebi, takođe! Dobio bi ono što su ti obećali za borbu, ali

ne i mojih sto hiljada. Osim toga, ne bi dobio mene!

— Treba mnogo veštine da se na taj način izlažira borba do smrti — reče Lesli poželevši da se razgovor završi, jer su mu automatska milovanja Džoane Raskals već bila neprijatna.

— Sve može biti vrlo jednostavno — reče ona. — Postoji pilula. Ta pilula izaziva nešto nalik na komu, ili kliničku smrt, ako tako više voliš. Dok traje dejstvo pilule izgledaćeš kao mrtav. Shvataš? Lekar koji će kontrolisati borbu je moj čovek...

— Koliko sam razumeo, treba samo da progutam tu pilulu i da sačekam dejstvo i to će mi doneti sto hiljada dolara? Izgleda prosto — reče Lesli. — Ko mi garantuje da ću se uopšte probuditi iz kome?

— Za to mi moraš pokloniti poverenje — reče ona. — A ja ću, kasnije, posle meča, tebi takođe pokloniti nešto vredno tog poverenja.

Izgovarajući to uzela je njegovu ruku i spustila je sebi među noge lako pritisnuvši svoju ženskost i istovremeno pomerajući bokove. Želela je da stavi do znanja Lesliju da

je to nešto vrednije od bilo kakvog novca. Nije ni mogla da pretpostavi da Lesli odlično zna da je sve to gluma i foliranje. On polako izvuče ruku...

— Mogao bih da pristanem pod jednim uslovom — reče Lesli.

— Reci mi ga! Možda ćemo se zaista dogovoriti — reče ona.

— Hoću da znam koliko ćeš ti imati od svega toga? Ovu uslugu činim tebi i ne želim da niko drugi iskoristi priliku...

— Udesiću da se klade na tebe. Gotovo svi ostali... U stvari, svi osim mene i jednog mog prijatelja — reče Džoana Raskals. — Tvoj poraz mi može doneti mnogo novaca. Koliko? Teško je reći. Ali, mnogo!

— Više od milion? — upita Lesli.

— Ne znam... To je velika suma... — nesigurno reče Džoana, pogledavši načas vrlo sumnjičavo u Leslija. Verovatno se pitala da li on uopšte može da nasluti koliki novac je u igri.

— Ako meni daju dvesta hiljada, ako preživim, i ti mi nudiš sto da izlažiram... Mislim da na talonu mora biti

bar dva miliona. U protivnom se nikome ne bi isplatilo sve ovo — reče Lesli. — Samo osiguranje za gubitnika je sto hiljada dolara...

Prema dogovoru sa Vebom, gubitniku bi jedna ugledna kompanija za osiguranje života isplatila osiguranje — u stvari ne njemu, već naslednicima, navedenim u ugovoru — pod klauzulom »smrt usled saobraćajne nesreće«! Za onoga koji izgubi borbu sve je bilo spremno da se smrt prikaže kao posledica saobraćajne nesreće...

— Taj protivnik bi, ako pristaneš na moj plan, dobio dve-sta hiljada i, možda, priliku da u nekom sledećem sličnom meču izgubi glavu. Ti dobijaš sto hiljada od osiguranja i sto hiljada od mene, i nekoliko noći uživanja, mališa... A? Šta kažeš?

— Jedna koma вреди više od toga — reče hladnokrvno Lesli.

— Koliko misliš da вреди? — upita Džoana Raskals. Glas jas joj zazvuča normalno. Izgledalo je da ona normalno govori samo kada govori o novcu.

— Pola miliona! — izgovori Lesli i pogleda je. — Možeš da zaboraviš strast. Ako dobijem novac moći ću da kupim deset takvih...

Na tren se činilo da će Džoana Raskals eksplodirati. Niko nikada nije tako razgovarao sa njom. Niko nikada se nije usudio da joj kaže tako nešto! Sevala je pogledom, ali to potraja samo nekoliko sekundi. Potom joj se pogled umekša, a ona se osmehnu i reče:

— Ko mi garantuje da me nećeš prevariti, ako pristanem na tvoju cenu?

— U toj stvari mi jednostavno moraš verovati — odvrati Lesli. — Ipak, još nisi ispunila moj uslov...

— Kakav uslov? — upita ona.

— Rekao sam da ću pristati na naš mali, prljavi dogovor samo ako mi kažeš koliko ćeš ti zaraditi od svega ovoga! — ponovio je Lesli.

Ona ga je gledala nekakvim nerazumljivim pogledom. Najednom joj se učinilo da to pored nje naprosto ne može biti samo divlji borac, razbijač koji u svakoj tuči traži šansu da zaradi za svoje preživljavanje, ne prezajući ni da

ubije, ni da bude ubijen. Taj čovek joj se učini opasan. Mnogo opasniji nego što bi mogao biti svom protivniku. Ali, otagna takve misli... On je samo mužjak koji će svoje hormone staviti u službu želje da preživi i to je sve. Jedan od lovaca na sreću koju traži pešnicama i ludim srcem... Da! I glavom u kojoj nema mesta strahu!

— Pa, ako baš želiš da znaš, ako sve bude kako treba zarediću možda i tri miliona dolara — reče Džoana Raskals konačno. Očekivala je šta će on na to kazati.

— To je mnogo novaca — reče Leslie klimnuvši neodređeno glavom. Mašio se rukom za ključ i uključio motor. Više nije ni pogledao u nju. Hteo je da joj pokaže da je razgovor završen.

— Dakle?! Jesmo li se dogovorili? — upita ona.

— Jesmo — odgovori suvo Leslie.

— Lekar će ti dati pilulu u pauzi između rundi — reče hladno Džoana Raskals. — Treba samo da je pregrizeš i progutaš. Ostalo je moja briga.

— Kladim se da jeste — isceri se Leslie.

Džoana Raskals nije uopšte mogla ni da zamisli šta on misli time da kaže...

* * *

Leslie se sreo sa Džejmsonom Vebom u sedam. Čekao ga je na uglu Ulice Montana i Avenije Aljaska. Ušao je u Vebov automobil. Nije mu promaklo da je, istovremeno kada se Vebov automobil zaustavio, jedan »džip« skrenuo u sporednu ulicu i zaustavio se odmah iza ugla, na dvestotinak jardi udaljenosti. Neko je pratio Veba i Leslie nije morao da pogađa ko je to. Sumiko je odradila odličan posao šaljući kompjuterske poruke direktno u računarski centar gradske policije. Veb je bio suviše zadovoljan što je na zadovoljavajući način organizovao veliku borbu da bi obratio pažnju na tu sišnicu.

— Ko mi je protivnik? — upitao je hladnokrvno Leslie dok su se vozili. Namerno nije upitao kuda idu.

— Videćeš kada izađeš u ring. Takav je dogovor — odgovorio je Veb. Blistao je od

zadovoljstva. Organizacija ovog meča donela mu je zaista veliku sumu dolara. Veću nego što se nadao.

— Hajde, ne izigravaj budalu! — rekao je Lesli. — Hoću da znam koga ću ubiti!

— Ili ko će tebe ubiti?! — iscerio se Veb. — Možda je tvoj protivnik u stanju to da učini!?

— Hoćeš li da se kladiš? — upitao je podsmešljivo Lesli.

— Nisam lud! — odvratio je Veb. — To prepuštam bogatijima od sebe.

Po načinu na koji je Veb obilazio čitave kvartove Lesli je znao da vozi u krug, obilazeći direktni pravac. Lesli se povremeno neprimetno okrećao — »džip« je bio iza njih. Veb, međutim, nije ništa primjećivao.

— Hej! Pre nego što stigremo, hoću nešto da te pitam. Mislim... možda kasnije neću imati prilike — reče Veb. — Šta te tera da se boriš u ova kvom jednom meču?

— Radoznalost — odgovori Lesli mirno. — A, šta tebe tera da organizuješ nešto ovako?

— Sigurno ne radoznalost — reče Džejms Veb. — Ja čak i neću biti tamo kada jedan

od vas dvojice padne mrtav! Ja ovo radim za lov. To je moj posao.

— Ne zavidim ti na poslu — reče Lesli.

— Ni ja tebi na radoznalosti — iskezio se Veb. Gledao je u Leslija zaista kao u nekoga ko će umreti. Činilo se da Veb pomalo uživa u tome što neće biti u tom ringu.

Zatim su stigli...

Sve je bilo gotovo tačno onako kako je Lesli zamišljao, osim što ga je iznenadilo to što čitava scena nije bila postavljena negde u sumnjivom predgrađu, već u dvorištu jedne ogromne vile, u delu grada u kome stanuju prilično bogati ljudi. Za ovu priliku domaćin je podigao veliki šator iza vile. Oko šatora su bila parkirana samo najskuplja vozila koja su se mogla videti na ulicama San Franciska. Po broju kola Lesli je unapred znao da publike neće biti mnogo, ali je sa velikom sigurnošću mogao da kaže da će u toj publici biti više dolarskih milijardera nego u berzanskom izveštaju »San Francisco kronikla«!

Veb je zaustavio automobil pored male kuće u dnu vrta.

Rekao je da je to baštovanov stan, ali da je za ovu priliku pretvoren u svlačionicu.

— Treba li ti nešto posebno? — upitao je Veb. — Nešto da pojedješ ili da popiješ?!

Lesli je odmahnuo glavom pažljivo posmatrajući oko sebe. Primetio je da je vrt prepun telohranitelja. Pitao se da li ti ljudi uopšte znaju šta će se odigrati pod tim velikim šatorom i zaključio da verovatno o tome nemaju pojma. Oni su bili plaćeni samo da čuvaju svoje poslodavce. I od policije, ako treba.

Baštovanova kućica je bila nekakvim paravanima podeljena na dva dela. Iza tih paravana se nalazio Leslijev protivnik. Pitao se kakav li je taj čovek. Šta ga je nateralo da pristane da se sa sasvim nepoznatim protivnikom bori do smrti... Pitao se da li će zaista morati da ga ubije... Pitao se da li ti bogati kladioničari sve to organizuju samo radi ludačke zabave ili je uistinu u pitanju novac... Bilo je previše pitanja, a na neka je Lesli znao odgovor. Istovremeno, bio je zadovoljan što će istinu o uglednim i bogatim sugrađanima stanovnici San

Franciska moći, ako sve bude išlo kako treba, da pročitaju već u sutrašnjim novinama. Sumiko je informaciju o ilegalnom, monstroznom meču do smrti poslala ne samo policiji već i redakcijama svih novina u gradu. Lesli je računao da će štampi trebati nešto malo vremena da shvati da se ne radi o neslanoj šali. Na sreću, policija je, činilo se, već shvatila da je u pitanju ozbiljna stvar. Više nego ozbiljna.

Nadao se da će Sumiko uspeti da svojim kompjuterskim vezama otkrije put novca na vreme. Bez tog traga sve ostalo bi moglo biti uzalud. Dokaz da se ogroman novac od kladenja vraća »oprano« u legalne tokove velikih finansijskih operacija bio je najvažniji. To je bio ključ za uništenje tog zla u gradu, a verovatno i mnogo šire. Lesli se nadao da će Sumiko uspeti i da će, prema dogovoru, čim bude pronašla trag novca, uključiti i te informacije u tajanstvene poruke policiji i novinama...

Veb ga je ostavio samog u maloj prostoriji pretvorenoj u svlačionicu, sasvim nalik na onu u kojoj je bio kada su na

nosilima uneli Svona Tarta. Svukao se. Pogledao se u ogledalu. Još uvek nije odlučio na koji način će voditi borbu. Uzdao se samo u svoj osećaj, koji ga je retko kada varao. Moraće da osluškuje svoj duh, u jeku ogorčene borbe, i da reaguje na pravi način u pravo vreme. Ispružio se na malom ležaju i utonuo u meditaciju. Za ono što je nameravao da učini bila mu je potrebna gotovo nadljudska koncentracija. Ali, Lesli je bio sposoban za tako nešto...

Iz polusna meditacije prenuo ga je Džejms Veb, koji uđe i reče pomalo svečanim glasom:

— Vreme je, borče! Izaći ćeš tamo i upoznati svog protivnika. Za razliku od tebe, njega je na ovo naterao samo novac. Ako mene pitaš, ubeđen sam da je novac bolji razlog od radoznalosti. Kada bih se kladio, kladio bih se na njega... Ali... Ne znam... Igrači ne misle tako!

— Kladili su se na mene, a? To hoćeš da kažeš? — upita Lesli.

— Gotovo svi — reče Džejms Veb. — Hajde sad!

Pod velikim šatorom je bio red običnih stolica oko ringa. Na njima je sedelo dvadesetak osoba, ne pokazujući nikakvo oduševljenje. Sedeli su kao da se nalaze na sastanku upravnih odbora svojih firmi. Neki su u rukama držali digitrone. Lesli prepozna Džoanu Raskals, koja je izgleda namerno gledala na drugu stranu kada je on ušao. Takođe prepozna i još nekoliko lica, jer su suviše često bivala na novinskim stranicama ili na televiziji. Sa strane je sedelo, za neakvim stolovima, još desetak ljudi, od kojih se isticao krupan Kinez — Lesli zaključio da je to Džon Rasel o kome mu je govorio Tabasko Pit.

Sam Tabasko Pit je sedeo između dva brodovlasnika, cereći se naizmenično jednom pa drugom. Lesli pomisli: »Pit se baš uživeo u ulogu!« Ipak, bio je siguran da će Pit u treptaju zaboraviti na svoju ulogu kada dođe pravi čas za povlačenje...

Drugi borac do smrti, Leslijev protivnik, već je bio na ringu. Lesli ga je prepoznao izdaleka. Nije moglo biti sumnje — bio je to Raul Astero!

Nije bilo sudije. Nije bilo rukavica. Merilac vremena je bio Kinez. Nije bilo ograničenog broja rundi. Nije bilo brojanja. Bila je tu samo, nevidljiva, smrt koja je vrebala. Leslie se jedva uzdržavao da sa prezirom ne odmeri ta napeta lica ljudi koji su uložili milione u kladenje na borbu dva njima potpuno nepoznata čoveka, na život i smrt.

Ušavši u ring, Leslie se nasloni na konopce u svom uglu. Nije bilo potrebe da se upozna sa protivnikom. Pitao se samo da li će ga Astero prepoznati. Doduše, lice mu je bilo izobličeno od želea protiv pucanja kože, kojim se namerno namazao preko svake mere. Nije se bojao da će mu koža pući od udarca, jer nije nameravao da dozvoli protivniku ni da ga dodirne, ali se ispostavilo da taj žele ima odličnu osobinu da menja lični opis.

Astero se bio okrenuo konopcima. Izgledalo je kao da se moli. Leslie pomisli: »Možda on ovo zaista radi samo zbog novca?! Možda je očajan?! Kako će razočaranje biti za njega kraj ove farse...«

Astero se još uvek molio kada se na ring nekakvim razdraganim pokretima popeo Džejms Veb. Podigao je ruke da obrati pažnju na sebe, a onda je rekao:

— Dame i gospodo! Neću vam objašnjavati zašto smo ovde. Svi vrlo dobro znate sve detalje ovog meča. Hoću samo da vam kažem da ćemo uskoro početi. Opklade su primljene i više neće biti moguće ulaganje. Gospodin Džon Rasel će voditi računa o vremenu. Neću vam predstavljati protivnike, jer je dogovor da se imena ne pominju. Ali, vi ih znate pod šiframa... Ovde je Golf, a u drugom uglu Dobrovoljac!

Golf se u tom trenutku okrete, prekrstivši se. Molitva je bila završena i Raul Astero pogleda prema protivničkom uglu stežući i opuštajući pesnice. Prema njegovom pogledu DOBROVOLJAC, odnosno Leslie, je lako zaključio da je Astero suviše napet, suviše pod utiskom sumanute važnosti borbe da bi pokušao uopšte da prepozna protivnika. Na Astеровom licu je pročitao samo jedno — želju za životom! Leslie načas utonu u onu vrstu

meditacije koja mu je, ponekad, u dobrim uslovima, omogućavala telepatsku vezu sa Sumiko. Sada nije ni mogao da veruje da bi se ta veza mogla uspostaviti, ali je ipak snažno pomislio: »Sumiko! Požuri! Od tebe i tvog kompjutera zavisi koliko će ovo trajati!«

Tada odjeknu gong, bez upozorenja i bez oklevanja! Niko se nije ni pomerio, niti je bilo bilo kakvog drugog zvuka...

Lesli i Astero kretoše jedan prema drugom u grobnoj tišini!

Druga smena u redakciji nedeljnika »Star« tek što je popila svoju prvu kafu kada se začuo uzbuđen uzvik:

— Ljudi! Nebesa se otvaraju! Imamo nešto posebno! Ko je za ekskluziv?!

To je viknuo Pol Larkin, dežurni na desku, koji je sedeo ispred kompjutera na čijem ekranu se pojavila, iznenada i bez oznake pošiljaoca, poruka sledeće sadržine:

»U toku je nezakonita borba dvaju neregistrovanih boksera, u organizaciji Agencije

Vilsona Rejmonda, sa izvršnim producentom Džejsom Vebom. Meč je organizovan na inicijativu grupe kladioničara, koji su u klađenje uložili osamnaest miliona dolara. Gospođica Džoana Raskals je meč lažirala sa namerom da prevartom dođe do dobitka u ovom klađenju. Uslovi borbe su neobični, jer su oba borca pristala da se bore do — smrti jednoga od njih! Imena kladioničara...«

Sledio je spisak od koga se prisutnima bukvalno dizala kosa na glavi. Svaki put kada bi štampač ispisao ime prisutni su, kao jedan, uzdisali glasno. Na kraju su počeli i da stenju...

— Imamo senzaciju, ljudi! Skandal! Ako je i polovina od ovoga istina imaćemo naslovnu stranu sa ovim spiskom i rasturićemo tiraž za sto posto, a možda i više! — uzviknuo je dežurni tehnički urednik.

— Da mi je znati samo gde se ta borba održava? — upita neko.

Kao da odgovara kompjuter ispisa adresu. Svi su znali i gde je to i kome pripada vila o kojoj se radilo. Ime je bilo

toliko poznato da su se novinari samo zgledali...

— Zvuči neverovatno! Ovaj čovek je lični prijatelj državnog sekretara. Njegov brat je senator. Može da kupi pola San Franciska! Između ostalog je, čak, i naš sponzor!

— Bićemo budale ako napišemo nešto protiv njega, a da to ne bude tačno — dodao je neko oprezno.

— Postoji samo jedan način da se sve ovo proveri — viknuo je dežurni urednik. — Grifit, Meloun, Džordan i Bagzi! Kupite se odmah i ne vraćajte se dok ne proverite, svojim očima i ušima, da li je sve ovo tačno! Hoću fotografije, izjave, dokumenta! Sve mora da bude tri puta provereno! Jeste li shvatili?!

Prozvani dograbiše svoje magnetofone, foto-aparate- torbe, beležnice i nestadoše bez mnogo priče. Na licima im se ogledalo uzbuđenje. Nije se svaki dan dešavalo da se pojavi sumnja kako su članovi krem-društva u gradu umešani u nešto ilegalno i teško osamnest miliona dolara! U stvari, nije bilo novinara u San Francisku koji nije bar jednom u karijeri pozeleo da se dogodi

nešto slično. Sada se, izgleda, dešavalo.

— Odakle nam ovo u kompjuteru? — upitao je neko, gledajući u glavnog urednika.

— Ne verujem da su se igrala deca — odvrati urednik, nameštajući naočare na oznojeni nos. — Deca ne znaju sva ova imena.

— Možda se neko samo zezao? — ubaci neko iz pozadine.

— Postoji šansa da se neko i zezao — reče urednik. — Ali, mi smo ljudi profesionalci i dužni smo da proverimo i zezanje, ako treba. Međutim, ako nije u pitanju zezanje, onda će se Frisko tresti kao od zemljotresa!

Venesa Dipre, mlada novinarka koja je u redakciji bila svega nekoliko meseci, sve je to samo slušala. Vrlo pažljivo. Sedela je sasvim u uglu i slušala. Konačno, kada je zaključila da je čula dovoljno, izvukla se u susednu prostoriju i sela za sto privukavši telefonski aparat k sebi. Uporno je okretala broj, koji je pokazivao zauzeće. Najzad, posle dva-desetak okretanja veza se uspostavila:

— Širli ovde — reče službeni glas poručnika gradske policije.

— Poli, Venesa ovde — javila se devojka. — Izvini što te zovem na posao, ali nešto se čudno događa u redakciji.

— Čudno? Na šta misliš? — upita poručnik Širli.

— Na kompjuteru imamo nešto o nekakvom ilegalnom boksterskom meču. Svi su već obojčini i četiri čoveka su već otišla da to provere. Pominju se imena...

— Čekaj! — prekide je poručnik. — I vi to imate?

— I mi? Kako to misliš? — uzvratila Venesa.

— Blagi bože! — uzviknu poručnik. — Izgleda da se neko trudi da čitav grad zna o tome što je više moguće! Samo nam otežava posao. Tamo će se sjatiti hiljadu novinara!

— Znači, to je tačno?! — upita Venesa.

— Samo za tebe, lutko... Tačno je samo ono što se proverilo — reče Širli. — Tebi ne preporučujem da odeš da proveravaš da li je sve to istina. Ako jeste, onda tamo može da bude gusto. Moji ljudi su već spremni i samo čekamo Merivedera, pa ćemo napraviti ra-

ciju! Ovo je privatna informacija. Ne smeš da objaviš!

— Nisam ni mislila ništa da objavljujem, Poli. Samo sam htela tebe da pitam — reče Venesa. — Bilo mi je čudno da neko zna sve o tim ljudima, a da policija...

— Mala, ti si novinar — ponovo ju je prekinuo poručnik. — To što smo nas dvoje zajedno ne bi moralo da znači da ću ti dozvoliti da dođeš do informacija koje drugi nemaju. Mislim da smo se dogovorili da ne mešamo naše karijere.

— Držaću se dogovora. Poli, nemoj da brineš — reče devojka pomalo uvređenim glasom. U stvari, imala je na umu da preko Širlia dođe do podataka koje bi mogla da iskoristi u svom poslu i tako napreduje u redakciji.

— Fino — reče poručnik. — Budi srećna što nećeš biti umešana u to, pod uslovom da je sve to istina. Radi se o opasnim ljudima. Ne bih sebi oprostio ako bih bilo čime doprineo da se ti nađeš u neugodnoj situaciji.

— Zvučiš toliko ozbiljno da mi je jasno da je sve to izvesno — reče novinarka.

— Razgovaraćemo kasnije o tome — reče žurno Širli. — Meriveder stiže!

— Srećno, Poli! — reče brižno Venesa.

Veza se prekinula bez njevog pozdrava. Po tome je Venesa znala da se radi o vrhunski opasnoj stvari. Pol Širli, čovek koga je volela, nikada pre nije propustao da je pozdravi na nežan način kada bi odlazio na opasne zadatke. Sada — zvučalo je kao da je u panici! Venesa lagano spusti telefonsku slušalicu. Gledala je u prazno neko vreme, a onda je ustala i vratila se u prostoriju u kojoj su ostali još uvek živo komentarisali to što se dešavalo i u šta još uvek nisu mogli biti sasvim sigurni.

— Shvatate li vi, ljudi, da je ovo bomba kakva nije eksplodirala u Frisku već dvadeset godina?! — rekao je neko gorljivo. — Zna li policija za ovo, pitam se?

— Zna — reče Venesa sasvim glasno.

Svi se okrenuše prema njoj. Gledali su je zapanjeno. Zvučala je kao da zna šta govori.

— Kako znaš? — upita glavni urednik.

— Jednostavno znam — odgovorila je mirno Venesa. — Upravo su krenuli da izvrše raciju u toj vili!

— Aaaaaauuuuuuuuh! — svi su ote uzdah.

Više nisu razmišljali o tome ko bi mogao poslati kompjutersku poruku. Bili su suviše zauzeti kombinacijama — trebalo je smisliti naslove, pokrenuti feljton o bogatašima iz San Franciska umešanim u ilegalno klađenje, pronaći fotografije... Novine su morale svojim čitaocima preneti sve što znaju, pa i malo više od toga!

Tekla je četvrta runda. Oko ringa je bila atmosfera kakvu bi čovek mogao očekivati na koncertu klasične muzike, nikako na boks. U stvari, ono što se dešavalo na ringu i nije mnogo ličilo na boks. Raul Astero je naletao, razmahujući rukama, oznojen od glave do pete, pokušavajući da udari Leslija. Nekoliko puta u protekle tri runde se činilo da će ga dokrajčiti, ali su njegove pesnice prolazile na delić inča od

Leslijevog tela ili lica. Lesli nije uzvraćao. Kretao se po ringu naoko bezvoljno i sporo, ali čim bi Astero jurnuo Lesli bi ga dočekaio blokom ili bi eskivirao precizno i brzo poput munje. Nestručnim očima kladioničara se činilo da Astero stiče prednost, možda već samo zbog toga što se Lesli nije trudio da uzvraća udarce.

Raul Astero nije znao ono što je Lesli odlično znao — mogao je poginuti od jednog jedinog udarca. Mogao je biti samo onemogućen. Mogao je dobiti batine kakve bi pamtio do kraja života. Moglo mu se vrlo lako dogoditi da završi poput njegovog protivnika iz legalnog meča, koji je još uvek ležao u bolnici i borio se sa smrću. No, Astero to nije znao. On je mislio samo na to kako da preživi i da dobije svoj novac i beskrajno se čudio što mu ne uspeva da pogodi, bar jednom, svog protivnika. To što njegov protivnik još uvek ne pokušava ozbiljnije da napadne pripisivao je svojoj agresivnosti, procenjujući da protivnik želi da ga izmori, pa onda da napadne.

Tabasko Pit je sedeo mirno kao i ostali, iako mu je ispod

rebara kuvalo. Nije se bojao da će se nešto ružno dogoditi Lesliju, već je napeto iščekivao kraj svega toga. Nije bio u prilici da razgovara sa Leslijem uoči meča i nije znao kako je njegov prijatelj rešio da dovrši taj glupi, monstruozi meč. Bojao se da bi Lesli mogao, ipak, slučajno, bez namere, da udari Astera jače nego što je bilo potrebno. Uz to, gotovo ga je nerviralo što Lesli čak i ne pokušava da zada udarac. Žarko je želeo samo da se sve to završi. Nekoliko puta se diskretno okrenuo prema vratima, na kojima su stajali brojni telohranitelji, pitajući se da li će Sumiko uspeti da zainteresuje policiju i da li je uspela da ustanovi kuda je otišao novac od opklade.

— Ovi se ne bore — šapnula je Džoana Raskals prvom čoveku do sebe. — Treba im reći da neće dobiti ni centa, ako se ne budu borili!

— To im je rečeno, koliko ja znam — odvratio je tiho njen sused. — Očigledno je samo da se nijednom od njih ne žuri da umre. To je sve. Operzni su.

Niko od njih nije znao ko se na koga kladio i koliko je

ko uložio. Svi ti podaci bili su dostupni samo Džonu Raselu. On ih je, međutim, podelio sa Džoanom Raskals na tajnom sastanku, na kome mu je Džohana u zamenu za podatke dozvolila da je svuče i dahće poput umirućeg psa, obećavajući mu trenutke strasti — ako se sve završi kako treba. Ni njemu samom nije bilo jasno na koji način je Raskalsova ubedila kladioničare da se klade na tog tajanstvenog borca koga je doveo Veb. Njemu lično se činilo da je Astero u prednosti. Imao je snagu, izdržljivost i nemilosrdnost. Uostalom, za borca koji je već skoro ubio jednog čoveka na ringu ne bi trebalo da bude veliki problem da ubije još jednog, za veliku nagradu!

Runda se završila gotovo očajničkim pokušajima Raula Astera da bilo kako pogodi protivnika. Naravno, nije uspevao. Koristio je sve trikove, fintirao, pokušavao da zada zabranjene udarce koji bi mu u legalnom ringu donele diskvalifikaciju, ali jednostavno nije uspevao. Kao da je njegov protivnik bio začaran. No, Astero još uvek nije osećao umor.

Iz svog ugla Lesli je pažljivo gledao Astera. Pogađao je šta Portorikanac misli i nije bio daleko od istine. Astero je smišljao način na koji će početi već jednom da pogađa. Rešio je da u petoj rundi proba sa glumom — glumiće da se već zamorio, usporiće pokrete i prorediti napade. Možda će taj njegov ukleti protivnik zaključiti da je on, Astero, umoran, pa će pokušati da napadne, a onda će se otvoriti, postati neoprezan... Lesli se u sebi osmehnuo, nadmoćno. Nije bilo načina da izgubi u ovoj borbi, čak i da je nameravao da se bori do kraja.

Krajičkom pogleda Lesli je video da se Kinez sprema da udari gong za sledeću rundu. U tom trenutku se začu nešto kao prenatrzan šapat, tamo kod ulaza u veliki šator. Neko beše ušao i sada je nešto brzo govorio telohraniteljima na ulazu. Žamor potraja samo nekoliko sekundi, a onda Rasel označi početak pete runde...

Za razliku od prethodne četiri runde, Astero kreće sporije. Lesli je znao zbog čega i zato je bio još oprezniji. Prilazeći protivniku načini fintu kao da će da udari, a onda se hitro

povuče korak unazad. Portorikanac se umalo ne izdade i jedva se uzdrža da ponovo slepo ne napadne. U tom trenutku Lesli iskoristi taj mali zastoj i priskoči protivniku, hvatajući se u klinč. Astero je bio iznenađen. No, u tom kratkom klinču ga je čekalo još jedno veliko iznenađenje... Njegov protivnik mu prisloni usne uz uho i šapnu siktavo i brzo:

— Ako misliš da živiš, mada nisi zaslužio, padni kada te udarim! Ova predstava je završena. Možda ćeš u gužvi uspeti da pobegneš. I, zapamti — poklanjam ti život samo pod jednim uslovom! Da nikada više ne pokušavaš da se boriš!

— Šta?! — odgovorio je mahinalno šapatom Raul Astero.

Odgovor mu je stigao brže nego što se nadao. Pre nego što je uspeo da udahne vazduh Lesli mu zabode palac u kičmu i Astero oseti nešto nalik na dodir ledenice od kojeg se naježi, a hladnoća mu se razli leđima, šireći se čitavim telom. No, pre nego što je mogao i pomisliti da je to nešto od čega će sekund kasnije pasti, Lesli se izmače i zamahnu... .

Nije udario Astera. Njegova pesnica se zaustavila jedva za dlaku ispred Asterovog lica, ali — Portorikanac počeo da pada!

Naravno, nije pao od udarca, već od prethodnog dodira, koji ga je paralisao!

Uzdah prođe među kladioničarima. Lesli hitro pogleda u pravcu Džoane Raskals — ona je bila sušti bes i skočila je sa svoje stolice zajapurena od gneva. Sevala je pogledom prema Lesliju, koji joj uzvрати ironičnim osmehom koji je samo ona mogla da vidi!

U tom času se začuše prve sirene policijskih kola. Istovremeno, na ulazu u veliki šator nastade gužva. Neko je povikao:

— Ima ih previše! Šta da radimo?!

— Koga ima previše? — čuo je Lesli kako jedan od kladioničara pita. Slutio je odgovor.

— Novinari! Prokleti novinari! Prekidajte sve ovo! — zaurao je neko.

— Ko je njih zvao? — povika veselo Tabasko Pit skočivši za ostalima. Hteo je da pronađe što bolje mesto za bekstvo. Jer, to je bio kritičan čas.

Među prisutnima je nastala laka panika, koju su se trudili da ne pokažu. Ljudima njihovog formata panika je predstavljala slabost koju nisu dozvolili da se primećuje, naročito kada su prisutni slični ljudi. Neki su diskretno pozivali svoje telohranitelje. Drugi su nervozno nameštali kravate. Treći su nonšalantno prilazili Džonu Raselu, kao da žele nešto da se raspitaju. Samo po sebi se razumelo da više niko nije imao interesa za sam meč, koji je— bio završen!

Lekar Džoane Raskals je u takvoj atmosferi krenuo ka ringu da vidi šta se dogodilo sa borcem koji je pao. Zapetljao se u konopce, nevičan takvom kretanju, a kada je uspeo da stupi u ring bio je prilično iznenađen — drugog borca, pobednika, naprosto nije bilo!

Niko nije video kada i kako je Leslie nestao. Na ringu je ležao Raul Astero, ne pokazujući znake života, ali Leslie nije više bio ni u šatoru. Lekar priđe Portorikancu i površnim pregledom ustanovi da ovaj — spava! Svi znaci su bili tu, i duboko disanje i proširene zenice i ravnomerno kucanje

srca. Verovatno bi lekar imao nameru da iz džepa izvuče stetoskop, kako bi detaljnijim pregledom pokušao da ustanovi kako je tako nešto uopšte moguće, da u tom trenutku novinari nisu probili barijeru od telohranitelja i jurnuli u veliki šator!

Telohranitelji su pokušavali da spreče gomilu novinara, ali jednostavno nisu uspevali. Neki su obarali udarcima, a nekima su pretili revolverima, ali niko od novinara se nije čak ni obazirao na sve to. Oni koji su dobili udarce pesnicama ili nogama ustajali su i nastavljali da idu prema slavnim, bogatim, uglednim ličnostima, koje su u trku prepoznavali i još brže postavljali pitanja:

— O kakvom skupu se ovde radi, gospodine Hočkins?

— Da li je istina da je ovaj ring namenjen borbi na život i smrt?

— Ko je organizovao ovaj ilegalni meč, gospodice Raskals?

— Da li je istina da ste se kladili na dva miliona dolara, gospodine Blumental?

— Ko su borci?

— Gospodine Bel, da li vam je poznato kako bi se zataškala smrt jednog od boksera u ovom meču?

Tek tada je nastala panika koju više ni kladioničari nisu bili u stanju da sakriju. Sa svakim sevanjem blica oni su postajali sve nervozniji. Samo su ih sve brojnije sirene policijskih automobila sprečavale da jednostavno ne pobegnu iz tog velikog šatora, koji im se učini tesan za sve. Razumeli su da je taj šator pretvoren u klopku iz koje nisu mogli pobeći. Uzdali su se samo u svoj novac i svoju moć i — čekali su da stigne policija i rastera novinare. Neki su samo rezignirano odmahivali rukama na raskokodakana pitanja sve brojnijih novinara, a neki su uzvikivali čuvenu rečenicu:

— Nemam komentara!

Lesli više nije bio tu. Nije bio ni u svlačionici. Uspeo je da izbegne novinare i telohranitelje na volšeban način, svojstven samo vrhunskim učenicima ninducia. On je u tom trenutku bio u automobilu kojim je Tabasko Pit stigao na taj meč. Skidao je sa lica šminku i navlačio kostim od crne svile...

Tabasko Pit se iz sve snage potrudio da da svoj doprinos panici, glasno tvrdeći kako bi trebali da organizuju odbranu i pripucaju na novinare, jer su, navodno, provalili na privatni posed. Zatim je vikao na telohranitelje, koje čak nije ni poznavao, zahtevajući od njih da svakako izguraju novinare napolje pre nego što stigne policija. Potom...

— Ja se neću predati živ policiji! — vikao je unezvereno, približavajući se vratima. — Za ovakve stvari sleduje dvadeset godina zatvora!

Neprestano je nešto vikao, tumarajući od čoveka do čoveka i istovremeno se probijao kroz gomilu novinara, ka izlazu. Novinara je tada već bilo više od stotine, a najmanje još toliko se guralo ispred šatora želeći da uđu unutra. Činilo se da su svi listovi, radija i televizijske stanice u San Francisku, od najvećih do najmanjih, dobili informaciju gde se i šta se to dešava. Ponegde se moglo videti kako fizički spremniji foto-reporteri dele megdan pesnicama sa suviše revnosnim telohraniteljima, ali ni na to niko nije obraćao pažnju. Za dične predstavnike

štampe više ništa nije imalo toliku važnost kao ono što se događalo i što se događa u velikom šatoru.

Telohranitelji su prve novinare dočekali grubo, odbijajući ih sa prezirom i nadmoćno. Međutim, kako je broj novinara rastao oni su gubili na samopouzdanju i, konačno, kada ih je bilo toliko da bukvalno nisu mogli da učine ništa, osim da pripućaju, telohranitelji su popustili i uklonili se sa kapija imanja, ne želeći da pućaju u nevine ljude. Shvatili su da bi to bio pokolj u kome oni nisu želeli da učestvuju ni za kakav novac.

Tabasko Pit je, konačno, iskoristio gužvu, izvukao se kroz izlaz iz šatora i pomešao se sa gomilom novinara. Ubrzo je stigao do mesta gde je bio parkirao njegov automobil. No, tamo Leslija više nije bilo. No, Pit je znao da je njegov prijatelj obavio šta je nameravao. Jer, torba koja se nalazila ispod sedišta, sada je bila prazna. Pit se zadovoljno osmehnulo i okreće se od automobila. Znao je da nema šansi da se probije kroz policijsku bloka-

du. Zato se ponovo vratio među novinare.

No, sada je bio sasvim tih i samo je u ruci držao spremnu beležnicu i — lažnu novinarsku legitimaciju...

Prvi je poslušao glas iz policijskog megafona koji je naredio:

— Ovde policija! Svi novinari odmah treba da pređu sa spoljne strane kapije ovog imanja! Bez izuzetka! Na izlazu će pokazati svoje legitimacije!

Tabasko Pit veselo kreće put izlaza, dok su mu brojna rotirajuća svetla sa patrolnih kola presecala lice veselim zracima... U prolazu, pored jednih kola koja nisu imala rotirajuća svetla, Pit je jasno čuo kako neko kaže:

— Gospodine Meriveder, sve što je stiglo na naš kompjuter je istina. Pre dva minuta su mi javili iz računskog centra da su dobili i dokumentaciju o kretanju novca uloženog u sve ovo ovde!

Pit se zadovoljno osmehnulo. Leslijev plan se ostvarivao, a

Sumiko je zaista mogla sebe da smatra čarobnicom na kompjuteru!

Tamna senka ninđe je čekala, sklopčana u grmlju pored ulice, na nekih pola milje od imanja na kome se odigrao meč. Iz pravca imanja su dopirali zvuci sirena i nebo su presecala rotirajuća svetla. Da je u pitanju bila ulica u kojoj je bilo zgrada sa puno stanara, verovatno bi čitava susedstva izašla da vide šta se dešava. Međutim, retke vile u ulici bile su tihe. Možda i stoga što su neke pripadale ljudima koji su bili na meču. Ninđa je strpljivo čekao. Predosećao je da će se dogoditi nešto neobično. Pomerio se tek kada je ugledao svetla automobila koji je dolazio iz pravca vile sa velikim šatorom u dvorištu. Kola su išla lagano. Bila su to patrolna, policijska kola. Rotaciona svetla su bila isključena, kao i sirena. Neko je napuštao poprište i to tiho, bez sumnje se trudeći da ne privuče pažnju. Neko nije računao na prisustvo ninđe.

Kada se automobil dovoljno približio, ninđa se pokrenu u pravcu ulice. Ni najoštrije oči nisu bile u stanju da razaznaju šta je senka drvoreda pored ulice, a šta visoko telo u kao ponoć crnom borbenom kostimu na kome su se isticalle samo oči koje su oštro gledale kroz uske proreze i drška katane na leđima. Kada je automobil sasvim prišao, ninđa skoči...

Pao je na krov automobila gotovo bez zvuka i bez udarca. Za vrhunski izvežbanog ninđu to nije bio veliki problem. Automobil se kretao svega desetak milja na čas.

Pre nego što je bilo ko u unutrašnjosti automobila nešto primetio ninđa se nagnuo i pogledao unutra.

Vozio je policajac u uniformi, a na zadnjem sedištu su sedeli — zamenik javnog tužioca Hajram Meriveder i Džonana Raskals.

— Ovo je poverljiv čovek. Odgovoran je samo meni — govorio je Meriveder pokazujući rukom na vozača. — Pred njim možeš sve reći.

— Nemam šta da kažem — rekla je Džoana Raskals. — Ispalo je veoma glupo! Sve je ispalo veoma glupo! Čemu uopšte ova racija? Obećao si da nećeš ništa preduzimati.

— Džoana, zaboga! Čitav grad bruji već od ranog jutra o tom glupom meču — govorio je Meriveder. — Neko je znao sve gotovo pre svih nas. Policijski kompjuteri su prepuni podataka, a, koliko sam shvatio, obaveštene su sve moguće i nemoguće redakcije u gradu. Uz to, nisam mogao ništa da uradim. Širli je bio obavešten. Ti znaš da sam nadzor nad kladionicama poverio njemu da bih ga mogao držati na uzdi. U ovom slučaju, kada je sve naprosto publikovano, morao bih ga ubiti da bilo šta sakrijem, a uz njega i sve proklete novinare u San Francisku! Ne znam samo ko je mogao da dozna sve i još da obavešti i štampu i policiju?!

— Ko god da je neće još dugo disati ovaj vazduh! — Džoana Raskals se namrštila tako da je izobličila lepo lice. — Mislim, uopšte više neće disati! Upotrebiću sve što mogu da dođem do tog manijaka!

Smiriću se tek kada ga vidim mrtvog! Išćupaću mu srce!

— Sada imamo drugih problema — reče Meriveder. — Ne znam... Jednostavno ne znam kako da zataškamo sve ovo!?!

— Dragi moj, na tvom računju je već u ovom trenutku deseti milion dolara od klađenja — izgovorila je Džoana Raskals. — Za taj novac ćeš svakako morati da učiniš sve što možeš da smiriš sve ovo. Pre nego što se sakupi dovoljno dokaza protiv svih koji su u ovome učestvovali. Imaj na umu da ćeš i ti potonuti zajedno sa nama!

— To mi je sasvim jasno — reče Meriveder prilično mirno, s obzirom na okolnosti. — Mislim da već imam ideju...

— Nadam se da je ideja dobra — reče žena.

— Potrebna nam je žrtva! — reče mirno Meriveder. — Neko na koga ćemo moći da svalimo sve ovo. Neko ko dovoljno zna o svemu. Neko na koga ćemo moći upreti prstom i reći: Ovo je jedini krivac! Kada javnost bude imala takvu osobu lako ćemo kontrolisati sve ostalo.

— Da ne znaš, slučajno, ko bi to mogao biti? — upita Džoana Raskals. — Kinez, možda?

— On je bezopasan — reče Meriveder. — Zna mnogo, ali ne zna da sam ja ključna ličnost u lancu ilegalnih kladionica. On će svakako nestati, jer svi znaju da ima mnogo neprijatelja. Međutim... Ti!

— Šta ja?!? — zapanji se žena.

— Informacija o tvojim finansijskim transakcijama preko Rejmondovih računa u »Metropoliten« banci već su publikovani. Sve to postoji i u policijskom kompjuteru — odgovori savršeno spokojno zamjenik javnog tužioca. — To su neborivi dokazi da si baš ti stajala iza svih operacija. Žalim!

— Prokleti kućkin sine! — uzviknu Džoana Raskals.

— Tvoje samoubistvo ću iskoristiti da zataškam čitavu stvar — reče Meriveder. — Naravno, neću moći više da nastavim sa ovim poslom, ali to i nije toliko bitno...

— Samoubistvo?! — žena zahuče ruku u svoju torbicu. Nije bilo sumnje da je htela da dohvati revolver.

Meriveder je bio brži. Već je držao »kolt« 45 u ruci i hitrim pokretom je prineo cev ženinoj slepoočnici. Drugom rukom je dograbio njenu torbicu i istresao sadržinu na sedište pored sebe. Iz torbice ispade mali, posrebrni revolver.

— Mislim da će biti ubedljivije ako se ubiješ tvojim oružjem — reče Meriveder uzimajući mali revolver u drugu ruku.

Tada je uklonio svoj veliki pištolj.

U tom trenutku staklo automobila probode dugačko sečivo katane, nepogrešivo pogadajući zglob Merivederove ruke u kojoj je držao revolver!

Tren kasnije u unutrašnjost automobila jurnu nešto veliko i crno. Nešto što ni Meriveder, ni Raskalsova ni vozač nisu mogli da prate pogledom...

Jednom rukom ninda dograbio vozača za vrat, vešto prstima pronalazeći krvne sudove i stežući ih snažno. Drugom rukom je istrkao »kolt« iz Merivederove ruke i izbacio ga kroz prozor. Bez mnogo uviđanja je kolenom pogodio Džo-

anu Raskals u bradu i onesvestio je. Meriveder nije stigao ni da trepne!

Bilo je potrebno pet ili šest sekundi da i vozač izgubi svest. Automobil izgubi brzinu i skrete sa ulice na trotoar, a zatim se meko zaustavi na nekakvom travnjaku, upirući prednjim delom u nisku kamenu ogradu koja mu se isprečila.

— Kog đavola?! — zaustio je Meriveder.

— Niko neće izvršavati samoubistvo ovde — reče ninda hladnokrvno. — Javnost zateva prave krivce i prave krivce će dobiti.

— Ko si ti? — izgovori Meriveder kroz stisnuto grlo.

— Ja sam onaj koji zna da ti stojiš iza svega, gospodine Nepodmitljivi! — reče ninda. — Mogao sam i taj podatak da dostavim svim kompjuterima u gradu, ali nisam. Čekao sam da napraviš grešku. I napravio si je!

Meriveder je bio nasmrt preplašen i nije mu ni na um padalo da pruži bilo kakav otpor. Ninda se pojavio niotкуда, upadajući u automobil kao da pada s neba. Njegov avetinjski izgled je ukočio svaku

reakciju zamenika javnog tužioca. On više nije čak ni treptao. Oči su mu bile staklaste i ukočene.

— Nemoj mi govoriti o tome kako niko neće poverovati u sve to što stoji u kompjuterima — reče ninda mirno. — Ti znaš da je to nemoguće izbrisati. Novinari će vas pojesti, a nikakav sud se neće smeti oglušiti na takve dokaze. Zato svima treba žrtva i... Dobiće je!

Meriveder nije smeo da upita ni kako je ninda dospeo do dokaza, ni šta misli da učini sa njim. Dah mu se skraćivao i osećao je oštar i snažan bol u dijafragmi, a leva ruka mu se lagano kočila. Pobledeo je gledajući tu tamnu priliku koja mu se učini kao košmarna prikaza božje kazne.

Ninda se prebaci na prednje sedište. Nije se ni osvrtao više na Merivedera. Znao je da ovaj nije u stanju da pruži bilo kakav ozbiljniji otpor. Hitro je dohvatio mikrofonski radio-stanice...

— Ovde kola Hajrama Merivedera — javio se. — Prima li me ko?

Sačekao je nekoliko trenutaka. Mali zvučnik potom zašušta i iz njega je dopro glas:

— Poručnik Širli ovde! Ko se javlja?

— Poručniče, krenite odmah ulicom — reče ninda ne odgovarajući na pitanje. — Za vašu ličnu sigurnost, povedite sa sobom nekoliko novinara. Siguran sam da ih tu imate dovoljno da možete da birate!

— Ko to govori? Šta to znači? — upita Širli.

— Gospodin Meriveder me je uverio da ste vi, poručniče, možda jedini pošten policajac u San Francisku — rekao je ninda. — Ostanite to do kraja i dođite da uhapsite prave krivce za sve ovo! Ovde će vas čekati gospođica Raskals i gospodin Meriveder. Požurite!

— Hoću da razgovaram sa gospodinom Merivederom! — reče Širli. — Hoću da mi on objasni šta se događa!

— On će vam svakako objasniti šta se dešava — odgovorio je ninda. — Ono što će vam on ispričati možete lako dokazati ako zavirite u najnoviju informaciju koju, mislim u ovom trenutku, već imate na kompjuterima u računskom

centru. Naime, vaš dični gospodin Meriveder je mozak mreže ilegalnih kladionica u Frisku!

— Kakvo je to zezanje?! — upita Širli.

— Na žalost, nije u pitanju zezanje, poručniče — reče ninda. — Požurite, molim vas. Jer, Meriveder postaje nervozan, pa bi mogao pokušati nešto glupo, a onda ću morati da ga ubijem, pa nećete imati pravog krivca!

— Da ga... Šta? — zavapi Širli. — Polazim odmah!

— Povedite novinare — reče ninda veselo. — Oni vole slatkiše na kraju obroka!

Prekinuo je vezu jer se iz radija više nije čulo čak ni šuštanje, što je bio znak da ga je poručnik Širli ipak shvatio ozbiljno i da je krenuo. Ninda se okrete Merivederu:

— Ovde ćemo se rastati, gospodine Nepodmitljivi! Poslušajte moj savet i sarađujte sa vašim poručnikom. Ako on oseća imalo prijateljstva prema vama, možda će vam obezbediti dobru ćeliju u dobrom zatvoru. I, nemojte ni pokušavati da pronađete sa kojeg kompjutera su svi dokazi stigli u po-

licijski računski centar. To nećete moći da utvrdite, zato što taj kompjuter više ne postoji. Vidite, sa kompjuterima stvar stoji vrlo jednostavno. Kada vam više ne treba, možete da ga bacite. Jednostavno, zar ne?!

Meriveder je osećao sve jači bol u grudima. Nije mislio ni na šta. Glava mu je bila potpuno ispražnjena. Svet koji je godinama gradio srušio se, eto, zahvaljujući jednom tajanstvenom liku iza maske.

Ninđa otvori vrata na automobilu, prethodno isključivši motor i izbacivši ključeve nekud daleko u noć. Još jednom se osvrnuo i rekao:

— Zahvalite potrebi da građani ovog grada prepoznaju svoje zlotvore što ste uopšte živi, gospodine Meriveder! Ako je do mene... ja bih vas radije ubio. Takvi ljudi ne zaslužuju da žive!

Okrenuo se i krenuo mačjim korakom preko travnjaka, vraćajući katana u korice na leđima. Bio je zadovoljan onim što su on, Tabasko Pit i Sumiko učinili.

U tom trenutku je Meriveder naterao sebe da se pokrene. Očajničkim, ukočenim pokretima se prevadio, trpeći bol u grudima, preko naslona sedišta i drhtavim rukama dograbio revolver vozača-policajca, koji je, onesvešćen, sedeo na svom sedištu. Zgrabio je revolver obema rukama i sa mukom se okrenuo prema ninđi koji je odlazio...

Gledao je niz cev kako se tamna senka ratnika noći stapa sa mrakom, lagano shvatajući da uopšte ne može biti siguran u šta da cilja. Savladavajući bolove u grudima Meriveder se izvuče iz kola. Dahtao je od napora. Držao je revolver ispred sebe i buljio u tamu ne verujući sopstvenim čulima — ninđe više nigde nije bilo!

U tom trenutku ga presekoše svetla farova automobila koji je velikom brzinom pristizao. Meriveder se okrete prema tom automobilu! Video je kako se automobil zaustavlja i kako se vrata otvaraju i kako poručnik Širli izlazi i trči prema njemu...

Zamenik javnog tužioca je pucao prema poručniku ne nišaneći. Jednom, drugi put, treći... Nije pogodio, jer su mu ruke strašno drhtale!

Čuo je kako Pol Širli viče:

— Bacite to, gospodine Meriveder! Bacite oružje!

Meriveder je pucao i četvrti put!

Širli izvuče svoj revolver brzinom munje i ispali prvi hitac gotovo sa kuka. Drugi je ispalio sa više pažnje...

Meriveder oseti kako ga je nešto vrelo i teško pogodilo u grudima, odmah ispod vrata. Nije shvatio šta je to i podigao je revolver još jednom i još jednom pritisnuo obarač... I još jednom promašio!

— Prokleti bili! — viknuo je poručnik Širli i pucao ponovo.

Ovog puta zrno pogodi Hajrama Merivedera u lice! Ispod levog oka mu se otvori mali, tamnocrveni otvor, a glava mu zaklima unazad. Olovo mu razori deo mozga i izađe kroz lobanju, na temenu, praveći rupu veličine tri inča u prečniku. Kroz taj otvor pokulja krv i samlevena masa mozga!

Nije osetio bol! Umro je pre nego što je ogromno telo došlo tlo!

Pored otvorene rake je stajalo nekoliko osoba tamnog lica. Jedna starija žena se naslanjala na crnca potpuno sede kose i tiho plakala. Dva dečaka mrkih lica i užagrenih očiju stajala su sa druge strane groba. Iznad groba je stajao kovčeg, a pored njega crni sveštenik koji je mrmljao molitve. Dva nezainteresovana radnika sa groblja čekala su da se molitva završi pa da spuste kovčeg u raku. Jedan čovek neodređenih godina je držao u ruci drveni krst na kome je bilo ispisano: Svon Tart! Ništa drugo.

Sumiko i Leslie su stajali nekoliko desetina jardi dalje. Ona je u rukama držala veliki buket belog cveća.

— Tužan kraj jednog borca — reče Sumiko.

— Mogao je biti slavan — reče Leslie. — Uostalom, gotovo

svi oni ulaze u ring tražeći slavu. Ali, eto, poneko od njih završi ovako.

— Hoćemo li im prići? — upita Sumiko.

— Nema svrhe — reče Lesli. — Ostavićemo cveće kada se ceremonija završi. Jesi li poslala onaj ček?

— Jesam — potvrdi Sumiko. — Pedeset hiljada na ime porodice Tart, od nepoznatog pošiljaoca. Baš kako si mi rekao da učinim.

— Taj novac im svakako neće zameniti mladića, ali će im verovatno dobro doći — reče Lesli.

Čitali su neko vreme, gledajući kako radnici spuštaju kovčeg u raku. Onda grumeni zemlje zadobovaše po poklopcu sanduka. Sumiko reče:

— Uvek se naježim na ovaj zvuk.

Lesli je prigrli na tren, želeći da je ohrabri. Ona šmrču, pa odmahnu rukom i pokuša da se osmehne. Rekla je:

— Čitala sam jutrošnje novine. Svi su uhapšeni i optužnica je podignuta. Izgleda da smo ih dobro opremili dokazima.

— Ti si obavila najveći deo posla — reče Lesli. — Uvek sam sumnjao da kompjuter može biti efikasniji od mača, ali ovog puta je bilo tako.

— Laskaš mi, dragi — osmehnu se mirnije Sumiko. — Uzgred... Znaš li šta se dogodilo sa Raulom Asterom?

— Ne znam — odvrati Lesli.

— Nestao je — reče Sumiko. — Novine pišu da je poslednji put viđen u svojoj kući. Članovi njegove porodice tvrde da se spakovao i otputovao u nepoznatom pravcu.

— Pa... Mogu ti reći da je izabrao dobar pravac — osmehnu se Lesli.

Tužna, crna porodica Tartovih se udaljavala od humke, koju su radnici oblikovali udarajući lopatama po razrovanoj zemlji. Sumiko uzdahnu:

— Nikada više neću ići na boks-mečeve!

— Ta rečenica mi zvuči poznato — reče Lesli. — Već sam je jutros čuo.

— Gde? Ko je rekao tako nešto? — upita Sumiko.

— Naš prijatelj — odgovori Lesli. — Tabasko Pit.

U JUNU NOVI ROMAN

DEREKA FINEGANA

Pozorište senki

POTRAŽITE NA SVOJIM KIOSCIMA NOVI BROJ

NINĐE

Dobro došli u porodicu roto romana!

